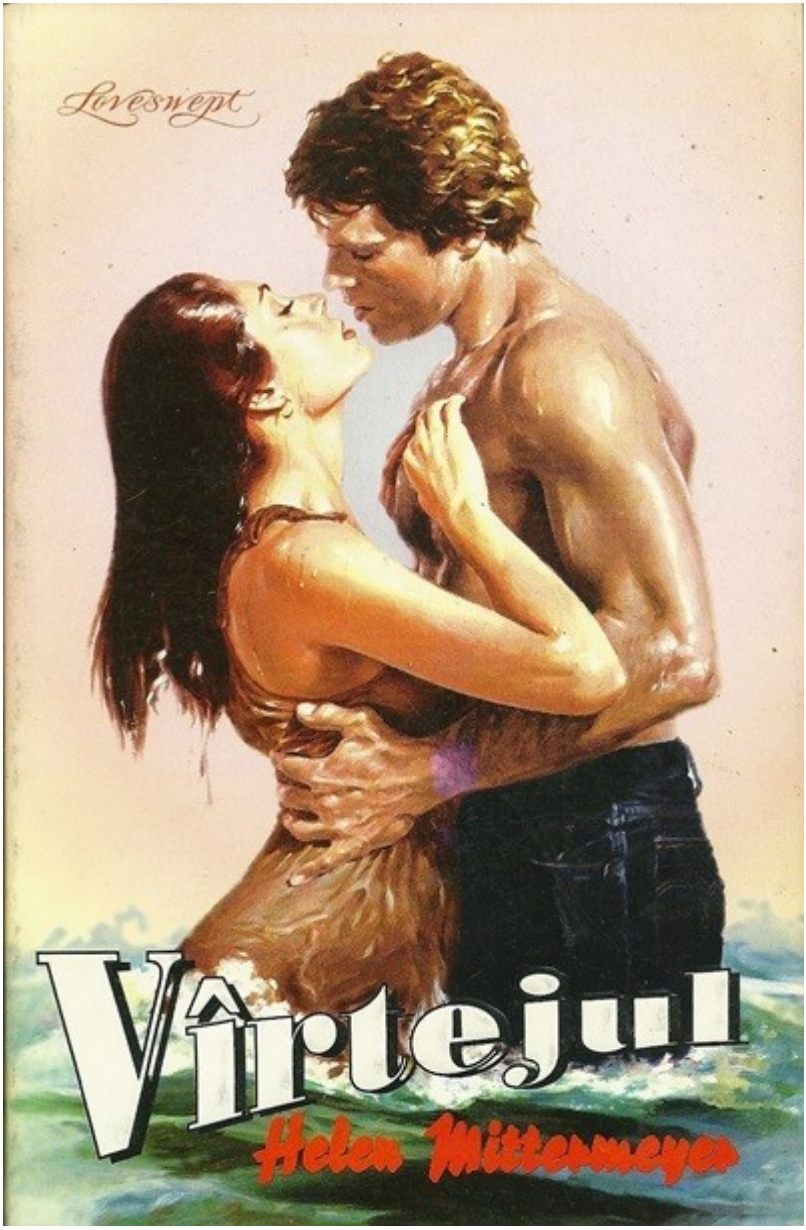
Loveswept
Vîrtejul
Helen Mittermeyer

HELLEN MITTERMEYER

VÂRTEJUL

Editura: Miron

CAPITOLUL 1

Maria Halcon privea pasagerii care debarcau de pe tender, purtând cu toţii butelii cu oxigen pentru cele două ore de scufundări, pe care le aranjase *Sea Dive Group.*Ca şefă de grup, sosise la bordul ambarcaţiunii înaintea pasagerilor, pentru a verifica dacă era pregătit totul pentru scufundare. Mai dorea să încerce şi apa, spre a se asigura că era destul de limpede pentru scafandri, indiferent de experienţa sau amatorismul acestora. Maria le făcu cu mâna câtorva pasageri, care încercau să-i atragă atenţia. Avea să fie prima scufundare în această croazieră, şi majoritatea erau nerăbdători să se arunce în apele calde, de culoarea turcoazei, care înconjurau Saddle Cay, mica insulă aflată în proprietatea Liniei Oslo-Caraibe.

— Maria! Ne-ajuţi şi pe noi? strigă un bărbat mai în vârstă, pe când se apropia împreună cu soţia. Îi mărturisiseră în ajun că nu ştiau să înoate, dar doreau totuşi să se scufunde pentru a putea vizita lumea subacvatică a coralilor şi a vieţii marine.

— Vin cu dumneavoastră, sau eu, sau un alt instructor de la Sea Dive, îi zâmbi Maria doamnei Calkins, făcând semn spre Dave, Arthur şi Andy, ceilalţi instructori. Maria era singura femeie şi, cu toate că avea acreditări excelente, nu-i fusese uşor să primească postul de la bordul *M/S Windward.*

— Cum se face, Maria, că, deşi eşti spaniolă, vorbeşti

engleza de parcă te-ai fi născut în Statele Unite? o întrebă domnul Calkins, în timp ce perechea o urma pe,

Maria, dinspre tenderul ancorat lângă plaja albă, nisipoasă, spre locul unde avea să se efectueze scufundarea. Maria îşi simţi inima bătând dureros. I se mai pusese de câteva ori această întrebare, dar continua să-i provoace un mic şoc. Ce-ar fi zis, reflectă ea, dacă i-ar fi spus că nu ştia de ce vorbea atât de bine engleza. Bănuia că numele ei adevărat era Halcon, fiindcă acest nume îl repetase iar şi iar când fusese găsită de către Miguel Aroza şi scoasă din apele Trecătorii Windward. În drum spre Insulă Maria, fusese bolnavă şi avusese febră. Miguel o numise Maria după insula care era căminul lui şi-i spusese că Halcon nu putea fi decât numele ei, întrucât îl rostise în timpul delirului.

— Spaniola a fost a doua limbă la noi acasă, domnule Calkins. Prima era engleza, îi dădu Maria obişnuitul ei răspuns. Într-un fel, era adevărat. Miguel era căsătorit cu o americană care vorbea foarte bine engleza. Maria pur şi simplu nu se putea îndura să-i explice unui străin că n-avea niciun chef să afle cine era. Un sentiment sumbru, înfricoşător, părea s-o sufoce ori de câte ori începea să-şi amintească fapte din trecutul ei înceţoşat. Indiferent ce făcuse, sau cine fusese, exista ceva care o înspăimânta îndeajuns pentru a o face să-şi uite trecutul.

Pacea sufletească pe care o cunoscuse alături, de Liza şi Miguel era un lucru de mare preţ pentru Maria. După trei luni, de când stătea cu ei pe insulă, hotărâse că era timpul să-şi câștige existenţa. Un vecin de-al lor propusese să-ncerce să găsească o slujbă la programul *Sea Dive*, pe o navă de croazieră.

Apoi, Consuela, fiica vecinului, care era casieriţă asistentă la Linia Oslo Caraibe, o îndrumase spre echipele de scufundare de pe insulă. Cu ajutorul acestora, primise atestatul de instructor scuba (Scufundări autonome; echipamentele aferente) cu instructaj medical de urgenţă. Acum, la şapte luni după ce o găsise Miguel, era membră a echipei de scufundători de pe *M/S Windward* şi împărţea

cabina cu Consuela.

— Acum, atenţie, le strigă Dave Lenser, comandantul lui *Sea Dive Group,* pasagerilor care stăteau pe plajă în faţa lui. Vom merge în patru grupuri. Eu îi iau pe toţi cei ce nu ştiu să înoate sau cred că ar putea avea dificultăţi. Restul, vă înţelegeţi cu ceilalţi instructori. Maria asculta peroraţia lui Dave despre scufundarea în siguranţă şi viaţa subacvatică pe care aveau s-o vadă, când simţi că se uita cineva la ea. Privi peste umăr, măturând plaja cu privirea. Mulţi dintre pasageri preferaseră să se alăture grupului de debarcare doar pentru a înota, mânca şi bea, iar plaja era plină de oameni. Remarcă un bărbat între două vârste care o privea lung, cu ochii îngustaţi a concentrare. Îi înfruntă un moment privirea rece, apoi întoarse capul. Se obişnuise cu căutăturile bărbaţilor de la bordul navei.

Dar nu peste mult timp, simţi o mână pe braţ; se întoarse, cu un surâs politicos pe buze. Încremeni, când îl văzu pe omul care o privise.

— Ascultă, scuză-mă că m-am zgâit la dumneata, dar semeni cu o cunoştinţă de-a mea.Ai locuit vreodată în California?

— Nu, răspunse repede Maria. Din câte ştia, era posibil să fi locuit în California, dar, de vreme ce fusese găsită în apele răsăritene, se îndoia. Omul se încruntă.

— Măi, frate, ai putea fi dublura ei... murmură el, îndepărtându-se.

Maria îşi simţi stomacul palpitând înnebunit.

— Hei, Maria, 'aide, te-aşteaptă grupu', strigă Andy.

— Vin. Încercă să-şi alunge din minte incidentul. Poate-ar fi trebuit să-l întrebe cu cine semăna – fără îndoială, cu fosta lui nevastă, sau poate vreo prietenă. Îşi puse înotătoarele şi tricoul portocaliu, care o individualiza ca instructor scufundător.

Verifică grupul, după care îşi potrivi masca pe cap, cu cascheta ţinându-i încătuşat părul.

— În regulă, anunţă ea. Hai să mergem acolo şi să vedem ce putem găsi. Staţi aproape de mine, vă rog. Eu am să mă scufund să vă aduc lucruri pe care le priviţi, aşa

că rămâneţi grupaţi. Îşi numără oamenii, apoi începu să lipăie spre un recif de corali aflat cam la o sută de metri de ţărm. De fiecare dată când se scufunda în lumea multicoloră de sub suprafaţa apei, Maria se desfăta cu singurătatea, frumuseţea şi viaţa tăcută, forfotitoare, din mijlocul valurilor unduitoare. Astăzi, prima ei captură fu un mic arici de mare. Cu nespusă grijă şi folosindu-se de latul mâinii înmănuşate, culese făptura şi se repezi spre suprafaţă, unde îşi azvârli capul pe spate pentru a scăpa de tub. Ridicându-şi masca şi scoţând o mănuşă pentru ca vietatea să-i poată sta pe mâna dezgolită, o arătă grupului. Bătea uşurel din picioare, mişcându-şi înainte şi-napoi labele pentru a pluti.

— Priviţi, nu-i decât un puişor. Îl puteţi ţine în mână dacă vreţi, dar aveţi grijă.

Ţepii ăştia pe care-i vedeţi, pot provoca durere. Nu uitaţi niciodată să fiţi prudenţi când culegeţi orice găsiţi în mare. Unii dintre corali sunt veninoşi şi există câteva fiinţe care vă pot înţepa. Coralul de foc e unul dintre ele. Vă va face o arsură foarte dureroasă, aşa că nu vă apropiaţi de el.

Privi cum ariciul de mare era trecut din mână în mână, până când toată lumea ajunse să-l fi ţinut câteva momente. Apoi îl luă înapoi şi-i dădu drumul în apă.

Maria le făcu tuturor semn să-şi pună măştile şi să. Pornească încet spre recif. O singură dată trebui să se oprească pentru a ajuta un pasager să-şi umfle vesta pentru mai multă siguranţă. Majoritatea scufundătorilor preferau să-şi poarte vestele parţial dezumflate. Astfel, puteau să se mişte mai repede şi să se scufunde mai adânc. Deşi vestele umflate împiedicau scufundarea la adâncime şi erau adesea stânjenitoare, le dădeau înotătorilor fără experienţă o mai mare încredere în ei. Spre surprinderea Mariei, niciunul dintre scufundătorii din grupul ei nu era gata să revină pe mal, unde era deja în curs de desfăşurare o petrecere pe plajă, muzica orchestrei de alămuri plutind peste valuri. Entuziasmul se înteţea, suficient pentru ca Maria să-nceapă a-şi

supraveghea îndeaproape grupul, observând că domnul şi doamna Calkins păreau să dea semne de oboseală.

Înotă spre perechea cea vârstnică.

— Cred că ar trebui de-acum să vă duceţi să mâncaţi şi să beţi ceva, îi sfătui ea.

N-ar fi bine să exageraţi din prima zi. Perechea încuviinţă, iar Maria îi conduse spre mal, mişcându-şi picioarele în sincronizare leneşă prin apa de limpede. Privi peste umăr pentru a-i controla pe ceilalţi din grup şi reveni repede spre pâlcul răzleţ de oameni aflaţi lângă recif. Perechi de scufundători explorau marea, după care ieşeau pe mal una câte una. Când ieşiră şi ultimii doi, Maria îi urmă, din obişnuinţă, îi verifică pe plajă, după care reveni în apă să caute eventualii rătăciţi.

Nu peste mult timp, ciugulea dintr-un hot-dog, în vreme ce Arthur povestea despre o dispută cuiva din grupul lui. Exact atunci, străinul se apropie din nou de ea.

— Ascultă, nu vreau să te pisez, dar fac reclame pentru D.M.Productions.

Asta-nseamnă ceva pentru tine? Vorbea cu bruscheţe, nescăpând-o pe Maria din ochi. O teamă nelămurită îi încleşta inima. Clătină din cap.

— Nu cred că ne-am cunoscut vreodată, domnule... ăă... Maria strânse din măsele pentru a nu lăsa să i se citească pe chip emoţiile învolburate care-o zguduiau.

— Leaman. Jasper Leaman, dar toată lumea-mi zice Jazz.Pe chipul bărbatului flutură din nou un zâmbet, clipind nervos din ochi, în timp ce-i privea pe scufundătorii adunaţi lângă Maria.

— Poate-ar fi bine să stăm de vorbă, la un moment dat?

Maria sări de pe scaun, răsturnând sifonul de pe masa de picnic. Dave o atinse pe braţ.

— Maria va fi ocupată aproape toată după-amiaza cu scufundătorii, domnule Leaman.

— Jazz. Spuneţi-mi Jazz. Toţi îmi spun aşa, fulgeră zâmbetul lui Leaman peste semicercul de oameni. Ei, poate te prind mai târziu. Soţiei mele, Janet, nu-i place să-

noate, ridică el din umeri, aşa că nu ne-am înscris la scufundări.

Îi mai aruncă Mariei o ultimă privire, pătrunzătoare, dădu din cap spre ceilalţi şi porni cu paşi mărunţi pe plajă, spre o umbrelă vărgată cu albastru.

Dave o privi pe Maria.

— Crezi că-i un vino-ncoa? Nici el, nici vreun altul dintre ceilalţi scufundători nu ştiau prea multe despre ea, decât că se descurca bine cu munca.

Maria îşi simţi gura întinzându-se într-un surâs, deşi încă mai clocotea toată pe dinăuntru. O cunoştea dinainte omul acela? Ştia oare ce i s-o fi întâmplat în cealaltă viaţă, pricinuindu-i această spaimă de coşmar, care o urmărea zi şi noapte?

— Sigur, răspunse ea cu un râs forţa. Le-am mai auzit pe toate astea de-o sută de ori. Dave, Arthur şi Andy râseră. Fiecare dintre ei încercase să se lipească de Maria, cel puţin o dată, fără să reuşească. Acum, toţi patru nu erau decât prieteni buni. Maria râse alături de ei, deşi nu-şi putea tocmai potoli neliniştea din adâncul sufletului. Mai observă şi privirea nedumerită pe care i-o aruncă Dave, ştiind însă că n-avea să continue discuţia. Încheiaseră cu toţii un pact să nu se amestece unul în viaţa altuia. Când reintrară în apă, Maria uită complet de Jazz Leaman şi de întrebările lui. Nu reveniseră toţi scufundătorii: soţii Calkins preferaseră să rămână pe ţărm, precum şi alţi câțiva dintre cei mai bătrâni. Totuşi, aceia care o urmară aveau nevoie de multă supraveghere. O mare parte din ei prinseseră curaj după prima scufundare şi erau acum mai aventuroşi, înotând spre recif şi ţipând de încântare când găseau câte ceva interesant. Evident, când se apropiau şi alţi înotători, specimenul dispărea.

— Maria! o strigă Todd Hughes, un băiat precoce, de zece ani. Am văzut o sepie. Şi-a schimbat culoarea. Surescitat, copilul îi făcu cu mâna. Maria îi răspunse, nescăpând grupul din ochi. Majoritatea scufundătorilor respectau regulile de siguranţă, dar câțiva se lăsau distraşi şi lipăiau de capul lor, făcând-o pe instructoare să le

reamintească amical disciplina.

Maria se bucură să revină în reşedinţa ei înghesuită de la bordul vasului şi să-şi spele sarea de pe trup. Stătu sub şuvoiul de apă caldă, săpunindu-şi corpul spre a îndepărta tot uleiul pentru bronzat, care mirosea a nucă de cocos, lăsând-o în culoarea aurie a unei zeiţe de bronz. Apoi îşi şterse cu prosopul părul lung şi-şi răsuci povara neagră, mătăsoasă, într-o cunună pe vârful capului.

În cabină nu exista o oglindă înaltă, dar, dacă se întindea, se putea vedea în oglinda mesei de toaletă, aproape cât era de lungă – adică, de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri. Maria ridică din umeri la adresa propriei ei imagini, nu cine ştie ce impresionată de pielea ca satinul, de sprâncenele de abanos care se arcuiau deasupra ochilor verzi-deschişi şi de faţa în formă de inimă, cu pomeţi proeminenţi, ca ai unui model.

Consuela intră în încăpere, trântind uşa şi slobozind un geamăt sonor.

— Sunt frântă. Cum să-i pot eu spune doamnei Soames momentul exact când ilustrata o s-ajungă la prietena ei Mary din Wildflower, California – care-i fix la sud de Los Angeles, în caz că mureai să ştii. Consuela se aruncă pe priciul Mariei şi se întinse. Peste câteva momente, deschizând ochii, îşi măsură alene colega de cabină, îmbrăcată doar într-o pereche de bikini albi, simpli, şi un sutien.

— Ştii, pentr-o tipă cu-o figură atât de super, zău că porţi desuuri căcăcioase! îi spuse, în engleza ei de argou. Maria în râse:

— N-am de gând să-mi cheltuiesc banii aşa ca tine. Fac economii ca să investesc în pescuitul şi navlosirile lui Miguel. Nu vreau să-mi petrec viaţa pe *Windward*, sau pe *Northward*, sau pe *Leeward,* sau pe oricare alt vas de la *Oslo Caribbean Line*.

Fentă, când Consuela aruncă în ea cu o pernă, râzând de extravaganta ei prietenă care cheltuia atâția bani pe lenjeria fină de mătase.

— Barney Freedling e, oricum, logodit, Connie, îi aminti ea cu blândeţe tinerei.

— Încă nu-i căsătorit, i-o întoarse Consuela, ridicându-se în coate, pentru a-şi privi prietena, în timp ce trăgea pe ea un şort alb de bumbac şi un tricou cu dungi. Chiar şi cu sutien, Maria, nu poţi să-ţi ascunzi sânii, şoldurile suple, picioarele-alea lungi, şi gleznele astea perfecte. Oftă.

— Ai mutra şi fizicul unei stele de cinema. Cred că te urăsc, o preveni ea, cu un zâmbet. Maria râse, îi aruncă înapoi perna, îşi luă mica poşetă albă şi-i făcu Consuelei cu mâna.

— Ne vedem la cină, la ora şapte, închise în urma ei uşa cabinei şi porni pe culoarul îngust, adaptându-şi automat trupul la tangajul navei, cu mişcări line şi eliberate de clătinătura stângace din urmă cu câteva luni, când abia se îmbarcase.

Făgăduise să se întâlnească în Consellation Lounge cu prietenii, pentru câteva beri înainte de masă, dar, trecând prin dreptul casieriei din holul mare al vasului, se pomeni faţă în faţă cu Jazz Leaman. Maria dădu s-o ia în altă direcţie, dar omul o apucă de cot.

— Te rog, Maria.Aş dori să stăm un moment de vorbă, dacă se poate.

Mariei îi veni să-şi smulgă braţul şi să plece; cunoştea însă maxima liniei maritime: să fii întotdeauna politicoasă cu pasagerii.

— Nu vă pot acorda decât câteva minute.Mă aşteaptă nişte prieteni.

— Perfect. Jazz Leaman o luă de braţ şi o conduse spre sofaua din colţ.

— Ascultă, n-aş vrea să-ţi creez probleme, dar am dat telefon la birou, în Los Angeles, şi le-am spus că am întâlnit o femeie care seamănă aproape leit cu Reesa Hawke. Nori negri de spaimă îi înceţoşară un moment vederea şi auzul, împiedicând-o pe Maria să-i audă prima întrebare. Reesa Hawke? Hawk era traducerea în engleză a cuvântului halcon. Nu, trebuia să fie o coincidenţă.

Numele de Reesa Hawke nu însemna nimic pentru ea.

— Aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să-ţi spun ce-am făcut. Sper că nu te-ai supărat, încheie el.

— Ce? Maria încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui. Despre ce vorbea? Clătină din cap, ştiind că tot ce voia să facă era să scape de Jazz Leaman. O făcea să se simtă nervoasă şi stingherită.

— Nu... nu. Nu sunt supărată, dar acum trebuie să plec. Se ridică în picioare, întrebându-se dacă uşurarea pe care-o simţea, despărţindu-se de el, i se observa pe faţă.

— Măi frate, e grozav. N-am vrut să te superi pe mine, Maria. De obicei nu-s aşa de băgăreţ, da' cred în presimţirile mele. Zâmbind, îi scutură mâna, apoi se retrase.

Maria privi lung silueta care se îndepărta, traversând covorul din hol, spre cazinoul de pe puntea alăturată.

— Poate-ar fi trebuit să-l întreb ce-a făcut, reflectă ea cu voce tare; apoi clătină din cap. Mai bine las-o baltă, cucoană.

— Vorbeşti singură? Barney Freedling, primul ofiţer, stătea în faţa ei. Norvegianul înalt, cu păr de culoarea nisipului, era un băiat vesel, cu reputaţia unui soi de seducător, dar îi devenise Mariei prieten bun imediat ce înţelesese că n-avea să se-aleagă de la ea decât cu prietenia.

— Precis ai bani la bancă.

— Prefer să nu, îi surâse ea, potrivindu-şi pasul după al lui, în timp ce străbăteau coridorul larg, spre zona ofiţerilor; ar fi trebuit să-şi vadă de drum, dar trebuia să discute cu el. Barney, ştiu că nu-i treaba mea, dar nu crezi că tu şi Consuela ar trebui să...

— Ai dreptate, nu-i treaba ta, se încordară într-o mască dură trăsăturile armonioase ale norvegianului. Consuela mi-a spus că ar trebui să-mi văd de logodna mea prelungită, de vreme ce ea intenţionează să-şi petreacă viaţa cu o liotă de alţi bărbaţi. Se îndepărtă, cu trupul ţeapăn de furie. Maria privi după el, încruntată.

— Amândoi sunteţi încăpăţânaţi şi bătuţi în cap, murmură ea, întorcându-se de unde venise.

— Hei, Maria. Te căuta Leaman ăla, spuse Arthur când Maria intră în salon, retrăgându-se pe banchetă ca să-i facă loc. Maria simţi că Dave o privea, în timp ce se răsucea să-i răspundă lui Arthur. Se sili să zâmbească.

— L-am văzut pe puntea Atlantic. Ştii cum e, se găseşte întotdeauna un pasager căruia i se pare că semeni cu Unchiul Fred.

— Asta era? se interesă Dave, cu accentul său tărăgănat, din Florida.

— Mhm, răspunse Maria, întinzând mâna spre berea pe care i-o oferea Arthur. Luă o înghiţitură lungă din băutura norvegiană, rece, ignorând privirea iscoditoare a şefului echipei de scufundători.

— Atunci e-n regulă. Dave începu să discute strategia celei de-a doua zile de scufundare. Maria uită de Jazz Leaman, în timp ce asculta alături de ceilalţi, imaginându-şi malul stâncos din Georgetown şi plaja unde aveau să se scufunde.

— O să ne rămână şi nouă ceva timp să ne scufundăm pe lângă epave? vru să ştie Andy, referindu-se la vasele naufragiate de lângă East Bay şi Gun Cay. Dave ridică din umeri.

— După ce terminăm de scufundat cu grupurile – și dacă nu-s probleme – nu văd de ce n-am putea merge pân-la East Bay cu ceva echipament.

Andy chiui, ceilalţi doi arătându-se la rândul lor încântaţi. Era amuzant să se scufunde lângă epave şi, de vreme ce erau cu toţii meşteri cu scuba, se anticipa o distracţie grozavă.

— Dar numai dacă nu nimerim în oarece răgălii cu pasagerii, şi – chicoti Dave – nu uitaţi petrecerea burlacilor de mâine seară. Vine toată lumea – inclusiv tu, Maria.

Maria tăcu.

— Care-i treaba, dulceaţo? Nu-ţi place să te simţi ca o fleică de carne crudă aruncată tigrilor? râse Andy.

— Nu tuturor ne place să fim momeală vie, ca ţie, dom'le, replică Arthur cu un accent jamaican în glas. Maria lăsă să-i scape un oftat de uşurare, observând că Dave încetase s-o mai studieze atât de atent şi-şi alungă din minte toate gândurile neplăcute.

A doua zi dimineaţă, acostară la Insula Grand Cayman. Valurile erau destul de mari în timpul excursiei, lucru care pricinui câteva momente grele printre scufundătorii lipsiţi de experienţă.

Mulţi fură aruncaţi de forţa valurilor înapoi pe stânci şi trebuiră ajutaţi să iasă din apă.La vremea când scufundarea luă sfârşit, Maria era epuizată şi-şi dorea să nu le fi promis celorlalţi scufundători că-i va însoţi la epavele de lângă Guy Cay.Ar fi preferat să ceară liber şi să meargă cu grupul pe Seven Mile Beach.

Cumva, gândul de-a se prăji pur şi simplu pe nisipul alb şi frumos părea mult mai atrăgător. Oboseala i se risipi întrucâtva, după ce intrară în continuu-schimbătoarea lume submarină. Imediat, Maria văzu un grouper (Peşte mare din familia Epihephelus, Mycteroperca, sau altele înrudite, specific mărilor calde) gigantic, pe care l-ar fi putut călări ca pe un cal. Prietenosul peşte pluti pe lângă ea cu unduiri graţioase, cu zeci de peşti mai mici urmând în siajul său. Maria dădu din cap spre Andy, care-i semnalizase că voia să înoate împrejurul epavei, şi-l urmă, ritmicul fâlfâit-lovit al labelor purtându-i în jos, unde peşti-fluture şi yellowjack ((Literal) steag galben; folosit în codul maritim pentru semnalizarea carantinei). Îşi disputau cu peşti-porc şi grunts vârstaţi cu albastru spaţiul lumii lichide.

După ce explorară în voia inimii, erau cu toţii rupţi de oboseală şi cu rezervele de aer aproape terminate. Ieşiră la suprafaţă, căţărându-se în mica lor barcă, şi porniră spre mal. Maria simţea o osteneală profundă, stând moleşită pe bancheta din spate.Ca de obicei când era istovită, o cuprinsese deprimarea, iar prin minte îi străfulgerau imagini ceţoase. Avea senzaţia că ar fi umblat

printr-o încăpere întunecoasă, unde tot pocneau becuri. Vedea crâmpeie de lucruri, nasuri şi ochi, dar niciun chip clar, frânturi de culoare şi ţesătură însă niciuna pe care s-o poată recunoaşte. Instinctul îi spunea că-şi amintea, că mintea ei se deschidea ca o floare şi că în curând avea să-i revină în memorie viaţa trecută. O sudoarea rece îi şiroia pe spate. Când Andy îi vorbi, rămase cu ochii închişi strâns, ştiind că n-ar fi fost în stare să-i răspundă ceva coerent.

— Hei, somnorici, am ajuns la cheu. Prindem ultimul tender, dacă ne grăbim.

— Bine, încercă Maria să-i zâmbească, dar se simţea atât de zguduită, încât nu reuşi decât să holbeze ochii.

— Te simţi bine? întrebă Arthur, preocupat.

— Da. Cred c-am stat prea mult acolo, jos.

— Poate. Vezi, odihneşte-te neapărat înainte de cină, promiți? Nu uita că avem întâlnire la gala Debandadei Burlacilor. Arthur îi zâmbi, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Cum aş putea să uit? O să-mi pun proptelele şi genuncherele în clipa când ajung pe vas, zâmbi Maria, recunoscătoare că Arthur schimbase subiectul. Uite tenderul.

Dave şi Andy ar face bine să-i dea zor.

Se ridică pe vârfuri, privind în lungul esplanadei care mărginea marea. Andy şi Dave alergau spre ei. Le făcu semn exact în timp ce un turboreactor particular cobora spre pista de aterizare din latura opusă a oraşului. Vuietul său acoperi glasul lui Arthur, care le striga celor doi să urce.

Gâfâind şi râzând, Andy şi Dave li se alăturară. Apoi, toţi patru păşiră pe cheu şi urcară în barcă.

— Încă nu plecăm. Trebuie s-aştept nişte oameni care vin de la avion, îi informă pilotul tenderului.

— Ei asta-i! gemu Andy, încă încercând să-şi recapete suflul. Dave se lăsă să cadă pe locul de lângă Maria.

— Trebuie să fie vreun ştab al liniei de croazieră. Căpitanul n-ar sta s-aştepte pe altcineva.

— Nici pe-ăia n-aş fi crezut să-i aştepte, murmură Andy. Timp de cincisprezece minute fierseră în suc propriu, aşteptându-i pe cei întârziaţi. Apoi, un om de pe insulă se apropie în fugă şi-i şopti ceva pilotului, care se strâmbă.

— Doamnelor şi domnilor, începu acesta, pe ton de scuză. Nu mai trebuie să aşteptăm. Persoana care trebuia să vină a luat o şalupă particulară până la vas.

Închise ochii, când scufundătorii începură să protesteze.

— Ştiu, ştiu cum vă simţiţi, dar înţelegeţi că nu e vina mea.

— Plângerile la cutie, îi instrui Dave, cu ochii închişi şi capul rezemat pe spătarul de lemn al scaunului. Nu peste mult, se aflau bord în bord cu *Windward,* gata să se transbordeze. Urcară pasarela până pe punte, orbiţi un moment de întunecimea interiorului.

— Deci eşti dracului pe nava asta. Lua-ţi-ar dracu' sufletu' drept în iad! Ce-aveai de gând să faci?

Asprimea mârâită a cuvintelor îi opri pe toți patru în loc. Se întoarseră spre a se pomeni în faţa unui bărbat cu păr castaniu, foarte înalt şi foarte furios.

Memoria Mariei explodă ca o bombă incendiară spulberând neagra nesiguranţă, amplificând frica până la realitate. Se dădu înapoi clătinându-se fără să-şi dea seama că mâna lui Dave se ridică s-o sprijine.

— Dake! icni ea.

— Da. Dake. Dracu' să te ia, femeie. Credeai că n-am să te găsesc?

— Pleacă, îşi forţă Maria glasul să răzbată printre buzele strânse.

— Ce este? Ce s-a-ntâmplat, Maria? întrebă Arthur.

— Maria? Cui naiba-i zici tu Maria? şuieră Dake, scântei de amenințare țâșnindu-i din ochi, în timp ce se apleca spre cei patru, care se holbau cu gurile căscate. O cheamă Reesa. Reesa Hawke. Aşa că nu-i zice Maria...

— Da. Da, sunt Reesa Hawke. Doamne, asta-i mormăiam lui Miguel când m-a găsit... halcón... halcón...

care-nseamnă şoim (hawk).

Cuvintele i se rostogoleau din gură într-o cadenţă şocată. Simţea fiori zguduindu-i trupul, în timp ce-l privea pe omul din faţa ei.

— Pleacă. Lasă-mă-n pace.

— Să plec? Pe dracu', plec. Am făcut puşcărie din cauza ta, cucoană, şi vreau o explicaţie. Am fost acuzat că te-aş fi omorât, luate-ar dracu'!

Cuvintele lui Dake erau strigate cu furie.

— Nu-mi pasă ce crezi c-a făcut. Nu te vrea pe-aproape, aşa că pleacă de-aici, se înghesui în faţa Reesei, Arthur, blândul şi amabilul ei prieten, înfigându-se sub nasul lui David Kennedy Masters, cunoscut şi sub numele de Dake Masters.

Dake trase puternic aer în piept, cu un zâmbet dur pe chip, în timp ce pumnii i se încleştau şi se descleştau.

— Dă-te din drum, puştiule, până nu te-arunc de pe vasu-ăsta.

— Atunci va trebui să ne-arunci pe toţi, fiindcă n-o să te lăsăm să te-apropii de Maria... Reesa, interveni ferm Dave, trecând lângă Arthur.

— Corect, li se alătură şi Andy.

— Destul. Glasul profund al căpitanului Ivarsen sparse tăcerea grea.

— Nu admit aşa ceva pe vasul meu. Păşi între Dake şi ceilalţi, întorcându-se cu faţa spre cel dintâi.

— Domnule Masters, v-am spus, când aţi insistat să veniţi la bordul navei, că nu voi tolera niciun conflict cu echipajul meu. Vă aflaţi aici la îngăduinţa mea, şi, ca atare, vă veţi supune ordinelor mele. Nu vă voi permite să hărţuiţi pe nimeni de pe...

— Eu-s ăla hărţuit. Din cauza ei am fost arestat sub acuzaţia de crimă, se răsti Dake.

Dacă a comis cineva vreo crimă, ea e aia ţâşni înapoi braţul său, arătând spre Reesa. Pentru prima oară în viaţa ei, Reesa Hawke leşină, căzând, căzând, tot mai jos în vârtejul negru.

CAPITOLUL 2

Ştiu, din momentul când deschise ochii, că nu se afla în cabina pe care-o împărţea cu Consuela. Clipind, încercă să se orienteze, în timp ce o năpădeau amintiri peste amintiri.

— Eşti în apartamentul Cancun de pe puntea Atlantic, se aplecă peste ea, zâmbind, doctorul Margaret Roberts. Era medicul navei. Avea vreo patruzeci de ani, foarte arătoasă ca femeie. Îşi purta părul blond şi des împletit într-o coadă franţuzească, iar ochii îi scânteiau de amuzament.

Ridică stetoscopul de la gât, continuând s-o privească, pe Reesa, care zăcea în patul regal al apartamentului.

— Mi-a ordonat să te-aduc aici logodnicul tău. Reesa ştiu imediat cine avusese tupeul să-i comande doctoriţei şi să se pretindă logodnicul ei.

— Dake Masters nu e logodnicul meu, spuse ea, cu voce răguşită.

— Nu? se arcuiră sprâncenele lui Margaret. E un om foarte interesant, medita ea, cu ochii în continuare la Reesa, luându-i pulsul.

— E divorţat... şi disponibil, sunt sigură, aşa că dacă...

— Nu sunt disponibil, o întrerupse un glas aspru. Dake păşi în câmpul vizual al Reesei, lângă doctoriţă.

— Te-ar deranja să-i vorbesc domnişoarei Hawke între patru ochi? îi aruncă el acesteia un zâmbet scurt, gropiţele de la colţurile gurii ivindu-se surprinzător pe chipul acela colţuros.

— Mai are şi o brazdă în bărbie, ceea ce înseamnă că e evaziv şi cu două feţe, adăugă Reesa, făcând ca atât Dake, cât şi Margaret să întoarcă spre ea capetele.

Dake se încruntă. Margaret părea nedumerită. Când deschise gura să vorbească,

Reesa continuă:

— Crezi că dacă are zâmbetul ăsta fermecător şi gropiţele alea, e cine ştie ce om nemaipomenit, nu? Greşit.

Omul ăsta-i un vampir. Îţi suge sângele!

Scoase un sunet ca o sorbitură sonoră, cu cuvintele îngrămădindu-i-se.

— E din cauza sedativului slab pe care i l-am dat... cred. Margaret privi de la Reesa la Dake şi din nou la Reesa.

— Şi mie mi-au plăcut gropiţele. Doamne, mare greşeală, să-i întorci spatele bărzăunului! chicoti Reesa, simţindu-şi pleoapele grele. Auzi şoapte între Dake şi Margaret, după care o uşă se închise şi lângă pat reveniră nişte paşi, dar era prea somnoroasă ca să mai deschidă ochii.

— Ascultă-mă, Rees. N-ai să-mi faci asta. Am văzut iadul cu ochii când am crezut că muriseşi, şi-a murit şi Cynthia şi... Reesa trebui să facă un efort pentru a deschide ochii. Încercă să şi-i aţintească spre chipul lui Dake.

— A murit Cynthia? Mare păcat. Ştiu cât de mult o iubeai pe soacră-ta.

Cuvintele i se scurgeau de pe buze ca boabele de fasole dintr-o pungă.

— Doamne, acum ce-ai să mai foloseşti ca barieră în calea căsătoriei? Te-nrolezi în infanteria marină?

— Nu există nicio scuză, nici n-a fost vreodată. Dake scuipă cuvintele, înfuriat de ceea ce-i spunea Reesa. Căţeaua! După tot ce-i făcuse! Fusese arestat pentru omucidere! Se ascundea pe un vas de croazieră, în timp ce pe el încercau să-l elibereze o baterie-ntreagă de avocaţi!

— Trebuie să-ţi amintesc că niciunul din noi n-a dorit căsătoria?

Trase adânc aer în piept.

— După moartea Cynthiei...

— Puţin îmi pasă, murmură Reesa, căscând.

— Căţea. O să-ţi pese. N-am terminat cu tine. Gura lui Dake se încordă, privind-o cum adormea. Era mult mai slabă. Forma aceea minunată şi voluptuoasă fusese subţiată până la supleţe. O privi mult timp, în vreme ce Reesa murmura în somn şi, un moment, se agită în pat.

Chiar şi sub efectul tranchilizantului, era tot neliniştită. Când Reesa aruncă pătura deoparte, privirea lui Dake îi cercetă trupul.

Curbele zvelte erau contorsionate în somn, un braţ aruncat peste cap, făcându-i sânii să se încordeze. Albeaţa ca de smântână a pielii, deasupra costumului de baie, îi atrase ochiul spre părul negru şi mătăsos ce-o săgeta printre picioare.

I se uscă gura şi putu simţi o fierbinţeală înteţindu-se înlăuntrul lui. Intenţiona al dracului şi de-a binelea să-i spună să rămână pierdută odată ce semna o depoziţie despre ceea ce i se întâmplase cu adevărat, dar trupul ei frumos încă-i ispitea libidoul, ca întotdeauna. O apăsă uşurel cu latul palmei pe abdomen, senzaţia pielii ei mătăsoase făcându-i inima s-o ia la galop.

— Nu... nu... nu... în pace... gemu Reesa fără a se trezi, cu trupul zvâcnindu-i în respingerea a ceea ce visa, febrilă. Nuuu, scânci ea, încovrigându-se cu spaimă în poziţie fetală. Ochii lui Dake se îngustară.

— Încetează. Rees. Trezeşte-te. Se aplecă s-o scuture, iar ea îi plesni mâna, scâncind din nou. Frica străbătu trupul lui Dake, când Reesa se jeli sonor.

— Mă doare... halcón... halcón... gemu ea.

— Iubito, nu... nu te teme. Lui Dake i se înnodă stomacul, văzând groaza de pe faţa ei. Înjurând, îşi scoase pantofii şi se culcă alături pe pat, cuprinzându-i în braţe trupul ce tremura. În primul moment, Reesa se crispă şi-l împinse. Apoi se mişcă din nou încetişor şi se cuibări mai strâns lângă el.

Peste câteva minute, dormea adânc, cu pumnii încleştaţi de cămaşa lui, ca şi cum ar fi avut de gând să nu-i mai dea drumul niciodată.

Dake rămase iniţial ţeapăn ca un stâlp, dar, treptat, trupul Reesei începu să-l excite, inundându-l cu o fierbinţeală înţepătoare şi eliberându-l în relaxare.

— E atât de speriată, murmură pentru sine, simţind nevoia s-o adăpostească.

Habar n-avea când adormise, dar o bătaie la uşa

apartamentului îl trezi. Într-o clipă lucid, coborî privirea spre Reesa, încă ghemuită lângă el. Desfăcându-i cu grijă degetele unul câte unul, se strecură jos din pat, fără a o trezi, pentru a o înveli apoi cu plapuma moale ca să-i ţină de cald. Lipăi desculţ din dormitor până în salon, închizând uşa după el.

Apoi deschise, pomenindu-se în faţa doctoriţei Margaret Roberts.

— Da? Ce este, doamnă doctor? îşi dădu el părul la o parte de pe frunte, conştient că vorbea prea brutal. Scuze, abia m-am trezit.

— Da, văd, îl măsură Margaret cu amuzament leneş, făcându-l să se încrunte.Mă gândeam că poate Maria... adică, Reesa, ar prefera să se culce în cabina ei.

Făcu semn spre grupul care stătea tăcut în spatele ei.

— Unii dintre ceilalţi cred că...

— Eu nu cred, o întrerupse Dake. Doarme adânc şi nu vreau s-o scol. Când se trezeşte, sunt sigur că va hotărî să se întoarcă la ea, dar între timp...

— În seara asta vine la petrecerea burlacilor, interveni agresiv Andy.

— Petrecerea burlacilor? se interesă Dake, cu condescendenţă.

— E o întrunire a tuturor pasagerilor singuri, şi toţi membrii fără obligaţii ai echipajului sunt aşteptaţi să participe la distracţie, explică Margaret.

— Dacă se simte destul de bine, va fi acolo, răspunse Dake ferm. Când se va trezi, doamnă doctor, am să vă chem, dar deocamdată cred că are nevoie de somn.

Tonul său final nu-i scăpă nici unuia din grup. Chipul lui Dave se înroşi de furie, mărturie stând şi încordarea buzelor lui Andy.

— Perfect, fu Margaret de acord, îndemnându-i pe ceilalţi să pornească pe culoar. Voi aştepta telefonul. Dake închise uşa, erupând de furie, pe când se răsucea şi-şi lovea palma cu pumnul.

— Cine-a fost? întrebă Reesa din uşa dormitorului, frecându-se cu o mână la ochi.

— Ar fi bine să te-ntorci în pat, spuse Dake.

— Nu-m' zi tu ce să fac, se opuse Reesa somnoroasă. Tre' să fac duş.

— Fă naibii ce-ţi place, da'...

— Aşa şi am de gând! Îi întoarse spatele, aproape împiedicându-se de plapuma cu puf în care-şi înfăşurase trupul.

— Unde mi-s hainele?

— Nu crezi c-ar trebui s-aştepţi până te vede doctorul? explodă Dake, simţind că-i venea s-o arunce în ocean prin cel mai apropiat hublou, şi totuşi jinduind s-o cuprindă strâns în plapumă şi să se culce împreună cu ea în patul regesc. Un moment, furia clocoti în el, atât faţă de Reesa, cât şi faţă de ambivalenţa pe care i-o stârnise ea întotdeauna, părând însă să se fi umflat ca un balon de când se reîntâlniseră.

— O să mă vadă doctorul, la petrecere. Şi ea e singură, replică impertinentă Reesa, scoţându-şi din sacul marinăresc un şort boţit, un tricou şi pornind spre baie.

Când o văzu clătinându-se, Dake ştiu că nu era din cauza tangajului navei, dar nu spuse nimic, înghiţindu-şi cuvintele furioase care i se ridicaseră în gât.

Ieşind din baie, cu hainele umede şi mototolite pe ea, Reesa vorbi ezitant:

— Dake... îţi mulţumesc că... ai avut grijă de mine...

— *De ñada, Señorita* Teresa Martita Hawke, mârâi Dake, înclinându-se spre ea într-o plecăciune batjocoritoare, ţeapănă de furie. Bărbia ei se înălţă.

— Să nu-ţi râzi de ascendenţa mea Californio. Ştii că nu pot suferi genul ăsta de ironii.

— Asta făceam? o ademeni Dake. Reesa inspiră adânc:

— Ai rămas acelaşi măgar înfumurat şi pompos dintotdeauna. Trânti uşa după ea şi coborî în fugă treptele înguste, spre zona echipajului. Văzuse în ochii lui Dake o furie animalică, în clipa când îi părăsise – cabina, şi nu i se calmă respiraţia până nu ajunse în cabina ei. Consuela intră valvârtej, în timp ce Reesa ieşea de la duş, ştergându-

şi şuviţele de abanos. Cele două femei se priviră un lung răstimp.

— Eşti o stea de cinema... actriţă de televiziune... ţipă Consuela. N-ai să mai vrei să stai cu noi pe Insula Maria. Reesa se repezi la ea, cuprinzând-o în braţe.

— Eşti prietena – mea... sora mea... confidenta mea... îşi simţea gâtul contractându-i-se de emoţie.

— N-am să mă las despărţită de familia mea de tine, de mama ta. Miguel, Liza şi micuţul meu Miguelito – suntem o familie!

— Carmen zice, spuse Consuela despre cealaltă casieriţă, că Dake Masters e un tip trăsnet. Chiar aşa, Maria? Reesa, adică. Reesa dădu din cap.

— Arată foarte bine, şi-o ştie.

— Crezi c-am să reuşesc să-l cunosc? se arătă nerăbdătoare Consuela. Reesa ridică din umeri.

— Acum, că e pe navă, până ajungem în Mexic, sunt sigură c-ai să dai peste el.

— Am eu grijă, îi făcu cu ochiul Consuela, făcând-o să izbucnească în râs.

Reesa îşi înăbuşi sentimentele fierbinţi, nesigure, care-o răscoleau pe dinăuntru.

Puţin îi păsa cine-l vedea pe Dake Masters, sau pe cine vedea el!

— În seara asta să-ţi pui dantele crem, strigă Consuela în timp ce trecea în baie. Eu o să port bleu-pal. Îmi place cum arătăm împreună în hainele-astea.

— Mi-ai rezolvat dilema, dragă surioară! răspunse Reesa. Sunt aşa de obosită, că nu-mi pasă nici dacă am să port diseară masca şi labele, murmură ea pentru sine, convinsă că, sub şuvoiul duşului, Consuela n-o putea auzi.

Costumul pe care-l scoase din mica debara era un ansamblu rochie-pantalon de bumbac foarte subţire, care avea să-i vină bine în noaptea îmbălsămată de sub Tropicul Cancerului. Mama Consuelei croise veşmântul, brodase toate decoraţiunile şi croşetase de mână dantelele de la piept şi pantaloni. Folosise un fir de culoarea şampaniei pentru flori, frunze şi dantela care tivea laturile şi

răscroiala gâtului, astfel că ansamblul nu prezenta decât diverse nuanţe de crem. Stătea strâns pe picior, ca nişte pantaloni de caballero, lăsând să se vadă linia suplă a şoldurilor şi coapselor Reesei. Partea dinafară a pantalonilor era garnisită cu dantelă ca şampania, ce se ondula uşurel la fiecare mişcare.La acest costum, Reesa purta botine înalte până la glezne, din piele moale de căprioară, tot de culoarea şampaniei. Un prieten indian al lui Miguel argăsise pielea şi făcuse ghetele. Reesa fusese atât de cucerită de meşteşugul său rafinat, încât adusese la bordul navei mostre lucrate de el, instalând, împreună cu Consuela, o prăvălioară unde să-i vândă încălţămintea. Consuelei nu-i luă mult timp să-şi usuce părul şi să se strecoare în rochie. Apoi, cele două fete se chinuiră să se vadă în mica oglindă.

— Cred că arătăm bine, oftă Consuela. Dar, cu oglinda asta groaznică, cine-ar putea spune?

— Tu arăţi minunat în bleul ăsta; cu părul tău negru şi cu ochii căprui-deschis, parcă ai fi o madonă, îi spuse Reesa cu admiraţie.

— Şi tu arăţi trăsnet, şi sexy, şi... şi sofisticată, clătină din cap Consuela. Cum de nu ne-am dat seama că eşti cineva deosebit... după cum mergi, după cum ţi se unduiesc şoldurile, aşa de uşor, după părul tău lung şi frumos, de culoarea nopţii...

— Connie, când jucam în filme şi piese îl purtam scurt.La lungimea asta a ajuns cât am stat pe Insula Maria. Tot timpul am vrut să mi-l tund, dar...

— Să n-o faci! Tuturor ne place. Arăţi atât de mexicană, ca noi.

— Sunt o Californio, să ştii, urmaşă a spaniolilor, la fel ca voi, dar numele meu,

Halcón, e de fapt Hawke. Hawke a fost străbunicul meu englez, care a navigat cu corabia pe după Tierra Del Fuego până-n California, unde a cunoscut-o pe străbunica şi n-a mai plecat pe mare. Reesa îşi cuprinse prietena cu un braţ.

— Vezi, deci, că suntem mai surori decât am ştiut

vreodată. Consuela o strânse la rândul ei.

— Da, aşa este. Hai să ne punem cerceii şi salbele alea de aur ciocănit făcute de Figueroa. Ştii, cu pieptenele ăsta de fildeş în păr, ţinându-ţi-l pe tot într-o parte, parc-ai fi o prinţesă. S-ar putea să fie nevoie ca-n seara asta să-i alungi cu băţul!

Părăsiră amândouă râzând cabina. Dacă în seara aceea Reesa se simţea neobişnuit de nervoasă, încercă să-i ascundă acest lucru Consuelei. Era sigură că avea să se poată descurca. Acum, că-i revenise memoria, îşi amintea nenumăratele prilejuri când năvala mulţimilor o iritase, sosind la câte o premieră. Învăţase să facă faţă, camuflându-şi neliniştea cu un surâs rece şi o înclinare a capului.

Coloanele de scandal o descriau ca „regala Reesa Hawke”,” împărăteasa fără imperiu”. Travestiul fusese eficace, aşa că sarcasmele lor n-o deranjau.

Cele două femei putură auzi orchestra de alămuri cântând, în timp ce se apropiau de Salonul Constelaţiei. Se aduna deja lumea şi se grăbiră, dându-şi seama cât de mult întârziaseră. Se alăturară şirului de gazde, alegându-se cu surâsuri afectate şi remarci usturătoare din partea celorlalţi membri ai echipajului.

— Durează tot mai mult până-ţi dregi faţa, Maria, strigă Andy de la locul său din rând. Cu coada ochiului, Reesa îl văzu pe Dave înghiontindu-l cu cotul în coaste, apoi îl auzi pe Andy mormăind:

— Scuze, uitasem că a fost Reesa Hawke. Imediat ce ultimul pasager străbătu şirul de primire, Reesa rupse rândurile şi se opri în faţa celor trei colegi ai săi din *Sea Dive Group.*

— Ascultaţi-mă cu toţii – sunt Reesa Hawke. Privi de la unul la altul, observându-le amestecul de emoţii de pe chipuri.

— Dar habar n-aveam cine sunt. Vă rog să mă credeţi.

— Întotdeauna am auzit că amnezia e o chestie nebuloasă, nu o adevărată boală, spuse calm Dave, în timp

ce toţi patru se îndreptau spre un colţ întunecos al salonului, unde să poată vorbi netulburaţi. Reesa rămase serioasă.

— Cred că oamenii îşi pot bloca neplăcerile din minte. După traumatismul loviturii de la cap, când am căzut din barca pneumatică, fiind câteva ore în mare, în Trecătoarea Windward... Ridică din umeri.

— Cred că am avut pur şi simplu noroc să-mi fi dat prin minte să-mi pun o vestă de salvare în seara aia, înainte de-a fi coborât în barcă.

— Ce te-a îndemnat să faci aşa ceva? Întrebă Dave, cu expresia îmblânzindu-i-se.

Reesa strânse din buze ca să nu-i tremure, când noaptea aceea întunecoasă, cu luna ascunsă în nori, îi reveni năvalnic în minte, făcând-o să se revadă pe sine însăşi cum se înghesuia în vesta de salvare, cum o lega, pentru a coborî apoi scara laterală a iahtului. Se dusese în bărcuţă ca să vadă dacă nu putea strânge una dintre saulele slăbite, care ţineau barca pneumatică ataşată la pupa.

— Eram singură pe punte... După o ceartă aprinsă cu Dake Masters, în urmă cu nici zece minute, îşi spuse, încercând să alunge imaginea amândurora aplecaţi unul spre altul şi strigându-şi epitete...

—... şi am judecat prost. După tot ce-am învăţat în *Sea Dive Group*, nu cred c-aş mai face vreodată asemenea prostii. Zâmbi uşurată, când cei trei prieteni îi surâseră la rândul lor, cu camaraderia restabilită.

— Oricum, mi-amintesc că m-am întins spre ancorajul metalic de la pupa lui *Firewitch* – așa se numea iahtul – și ţineam în mână saula care alunecase. Nu puteam însă ajunge la tachet, aşa că am pus piciorul pe platbordul bărcii. Mi-a alunecat. Amintirea îi îmbrobonă faţa cu sudoare.

— Am dat s-apuc funia, dar chiar atunci un val a clătinat barca şi am căzut. M-am lovit cu capul de ceva, foarte tare, leşinând, cred. Când m-am trezit, tuşeam, scuipând apă de mare şi eram singură în Trecătoarea

Windward, plutind repede în derivă. Cred c-am stat în apă cam trei ore, până m-a găsit Miguel, puţin înainte de ivirea zorilor. Deliram şi murmuram cuvântul halcón, halcón, motiv pentru care Miguel a crezut că aşa mă cheamă. Zău că nu ştiu de ce spuneam termenul spaniol pentru numele meu…

— Te-am căutat, interveni glasul profund al lui Dake, printre răspunsurile murmurate de ceilalţi trei membri ai Grupului de Scufundări Marine, ca un val pe plajă; putea simţi spaima îngheţată care-l năpădise în acea noapte. Abia când s-a luminat de ziuă m-am întors în cabină. Nu erai acolo. Nici măcar n-am fost alarmat. Credeam că erai în cealaltă cabină. Băusem – mai mult decât ar fi trebuit – și-mi închipuiam că stăteai bosumflată.La început nu m-am uitat în cabina cealaltă. Până am ajuns să scotocesc iahtul de la prova pân-la pupa, cred că făcuserăm douăzeci, treizeci de mile.

Pe chipul său, ca o mască, nu se citea nimic, dar ochii îşi pierduseră scânteierea.

Trase aer în piept de mai multe ori, chinuindu-se să împiedice neagra groază să-l cuprindă din nou, ca în acea fatidică noapte când, în sfârşit, îşi dăduse seama că Reesa căzuse peste bord. Chiar şi acum, cu femeia stând în faţa lui, încă mai putea simţi disperarea care-l năpădise atunci, în timp ce iahtul naviga înainte şi-napoi, încercând s-o găsească, dar fără să dea peste nimic.

— Am luat legătura cu Paza de Coastă a S.U.A.Te-a căutat şi un elicopter cubanez. Închise strâns gura, simţindu-şi-o că tremura. Ţinea minte cum vorbise prin radio cu continentul şi chemase o flotilă privată de avioane şi şalupe să pieptene toată zona.

— Nu ştiu cum de ne-a scăpat să vorbim cu prietenul tău Miguel, murmură, aproape pentru sine. Probabil că vorbiserăm cu toţi cei care pescuiseră sau navigaseră prin Trecătoarea Windward. Gândul îi reveni spre nesfârşita căutare prin întinderea de apă cu curenţi înşelători. Trecea printre Cuba şi Haiti, făcând legătura între Oceanul Atlantic şi Marea Caraibilor.

— Miguel m-a dus pe Insula Maria cât a putut de repede. Mi-era rău şi deliram, sublinie Reesa, cu ochii lipiţi de silueta înaltă a lui Dake, simţind cum electricitatea care se formase întotdeauna între ei îi dădea foc pielii.

Mult timp, toţi cinci statură tăcuţi, ca şi cum gândurile i-ar fi încătuşat unii de alţii. Apoi vorbi Arthur:

— Cred c-ar trebui să circulăm printre pasageri, dar... ţi-ar plăcea să dansezi,

Mar... Reesa?

— Te rog, îi aruncă Reesa prietenului ei o privire recunoscătoare. Simţi mânia lui Dake când trecu pe lângă el, dar nu privi într-acolo. Consuela îi făcu cu mâna, pe când dansa în braţele unui pasager brunet şi atrăgător, care-o ţinea aproape de el.

Reesa şi Arthur lunecară în jurul ringului de dans, într-un foxtrot reţinut. Când privi peste umărul lui Arthur, o văzu pe Lacey Welles, una dintre crupierele de blackjack ale navei, apropiindu-se de Dake şi invitându-l la dans. Reesa îşi mută privirea, înainte ca Dake s-o fi luat pe blondă în braţe. Ochii ei depistară un Barney Freedling încruntat, care n-o slăbea din ochi pe Consuela, în timp ce aceasta dansa cu pasagerul.

— Barney nu poate să-şi aibă prăjitura şi să n-o şi mănânce, comentă ea faţă de Arthur, când acesta îi urmări privirea. Tânărul dădu din cap.

— Cred că tocmai începe să înţeleagă că Connie e o femeie foarte aparte, replică el, gânditor. Dar le revine amândurora să întindă mâna spre ceea ce doresc.

— Adevărat. Reesa îi zâmbi şi aplaudă când muzica se opri. Privi peste ring, spre a-l vedea pe unul dintre pasageri îmbulzindu-se prin mulţime pentru a ajunge la ea.

— Începe bâlciul, o preveni Arthur, când o roşcată mignonă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, se apropie de el.

— Dracu' să ia torpilele, murmură drept răspuns Reesa.

— Bună, sunt Ken Stark din San Francisco şi mă-ntrebam dacă n-ai vrea...

— Domnişoara e cu mine, se răsti Dake Masters,

apucând-o pe Reesa de cot şi răsucind-o cu faţa spre el.

— Încetează, se retrase ea. Îi dădu drumul doar atât cât să li se poată undui trupurile în ritmul muzicii rock moderate.

— Întotdeauna am dansat bine împreună, ca să nu mai pomenim celelalte câteva lucruri pe care le făceam bine ca pereche. Reesa îşi simţi faţa înţepenind la auzul tonului batjocoritor din glasul lui.

— Din câte-mi amintesc, hotărâserăm că nu ne potriveam chiar atât de bine. De fapt, era pe terminate... îşi sili ea cuvintele să răzbată din gâtul uscat.

— Asta a fost atunci. Lucrurile se mai şi schimbă. Avem multe de discutat, Reesa.

Trupul puternic al lui Dake se aplecă asupra ei, senzual-stăruitor.

— Nu! Gândurile pe care şi le reprimase o umplură dintr-o dată de groază. Nu putea suporta să accepte adevărul: că nu-i mai aparţinea lui Dake Masters, că viaţa minunată pe care o duseseră împreună timp de cinci ani luase sfârşit. Lucrul ăsta nu voise să-l privească în faţă, asta nu voia nici acum să-şi amintească – singurătatea vieţii ei fără el. Încă îşi mai putea aminti şocul de pe faţa lui Dake, în momentul când făcuseră pentru prima oară dragoste, şi propriile ei emoţii năucitoare, pe măsură ce li se contopeau trupurile.

El îi murmurase numele iar şi iar, şi şoptise: „Niciodată n-am visat la aşa ceva... niciodată”.

— Ieşi din fantezia ta, zeiţă de gheaţă, spuse încetişor Dake, folosind o veche expresie drăgăstoasă. Când locuiseră prima dată împreună, el şi Reesa alternau certurile zgomotoase cu tăcerile împietrite. Uneori, Reesa nu-i vorbea lui Dake ore-n şir. Atunci scornise el porecla. Mai târziu, Dake avea să i-o adreseze când făceau dragoste, spunându-i cât de mult îi plăcea s-o topească pe zeiţa de gheaţă.

— Nu-mi spune aşa; nu-mi place, se răsti Reesa, simţind că inima i se răsucea în piept. Braţele lui o strânseră la piept până-i putu simţi bătăile inimii

trimițându-şi ecoul în propria ei inimă. Dake nu se simţise niciodată atât de sfâşiat între furie oarbă şi dorinţă necontrolată. Reesei părea să nu-i pese de chinurile care-l încercaseră săptămânile de umblat prin celulă, imaginându-şi-o înecându-se, sufocându-se, murind, fără o şansă de a-i cere iertare sau a o ţine în braţe. Nu-şi dădea seama câte ceasuri plânsese în tăcere, ştiind că singurul lucru la care ținea, murise în Trecătoarea Windward.

— Termină... termină, mă doare! icni Reesa, înfigându-i unghiile în piept. Nu crezi c-am trecut prin multe? suspină ea, zguduită că armura pe care şi-o pusese în jurul inimii, de când o salvase Miguel, slăbea; Dake Masters era fisura acelei armuri. Lasă-mă-n pace, te rog. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

— Nu. Răspunsul lui aspru părea un epitet.

— Iubito, îmi pare rău. Ştiu c-ai trăit un iad pe Pământ... Cuvintele i se stinseră, inundate de remuşcare. Doamne, dacă Reesa mai tremura mult, aveau să i se dezmembreze oasele! O conduse într-o latură a sălii, apoi, ţinând-o strâns lângă el, străbătu cu forţa mulţimea, spre ieşirea care avea să-i scoată pe punte.

— Nu pot pleca, se opuse Reesa, cu voce tremurătoare. Petrecerea...

— O să ne-ntoarcem... când te calmezi, declară Dake.

— Maria... Reesa, vreau să zic, unde te duci? se apropie Consuela; privi rapid de la Reesa la Dake Masters, şi din nou la ea.Ar trebui să rămâi...

— Ne-ntoarcem când Reesa se va simţi mai bine.Mă numesc Dake Masters.

Îi întinse mâna dreaptă, fără a-şi slăbi strânsoarea taliei Reesei cu stânga. Connie zâmbi sfioasă:

— Ştiu cine sunteți.

— Ea e prietena mea cea mai bună, sora mea, Consuela Diego. Locuieşte cu familia pe aceeaşi alee cu noi, pe Insula Maria, spuse Reesa, făcând prezentările, cu genunchii încă destul de moi. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui Dake se întări.

— Noi? ignoră Dake toate celelalte cuvinte,

agățându-se numai de acesta.

— Miguel, Liza şi Miguelito... Vocea îi şovăi în timp ce ridica privirea spre el, cu ochii plini de foc auriu.

— Sunt familia mea, încheie calmă Reesa.

— N-ai nicio familie, doar pe unchiul tău Lionel Hawke care încă mai are podgoria din Napa Vallei, spuse Dake ferm, încercând să şi-i închipuie pe oamenii care însemnau atât de mult pentru Reesa, încât îi considera familia ei.

— Unchiul Lionel! Uitasem... Îşi duse mâna la gură, gândindu-se la omul înalt, adus de umeri, cu coamă albă, ale cărui continue admonestări de-a fi mai doamnă în tradiţia familiilor Hawke şi Delgado îi stătuseră ca un cui în cap. Era greu să-l iubeşti pe unchiul Lionel, dar altă rudă de sânge nu mai avea.

— Ce mai face, Dake?

— E-acelaşi bădăran dintotdeauna – dar cred c-a mai îmbătrânit de la vestea morţii tale. Eşti ultima din neamul tău, iar ideea că numele familiei Hawke s-ar stinge, a fost pentru el o lovitură cumplită.

— Da, desigur. Trebuie să-l sun...

— L-am sunat eu, iubito, spuse Dake, cu glas blând. Consuela răsuci brusc capul spre el, ochii ei de căprioară devenind tăioşi.

— Ah, poate-ar fi o idee bună să respiri puţin aer curat, Reesa, îi îndemnă ea spre uşă.

— Dar... Reesa se simţea mai slăbită ca oricând. Dake aproape o scoase pe sus în micul antreu, apoi prin uşile duble de oţel, care dădeau pe punte.

Reesa inspiră adânc, de mai multe ori, aerul îmbălsămat al nopţii, cu vuietul în surdină al apei ce se rostogolea peste coada lui *Windward* răsunând ca un dans rusesc frenetic. Stelele licăreau argintii pe cer, iar luna trasa o cărare peste valuri, dând impresia că ai fi putut păşi peste bordul vasului, pentru a străbate drumul cel sclipitor spre veşnicie.

— Uite-l pe Orion, şopti Reesa, arătând constelaţia.

— Da, murmură Dake, cu glasul înfundat în părul ei.

Iubito, vreau să-ţi spun din nou că-mi pare rău. N-am mai fost în toate minţile, din noaptea când ai dispărut de pe iaht.

— Amândoi am vorbit necugetat, recunoscu încetişor Reesa. Dake o strânse aproape de el, astfel că părul ca miezul de noapte i se înfoie în faţă.

— Uitasem ce des e părul tău. Parc-ar fi satin negru.

— E prea lung...

— Nu. Să nu-l tunzi. E splendid. Multe minute domni tăcerea, în timp ce marea albastră, scânteietoare, spumega pe lângă bordajul navei, iar aerul dulce al nopţii îi legăna într-o tăcere fără suflare.

— Asta-i partea cea mai frumoasă pe mare... nopţile, murmură Dake.

— Da. În fiecare noapte poţi vedea tineri în luna de miere plimbându-se pe punţi, rosti visătoare Reesa.

— E un mod minunat de a-ţi petrece luna de miere, dar cred că ne-am simţi mai bine singuri pe *Firewitch.* Reesa deveni rigidă.

— Dake, totul s-a terminat între noi, în... În noaptea aceea. S-a sfârşit.

— Sfârşit pe dracu'! mârâi el.

— Nu putem face nimic ca să meargă, ştii bine. Am...

— Termină, Reesa. N-o să discutăm acum despre asta. Încă nu te simţi bine.

— Ba fii sigur că mă simt bine. Lucrez între douăşpe şi paişpe ore pe zi, se bâlbâi ea.

— Şi probabil ai dat jos cinşpe livre (aproximativ 6,80 kg) – şi nici înainte nu erai grasă. Te iau de-aici. Dake vorbea repezit, ca şi cum toate planurile pe care şi le făcuse vreodată i-ar fi erupt în cap.

— Mi-am făgăduit mie însumi că, dacă mai am vreo a doua şansă cu tine, am să te duc să-ţi arăt...

— Ai înţeles complet pe dos, Dake. Nu mai sunt aceeaşi persoană. Acum am o familie, un mod de viaţă diferit. Nu cred c-aş putea reveni în lumea unde trăiam – cel puţin, nu pentru a trăi genul de viaţă pe care am dus-o împreună.

Trase aer în piept, adânc, tremurător, şi încetă să mai caute să se elibereze din braţele acelea puternice, mângâietoare. Dake o făcea să se simtă atât de în siguranţă! Totuşi, asta era o glumă, căci nimic din cei cinci ani trăiţi împreună nu fusese sigur, sau măcar mângâietor.

— Nu. Nu-i pentru mine. Am găsit o formă de... de stabilitate.

— Stabilitate? Pe dracu', ceea ce-ai găsit e un ascunziş, o fugă de lume. În regulă, adorat-o, dacă asta vrei, o s-o facem, dar împreună.

— Ba nu. Incapabilă să scape din cătuşa de oţel a îmbrăţişării lui Dake, Reesa i se răsuci în braţe, cu spatele spre copastie. Nu rezolvase cine ştie ce; acum avea faţa vârâtă sub a lui Dake, în vreme ce mâinile lui se desprindeau de parapet pentru a-i cuprinde spatele.

— Am... Am de ales acum. Îmi place să lucrez pe *Windward.* Voi termina croaziera asta, şi pe urmă... Mâna lui Dake se ridică, atingându-i buzele cu degetul arătător.

— Nu mai spune nimic. Vedem noi după aia. Reesa îi adresă o jumătate de, zâmbet şi încuviinţă.

— Încă mai ai ochi care-şi schimbă culoarea după cum ţi-e starea, şopti ea, simţindu-i respiraţia amestecându-se cu a ei, în timp ce Dake se apleca mai aproape, nu tocmai sărutând-o.

Întotdeauna arată ca nişte pietre negre şi lucioase când eşti furios, şi de un verde ca lămâia când râzi, şi...

— Foarte aurii când mă simt sexy, spuneai tu mereu. Acum sunt foarte, foarte aurii?

Dădu din cap că da.

— Iubito, vino în cabina mea. Reesa refuză:

— Nu. Asta n-am s-o fac. Nu vreau să-mi mai iei viaţa-n stăpânirea ta.

Trupul lui Dake zvâcni de furie.

— Dacă a devenit cineva stăpân pe viaţa altcuiva, tu ai fost aia. Tu stabileai toate regulile...

— Iar tu erai de acord. N-ai vrut să rişti din nou o căsnicie, dar nici n-ai vrut să-mi trăiesc viaţa separat de tine, i-o întoarse Reesa.

— Lua-te-ar dracu', te iubeam. Sigur că nu voiam să-ţi trăieşti viaţa separat de mine.

Cuvintele lui țâșniră peste mare, ca nişte comete arzătoare, mânia înfierbântând aerul deja cald. Flămândă, gura i se prăvăli peste a ei.

Reesa se încordă în calea acelei guri de fier şi fu zguduită să-i simtă buzele moi şi nerăbdătoare, convingându-le pe-ale ei să se prăbuşească sub revendicarea senzuală a lui Dake. El îi simţi răspunsul şi gemu cu voluptate, cuprinzând-o mai deplin cu braţele şi strângând-o la piept, cu o mână pe ceafă şi cu cealaltă la talie. Inima îi bubui în piept când simţi miracolul sinuos al trupului ei strâns lipit de el. Dracu' s-o ia, îl mai iubea şi-acum! îi putea simţi trupul reacţionând faţă de al său, potrivindu-se peste el, aşa cum făcuse întotdeauna.

Deodată se despărţiră, nefăcând decât să-şi consume dragostea, în timp ce stăteau acolo înlănţuiţi unul de altul printr-o pasiune care dintotdeauna fusese un vârtej pe care niciunul din ei nu-l putea stăpâni.

— Doamne, iubito. O să te am aici, pe punte, rosti Dake, înghiţind o gură de aer.

— Ar fi ca prima oară când ne-am văzut, murmură Reesa. Mai ştii cum stăteai pe platou să-mi priveşti scena de dragoste cu Barton Stevens, chiar dacă Will ordonase să nu mai rămână nimeni?

— Dacă te-aş fi văzut înainte de clipa aia, altfel decât în filme, nu te-aş fi lăsat să tragi scena aia, îşi aminti feroce Dake, urmându-i exemplul pentru a lăsa viitoarea dinlăuntrul lor să se ostoiască.

— Dacă eu aş fi ştiut că erai pe platou cu Will şi cameramanul, n-aş fi filmat secvenţa. Mi se garantase discreţie absolută pentru cadrele nude. Reesa îşi trecu vârfurile degetelor peste pieptul lui, respiraţia calmându-i-se în timp ce vorbeau.

— Ai lăsat să cadă halatul ăla de satin, şi o clipă am crezut că orbisem. Pielea ta era un fulger alb, sânii şi gleznele atât de perfecte, coapsele netede şi cu muşchi fini...

Dake îşi simţea răsuflarea accelerându-i-se iar, amintindu-şi cum arătase Reesa în lumina klieg-urilor. Fusese mesmerizat.

— Apoi, pe platou a apărut Barton şi aproape că l-am omorât dracului când te-a luat în braţe... şi-a pus mâinile pe pielea ta... încleşta pumnii. Reesa râse.

— Când am auzit agitaţia pe platou, nu mi-am dat seama că Will dăduse stop şi copiase: Am crezut că-mi spunea cineva să iau secvenţa de la capăt.

— Ţi s-a căscat o gură de-o milă când m-am repezit la tine cu halatul şi te-am înfăşurat în el, se îndulci gura lui Dake într-un surâs, lumina argintie a lunii preschimbându-i părul castaniu într-un arămiu lucitor. Reesa îşi simţi pulsul luând-o la galop, în timp ce el o privea cu ochii aceia aurii, fierbinţi.

— Ai spus că să nu mai joc niciodată în vreo secvenţă de nud!

— Şi tu ai spus că tu cine moaş-ta mai eşti.

— Sunt dragostea vieţii tale – asta mi-ai mârâit-o. Reesa înghiţi în sec, sfâşiată între groază şi amuzament, amintindu-şi cum stătuse Dake acolo, aruncând fulgere din ochi. Apoi o urmase la cabină, rămânând în faţa uşii când ea i-o trântise în faţă şi anunţând cu glas sonor că n-ar fi stricat să accepte inevitabilul, că erau sortiţi să fie împreună. Ea aşteptase până răsunase un ciocănit uşor la uşă.

Norma, garderobiera şefă, şoptise că tipul a plecat. Nu-l mai văzuse, nu-i răspunsese la mesajele pe care i le lăsa la studio, până când se reîntâlniseră la petrecerea senatorului Wicklow.

Nu-i trebuiseră decât cinci zile, după acea petrecere, pentru a o convinge să se mute la el. După aceea, se îndrăgostise de el tot mai mult, cu fiecare zi, chiar dacă ştia din capul locului că Dake avea o aversiune faţă de căsătorie, că fosta sa soacră, căreia-i era devotat, prefera să nu se mai însoare. Şi fiul lui la fel. Gândul o făcu să sară în sus:

— Robert! Ce face Robert?

— Bine. A suferit după tine şi te pomeneşte des. Nu i-am spus că veneam să verific un raport, că ai fi în viaţă. N-am vrut să-i trezesc speranţele. Reesa dădu din cap, rezemându-şi-l un moment de pieptul lui.

— Ţin la Robert. Şi întotdeauna am vrut să fie al meu, recunoscu în sinea sa. Era geloasă că soţia lui Dake fusese mama băiatului pe care ea, Reesa, ar dorit atât de mult să-l aibă de fiu.

— I-a fost dor de tine şi mi-a spus că te iubea atât de mult şi că-i plăcea să stea cu noi, la noi acasă. Încuviinţă, ştiind că era adevărat. Un băiat de unsprezece ani nu-şi putea falsifica sentimentele efervescente pe care le dovedea Robert ori de câte ori erau împreună. Dake o răsfăţa sub bărbie, plimbându-şi uşurel buzele peste pielea ei.

— Iubito, amândurora ne-a fost dor de tine... am avut nevoie de tine.

Zgomotul uşii de la Constellation Lounge îi smulse din reverie.

— Reesa, mâine avem zi plină, şi începem devreme, îi strigă Dave.

— Mulţumesc, Dave, tocmai intram, răspunse repede Reesa. Cu un sărut fugar către Dake, se grăbi spre cabină, îşi controla echipamentul pentru dimineaţă şi se strecură în pat. Lumina lunii se strecura înăuntru, amintindu-i Reesei felul cum sclipea în părul lui Dake, şi rămase trează aproape o oră înainte de a adormi.

CAPITOLUL 3

A doua zi, nava ancoră pentru câteva momente în Playa del Carmen, pe coasta Peninsulei Yucatan. O aborda un tender, pentru a transporta pasagerii care aleseseră să facă un tur al ruinelor mayaşe de la Tulum. Grupul de Scufundări Marine avea să acţioneze într-o lagună numită Xalha, aşa că Dave, Andy, Arthur şi Reesa îşi încărcară echipamentele la bordul tenderului. Cerul era de un orbitor „albastru-azuriu, scămoşat ici-colo cu nori ziua fiind perfectă pentru admiratul priveliştilor şi scufundării.

Aşezată lângă Arthur, Reesa simţi o bătaie pe umăr şi, întorcându-se, îl văzu pe domnul Calkins.

— Mă surprinde că te scufunzi, draga mea. Am auzit că eşti, ăă, o persoană foarte importantă – Reesa Hawke. Reesa zâmbi la vederea expresiei neliniştite a domnului Calkins şi a soţiei lui.

— Continuu să fiu membră a *Sea Dive Group*, domnule Calkins, indiferent ce nume port. Vorbi încetişor, încercând să nu atragă atenţia spre sine. Era foarte convinsă că mulţi dintre pasageri auziseră vestea. Zvonurile circulau ca fulgerul la bordul navei, dar Reesa încă mai spera că nimic n-avea să intervină în activitatea ei de scufundătoare. Când se răsuci mai mult pentru a asculta vârstnica pereche, ochii i se întâlniră cu ai lui Dake. Acesta stătea aşezat în ultimul rând de bănci ale tenderului. Ce făcea acolo? Nu era membru al Grupului de Scufundări Marine, iar turul Tulum-ului era complet, după cum îi spusese Dave.

— Scuzaţi-mă, doamnă Calkins, n-am auzit ce-aţi spus.

— Mă-ntrebam dacă rămâi cu scufundătorii, sau te vei întoarce la munca dumitale pe scenă.

— Fii serioasă, Myra. Sigur că va reveni la actorie. Era o persoană foarte importantă în profesiunea dumneaei, îşi mustră blând soţia domnul Calkins. Reesa le zâmbi celor doi, apoi se întoarse cu faţa înainte.

— Nu ne-am aştepta ca noi să concurăm cu strălucirea cinematografului, spuse Andy, imitând prost accentul englezesc.

— Zău, bătrâne, nici n-aş putea fi de altă părere, confirmă Dave, cu un accent şi mai maltratat.

— Azi să fiţi cu ochii-n patru, actorii lu' peşte, îşi preveni Reesa torţionarii care rânjeau.La prima ocazie, vă bag cu capul la fund.

— Şi eu o s-o ajut, adăugă moale Arthur.

— Vedeţi, aţi dat de dracu', îi ameninţă Reesa, recunoscătoare că nimeni din *Sea Dive Group* nu părea câtuşi de puţin impresionat de trecutul ei celebru.

Când Reesa simţi ghiontul în spate, privi în jur, cu un zâmbet fix pe faţă. Dake! Se mutase într-un loc aflat chiar în spatele ei.

— Ce cauţi pe tender, Dake? N-ai bilete pentru ruine sau Xalha... sau pentru gustarea la cutie. Vocea Reesei şovăi, văzându-i pe chip un fulger de aroganţă.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Cum? De unde le-ai luat? Nu mai erau.

— Am bilete pentru ruine şi pentru Xalha. Căpitanul mi le-a procurat, şi mă lasă să-i folosesc şi echipamentul de scufundare.

— Şi ai brevet pentru scuba, nu-i aşa? întrebă Reesa printre dinţii strânşi.

— Am brevet de instructor, dacă te interesează, declară el blând.

— Grozav. Reesa rămase cu privirea drept înainte, simţind sângele năvălindu-i în obraji când Dake râse.

— Nu te deranjează prezenţa mea la scufundări, nu-i aşa, iubito? întrebă tărăgănat Dake.

— Fireşte că nu. Vom încerca, bineînţeles, să te ţinem sub ochi exact ca pe oricare alt membru al Grupului de Scufundări. Înghiţi un nod, nedorindu-şi nimic mai mult decât să-l arunce peste bordul tenderului, în apele intens-albastre ale Caraibelor!

— Sunt sigură că te-ai fi distrat mult mai bine dacă rămâneai pe navă până ancora la Isula Cozumel, în loc să vii cu noi pe continent.

— Îmi place la nebunie când vorbeşti ca un ghid turistic, Reesa, dar nu-ţi risipi oxigenul. Azi voi fi lângă tine. În restul călătoriei cu tenderul cel încet, Reesa rămase privind drept în faţă, răspunzându-le monosilabic celor ce i se adresau.

După ce debarcară la cheiul prelung al Playa del Carmen, străbătură pe jos oraşul, spre locul unde-i aşteptau autobuzele. Reesa fu surprinsă când simţi mâna lui Dake pe spate, la urcarea într-un autobuz. Dake o conduse la un fotoliu plasat printre ultimele.

— Vreau să stau cu prietenii mei, gâfâi ea, puţin cam

sufocată după ce fusese împinsă de-a lungul culoarului maşinii.

— Îi vezi tu mai târziu, când ajungem la lagună.Aş vrea să privim împreună ruinele. Îmi poţi da explicaţii la fel de bine ca un ghid. Cred c-ai mai fost de câteva ori pe aici.

— Da, desigur. Uită să-i spună cât de tiranic îl credea.

— Sunt minunate. În fiecare an, Universitatea Pennsylvania organizează săpături şi, puţin câte puţin şi pas cu pas, ia formă o mare parte din viaţa mayaşă, aşa cum se trăia la Tulum. Vocea îi scăzu într-o şoaptă emoţionată.

— A mai fost o excavaţie, nu prea departe de aici, dar, în timpul celui de-al doilea război mondial, Forţele Armate ale Statelor Unite au construit deasupra un aerodrom, distrugând situl. Aerodromul nu se mai foloseşte, se strâmbă Reesa.

Mă-ntreb cât de multe situri sunt distruse pentru totdeauna datorită greşelilor omului, medita ea cu voce tare, plimbându-şi ochii peste kilometri de junglă deasă ce se întindea chiar în jurul autobuzului. Jose, ghidul lor, le spunea că jaguarii şi şerpii veninoşi bântuiau în voie prin verdeaţa neatinsă de picior omenesc.

— Parc-ar fi altă planetă, aici, şopti Dake, privind cu ochi mari jungla. Preţ de-o clipă, se pomeni întrebându-se cum ar fi dacă el şi Reesa ar rămâne singuri pe drumul acela pustiu, lângă junglă. Nu, ar fi fost prea înspăimântător. Avea să găsească altă cale de-a rămâne singur cu ea.

— Şi, totuşi, Jose, ne-a spus că o mare parte din jungla asta va fi defrişată în câțiva ani, pentru a se construi altă staţiune de agrement, cum e Cancun.

Sprâncenele lui Dake se arcuiră.

— Pare o investiţie bună.

— Yankee, go home (Yankei, plecaţi acasă), murmură Reesa, crispându-se când îi simţi braţul strecurându-i-se ca un şarpe în jurul taliei şi strângând-o.

— Poate ţi-ar plăcea să faci un film aici, în jungla impenetrabilă? o întrebă el cu glas mătăsos.

— Tu Tarzan, eu Jane? îl repezi Reesa.

— Iubito, ce idee inedită. Nu cred c-am făcut vreodată dragoste în copac.

— Linişte! Ochii Reesei fulgerară în ambele părţi, încercând să descopere dacă glasul impozant al lui Dake fusese auzit de cineva din preajma lor.

— Am văzut câteva ruine de pe peninsulă, dar aici n-am mai fost niciodată.

Povesteşte-mi, porunci Dake, cu un licăr în ochi. Reesa se bucură că schimbase subiectul.

— 21 martie, echinocţiul de primăvară, este şi Anul Nou la mayaşi. Poporul maya avea mari astronomi, şi-şi potriveau în mare parte vieţile după stele. Înfăptuiau sacrificii omeneşti în zilele sfinte deosebite. Câte un tânăr respectat era ales pentru a fi dat morţii... Vocea Reesei slăbi.

— Dar... toate astea le ştii.Ai fost la mai multe săpături. Aşa mi-ai spus.

— Da, dar îmi place să-ţi aud ardoarea asta din glas când vorbeşti despre mayaşi.

Ţii mult la aceste lucruri, nu-i aşa? Arthur se aplecă spre culoarul autobuzului.

— N-ai cum să nu simţi ceva pentru oamenii ăştia, urmaşii direcţi ai mayaşilor care au clădit o asemenea mare civilizaţie, după ce-ai umblat printre ei atât de des ca noi, în vizitele noastre la Tujum şi Xalha. Reesa era surprinsă că Arthur, cel mai timid din *Sea Dive Group*, vorbea acum cu atâta convingere.

— Cu cât vezi mai mult cu atât doreşti să afli mai multe despre ei.

— Arthur studiază biologia marină, la facultate, dar îl interesează şi arheologia, zâmbi Reesa spre prietenul ei.

— Încântător, răspunse rece Dake.

— E un domeniu foarte interesant, se lansă cu entuziasm Arthur într-una din temele sale favorite. Ştiaţi că mulţi oameni din regiunea asta au sânge mayaş sută la

sută? Că limba mayaşă e vorbită pe-aici în casă, şi e păstrată şi ocrotită cu grijă?

Nu păru conştient de scurta înclinare a capului lui Dake şi se aplecă mai aproape, cu ochii sclipitori.

— Mayaşii sunt descendenţii unei rase galbene, să ştiţi, şi unii susţin că-s membri ai grupului Maori, tocmai din Noua Zeelandă.

— Alţii spun că provin din grupurile japoneze sau chineze şi au traversat Oceanul Pacific în drum spre Yucatan, interveni Dake, simţindu-se mai relaxat, până observă zâmbetul de pe faţa Reesei, în timp ce-şi privea prietenul. Naiba s-o ia! Încă mai putea să-l facă gelos ca toţi dracii! întotdeauna fusese capabilă de asta, chiar şi în perioada când trăiseră împreună. Uneori, la câte-o petrecere, când era invitată la dans-Dake scrâşni din dinţi, amintindu-şi momentele când privise bărbaţii roind în jurul ei cât de neafectată de privirile lor adoratoare părea, şi totuşi... Arthur continuă:

— M-am întrebat adesea ce s-ar fi întâmplat dacă conchistadorii n-ar fi venit aici în 1517, încercând să domine un popor de astronomi cultivaţi, care adula stelele şi dăduse numele planetei căreia acum îi zicem Venus. Ştiţi că piramidele construite de mayaşi şi azteci erau observatoare astronomice?

— Da, am auzit de teoria asta, spuse Dake calm, amuzat de entuziasmul lui Arthur.

Dave se aplecă în fotoliul său şi-i puse lui Arthur mâna la gură.

— Scuteşte-ne de istorie, Art. Ar trebui să scrii naibii o carte.

— Oomph... rumph... Arthur se eliberă din mâna lui Dave.

— Poate-o să scriu o carte, spuse el sfios. Îmi cer scuze, n-am vrut să mă reped aşa.

Dake zâmbi.

— Întâmplător, găsesc civilizaţia maya foarte interesantă. Îmi place.

— La început, nu s-ar fi zis, şopti Reesa.

Aveai o expresie foarte înfumurată, îndrăzni ea să-l îmboldească, deşi vedea expresia neguroasă ce se aşternea pe chipul lui Dake.

— Ia seama, iubito. Nu suntem prea departe de graniţa cu Guatemala. S-ar putea să-mi vină ideea să te răpesc şi s-o iau la fugă spre graniţă, o preveni el, dulce amenințător.

— Încetează, se exaspera Reesa, încercând să-şi potolească galopul inimii.Ar fi fost exact în stilul lui, o asemenea ispravă! Dă-i bătaie! Asta era maxima lui Dake, ori de câte ori îl provoca cineva în vreun fel. Îi adusese succese fenomenale, dar lăsase în urmă şi câteva trupuri neînsufleţite, reflectă Reesa. Era sfâşiată între teama că ar putea efectiv s-o târască peste frontieră, şi furia că încerca s-o intimideze. Autobuzul frână, iar grupul debarcă în grabă, adunându-se în jurul ghidului.

—... şi astfel, spunea ghidul, în timp ce Reesa şi Dake se strecurau în cercul oamenilor din jurul lui, când au venit aici, franciscanii au crezut că vor nimici religia „păgână” a mayaşilor, interzicându-le să vorbească altă limbă decât spaniola. Numai în ascunzişul propriilor case îndrăzneau mayaşii să-şi, vorbească limba natală. Ghidul preciza că a doua zi aveau să facă turul marii construcţii piramidale, care era un templu maya. Unii membri din Grupul de Scufundări Marine îi ajutară pe ceilalţi să parcurgă terenul accidentat, urcând cele douăzeci şi şapte de trepte din piatră, până la platforma unde se afla masa de jertfă.

Personalul se împrăştie apoi, să hoinărească în voie prin zona ca o fortăreaţă, care acoperea panta până la buza unei faleze ce dădea spre mare-Mayaşii aleseseră bine locul. Faleza le oferea o vedere panoramică asupra mării precum și a uscatului care făcea legătura cu satul. Reesa se plimba cu doi dintre scufundători, iar o urma permanent alături. Dorise să-l consemneze alături de ceilalţi pasageri, dar n-ar fi avut cum s-o facă fără a ieşi tărăboi. Dake ar fi făcut şi el tărăboi, dacă Reesa scotea vreo vorbă.

La naiba, ar fi făcut ditamai tămbălăul, dacă aşa-i

venea! Reesa strânse din buze şi rămase în urma lui Dave şi Andy, care făceau fotografii.

— Hei, Maria – vreau să zic, Reesa. Lasă-mă să-ți fac şi ţie una, se răsuci Dave, cu aparatul la ochi. Reesa se simţi prinsă de mijloc şi trasă lângă Dake.

— Dă-mi drumul, scrâşni, cu dinţii încleştaţi.

— Zâmbeşte, Reesa. E-o poză foarte bună, cu noi.

— Vezi, iubito? Până şi prietenii tăi găsesc că facem echipă bună, chicoti Dake, în timp ce Reesa zâmbea la îndemnul prietenului ei. Înainte de a-i da drumul, o sărută, lăsându-şi gura să treacă uşurel peste a ei. Îl înfuria faptul că era ceva care să-l silească să-şi ţină poftele-n frâu, fie şi simpla prezenţă a membrilor *Sea Dive Group,* despre care ştia că avea relaţii strict platonice cu ea.

— Pitecantropule, se bâlbâi Reesa, simţind că i se zbătea inima ca un peşte azvârlit pe plajă; nici vorbă să-l mai primească pe Dake Masters în viaţa ei! Nu-s marioneta ta!

— Nu, dragostea mea, n-ai fost niciodată aşa ceva! îi zâmbi el, deşi în ochi i se zărea un luciu oţelit. Cred că eu am fost ăla trasu' pe sfori, iubito.

— Poveşti. Reesa trase adânc aer în piept, conştientă de ameninţarea palpabilă care radia din el precum dogoarea din drumul asfaltat, pe care-l parcurseseră de la Playa del Carmen.

— Zău că-ţi forţezi norocul, Teresa Martita Delgado Hawke. Un muşchi tresări pe obrazul lui ca de piatră, apoi rămase neclintit. Înălţă capul, privind în jur.

— Hai să urcăm scara până la masa de sacrificiu. Reesa înghiţi în sec, simţind un pârâiaş de transpiraţie prelingându-i-se de la subsuoară. Doamne, Dake n-avea ce căuta aici. Locul lui era printre nordici, îşi spuse Reesa. Odin-Odin, zeul vikingilor, ar fi trebuit să-i fie idol.

— A, ştiai că multiplii lui trei le erau sacri mayaşilor, motiv pentru care aici sunt douăzeci şi şapte de trepte în loc de... Cuvintele îi rămaseră neterminate, observându-i amuzamentul răutăcios de pe chip.

— Hai, iubito. O luă de braţ, strânsoarea ca de cătuşă

contrazicându-i cuvintele blânde. Din experienţă, Reesa ştia că ascensiunea scării abrupte de piatră nu era nici pe departe atât de înfricoşătoare precum coborârea înapoi. Totuşi, se aplecă mult înainte, pentru a-şi ţine echilibrul în timp ce urca.

— N-ai de ce-ţi face griji, iubito. N-am să te las să cazi, şopti în urma ei Dake, bătându-i uşurel şi mângâindu-i spatele.

— Încetează, şuieră Reesa, încercând să-i dea una, prilej cu care aproape că-şi pierdu echilibrul. Un moment, braţele i se rotiră ca două mori de vânt, după care fu prinsă de mijloc şi dusă drept peste ultimele zece trepte, ţinută strâns de Dake.

Una dintre pasagerele care stăteau în apropiere, când ajunseră la masa de jertfă, oftă:

— Ce-aş mai vrea să faci şi tu la fel cu mine, Dennis.

— Io nu-s băiat macho de plajă, replică bărbatul pe care-l numise Dennis.

Reesa jubilă, văzând sângele care i se ridica lui Dake în cap. Cât trebuia să-l mai urască pe omul acela pentru a-l fi numit macho şi băiat de plajă, îşi spuse ea. Dake se întoarse şi o privi, iar Reesa încercă să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă. Nu reuşi.

— Râzi pe socoteala mea, iubire?

— Da. Şi nu-s iubirea ta, contraatacă ea.

— Ba eşti. Şi-ai s-o plăteşti, îngeraşule, ameninţă Dake, cu ochii aruncând scântei verzi din adâncurile lor căprui.

— Ia mai mergi de sări în mare. Reesa se strecură în spatele unuia dintre pasagerii mai corpolenţi de pe *Windward*, care-şi croia conştiincios drum prin opt mese pe zi la bordul navei.

— Bună ziua, domnule Johnson. Ce vreme frumoasă!

— Prea al dracului de cald. Nu-i aer condiţionat, gâfâi domnul Johnson, cu chipul său ca un pepene îmbrobonat de sudoare. Reesa îl privi pe bărbatul cel obez.

— Să v-ajut în jos pe scară, domnule Johnson? întoarse ea ochii spre alarmanta coborâre.

— Nnţ. Se descurcă nevastă-mea. Reesa îi aruncă o privire înaltei dar slabei şi îndelung-suferindei doamne Johnson, care petrecuse o mare parte din croazieră citind, în timp ce soţul ei mânca.

— Ah, dar nu pare în stare să...

— O să poată, insistă domnul Johnson, făcându-i semn soţiei să vină lângă el, pentru a indica apoi că reveneau în jos pe trepte. Când domnul Johnson îşi înşfacă zvelta nevastă, perechea păru să se clatine un moment înainte şi-napoi.

— Ce naiba, Grace, nu poţi să faci nimic ca lumea? Vrei să cad?

O privire îngândurată trecu peste faţa lui Grace, apoi dispăru. Oftă, îşi luă soţul de braţ şi se apropie din nou de margine.

— Ia-o tu-nainte, Grace. Dacă cad, să mă poţi prinde, anunţă domnul Johnson.

— În niciun caz, aţi strivi-o, şopti Reesa. Capul domnului Johnson se întoarse spre ea.

— Ai spus ceva, duduiţă?

— Am spus că trec eu în faţă, împreună cu doamna Johnson, ca să vă putem ajuta amândouă la coborâre. Reesa porni spre trepte, şi imediat se simţi ridicată drept în sus şi pusă la loc pe platformă, înghiţi în sec, ridicând ochii spre chipul furios al lui Dake.

— Fir-ai a dracului! Vrei să păţeşti ceva? O împinse în urma lui şi privi în jos spre doamna Johnson, indicându-i printr-o smucitură enervată a capului să vină înapoi. Femeia se repezi să i se supună, cum făceau toate, întotdeauna, observă nemulţumită Reesa.

— Mă poate ajuta soţia mea, spuse băţos domnul Johnson.

— Te-ai putea ajuta singur, dacă n-ai fi aşa de-al naibii de supraponderal încât abia poţi să te mişti, mârâi Dake la rându-i, coborând agil pe a treia treaptă de sus, pentru a se opri în faţa domnului Johnson, care era iritat şi roşu la faţă. Acum, aşază-te şi coboară pe fund.

— Ar fi nedemn, tresăltară scandalizate

nenumăratele bărbii ale domnului
Johnson.

— E cam târziu să te preocupe demnitatea, i-o întoarse Dake. Acum, mişcă, sau poţi să rămâi aici, fiindcă n-o voi lăsa pe niciuna din femeile astea să te-ajute să cobori piramida, încheie el, privindu-l câteva secunde cu ochii îngustaţi.

Domnul Johnson se lăsă în şezut, făcând aproape să-i plesnească şortul Bermuda pe care-l purta. Apoi, începu să coboare din treaptă-n treaptă, până jos. După ce se ridică şi se scutură de praf, se întoarse cu o căutătură feroce spre nefericita de nevastă-sa.

— Vino aici, Grace. Vreau să-ţi spun ceva. Doamna Johnson înghiţi un nod.

— Nu. Du-te-napoi la autobuz şi stai jos acolo. Eu merg la piaţă să fac nişte cumpărături. Şi... şi dacă crezi c-ai să-mi faci mizerii când ne-ntoarcem pe vas, mai gândeşte-te. O vorbă să scoţi, şi cobor, iau un avion şi plec la soră-mea.

Gura domnului Johnson se deschise şi se închise la loc de câteva ori, dar apoi se întoarse, pornind cu mers legănat spre scurtul tunel care avea să-l scoată pe colină, deasupra pieţei unde erau parcate autobuzele.

— Vă mulţumesc, domnule, că l-aţi ajutat pe soţul meu. Aubrey e cam prost crescut.

Grace le adresă atât Reesei, cât şi lui Dake un mic surâs şi porni după bărbatul ei.

Mergem să cotrobăim şi noi prin piaţă, Reesa? se aplecă Dake asupra ei, ridicând o mână pentru a-i netezi şuviţele de păr ce-i scăpaseră de sub batic, pe care briza înmiresmată a mării le sufla împrejurul feţei.

— Biata femeie, să trăiască alături de...

— Uneori ne creăm singuri închisorile, Reesa, o întrerupse Dake, cu glasul plin de nemulţumire. Reesa continuă să o privească pe doamna Johnson cum se îndepărta. Apoi se răsuci spre el, cu bărbia în sus.

— Cât de tipic e pentru tine, să crezi că o femeie ar crea o asemenea situaţie!

Dake o apucă de braţe, scuturând-o o dată:

— Pe-asta să nu mi-o arunci mie-n cârcă. Nu sunt, şi nici n-am fost vreodată, omul care să subjuge femeile, psihic, fizic sau spiritual. Iar implicaţiile mă deranjează al dracului de tare! Reesa privi în sus spre el, cu buzele uşor despărţite, apoi dădu din cap.

— Ştiu. A fost o mojicie, iartă-mă. Pur şi simplu mi-e milă de oricine trăieşte alături de un albatros, surâse ea jalnic.

— Mereu ocrotitoarea asupriţilor, Superlady? întrebă el tărăgănat, cu zâmbetul învăluind-o ca mierea.

— Ce-ai spus despre piaţă... şi cumpărături? Simţi că i se tăia respiraţia, în timp ce el continua s-o privească pătrunzător. Când îi văzu gura puternică lăsându-se încet peste a ei, preferă să întoarcă în altă parte capul. Încă mai prefera să-l fi întors, când buzele lui le atinseră pe ale ei, se retraseră, o atinseră din nou, cu limba strecurându-i-se în gură.

— Cumpărăturile... gâfâi ea, când Dake îi eliberă un moment gura.

— Cum vrei tu, iubito. Glasul îi suna răguşit; soarele tropical, fierbinte, îi scânteia în păr, aprinzând luminiţele arămii; ochii păreau să-i ardă ca aurul topit. Părea să fi uitat de toţi oamenii din jurul lor. Reesa era perfect conştientă de privirile piezişe care le erau adresate, dar anii de experienţă profesională o ajutau să-şi mascheze agitaţia pe care-o simţea. Se obişnuise cu discreţia, cu absenţa luminilor rampei, departe de vulcanul emoțional în care trăise împreună cu Dake.

Piața forfotea de turişti târguindu-se încântați cu proprietarii numeroaselor prăvălii cu faţada deschisă. Reesa hoinări spre taraba unde se oprea de obicei, şi o salută pe proprietăreasă, Juana Oros.

— Bună, Juana. Ce-avem azi? îi zâmbi ea femeii cu fața rotundă, care se agita cu un şir de haine agățate de tavan. Folosind o prăjină lungă, Juana desprinse cu dibăcie un veşmânt de pe bara de deasupra.

— P-asta am păstrat-o pentru tine, Maria. Uită-te la

ea. Vară-mea, Margarita, a făcut-o cu mâna ei. Coborî prăjina şi apucă rochia, desfăcând-o în faţa sa pentru ca Reesa s-o vadă. Rămase cu gura căscată în faţa incredibilei frumuseţi a dantelei lucrate manual, de culoare ecru. Rochia nu era din bumbac cu inserţii de dantela. Era numai dantelă, de la berta adânc decoltată până la nenumăratele volane de la poale.

— E minunată! Pentru asta precis ceri un preţ foarte mare, Juana.

— Margarita ţi-e recunoscătoare pentru ce-ai făcut cu fiul ei şi nepotul meu,

Marquito. L-ai dus la Cozumel şi-ai pus-o pe doctora vasului să se uite la el. I-a făcut injecţia care-l însănătoşi şi-acuma tu-ntotdeauna-i trimiţi vita... vitamine.

Ochii frumoşi de onix ai Juanei stăteau aţintiţi asupra Reesei.

— Pe-asta tu o iei.

— Am să-ţi plătesc rochia. Merită mult mai mult decât câteva vitamine!

Dake veni lângă ele şi ridică eticheta de la gulerul rochiei.

— O luăm.

— Nu... nu, señor. Nu-i a dumneavoastră, nu-i de vânzare. De-asta i-am pus un preţ aşa de mare, îl privi Juana pe Dake, cu ochi mari.

— E-n regulă, Juana, spuse el liniştitor, sunt cu Maria şi vreau să plătesc preţul pe rochie pentru ea.

— E prea mult, murmură Juana, rostogolindu-şi ochii spre soţul ei, care venise alături.

— Eu-s Francisco, domnu'. Şi nu putem primi să plătiţi atâta pentru rochie.

Vedeţi dumneavoastră, e pentru Maria, îi zâmbi el Reesei.

— Ştiu că rochia e pentru ea, dar vreau să vă achit preţul, îl puteţi împărţi cu verişoara voastră. Dake plăti în dolari americani, nu în pesos, şi nici chiar protestele bâlbâite sonor ale Juanei nu-i putură schimba gândul.

Rochia asta a fost făcută tocmai pentru... Maria, aşa

că va primi rochia, iar dumneata şi verișoara dumitale veţi primi un preţ cinstit pentru toată munca ei.

— Are dreptate, interveni şi Reesa, îmbrăţișând-o pe Juana, apoi şi pe Francisco. Îmi place mult rochia. Spuneţi-i Margaritei şi lui Marquito c-am să le fac o vizită, data viitoare când mai trec prin Tulum. Peste câteva minute, în timp ce se îndepărtau, Dake ținând în braţe rochia împachetată, Reesa îl privi.

Ai fost atât de bun. Pot trăi o lună numai cu suplimentul pe care li l-ai dat, şi n-a fost nevoie să simtă că era din milă. Îţi mulţumesc.

— Nu eram un tip chiar atât de egoist. Abia aștept să te văd în grozăvia asta. Dar, se încruntă el un moment, ar trebui să porţi pe dedesubt un dress de corp sau aşa ceva. Reesa râse zgomotos, hohotele ei fericite, făcând să se întoarcă vreo câteva capete. Se opri din mers, când observă că Dake nu mai era lângă ea. Răsucindu-se pentru a-l privi, observă că faţa îi devenise o mască schimonosită, iar mâinile-i stăteau încleştate pe pachet.

— Dake? Ce este? Ce s-a întâmplat? Dake înghiţi convulsiv.

— Nu crezusem că mai aud vreodată sunetul ăsta. Nici măcar n-am ştiut că dispariţia lui lăsase un gol atât de mare în viaţa mea, până... Murmură ca şi cum nici el n-ar fi crezut ceea ce spunea. Gâtul şi obrajii i se înroşiseră.

— Dumnezeule mare! Reesa, râsul tău a fost pentru mine ca o transfuzie, m-a făcut iarăşi să trăiesc pe deplin. Reesa îi scânci numele. Detesta senzaţia fierbinte, de topire, care-i alerga prin vene. Îşi smulse ochii dintr-ai lui, aruncând priviri nervoase spre cei din jur. Când Dake păşi lângă ea şi-i cuprinse talia cu braţul, tresări, ochii săgetându-i din nou spre chipul lui.

— Ai dreptate, iubito, e un loc prea public pentru tot ce-avem să ne spunem unul altuia, gânguri Dake, mângâindu-i părul cu gura.

— Nu, chiţăi Reesa. Dake o trase spre o tarabă unde se vindea onix.

— Nu ce, Reesa? întrebă el în sfârşit. Luă un

pieptene de onix şi o perie, studiindu-le atent.

— N-avem nimic să ne spunem. Ochii îngustaţi ai lui Dake se abătură spre ea, privind-o de la faţa cam albă, până-n vârful degetelor înlănţuite.

— Îţi faci prea multe griji, iubire. N-o să se-ntâmple nimic neplăcut.

— Am avut parte de destulă neplăcere când trăiam împreună, făcu Reesa un pas înapoi, în timp ce pe chipul lui Dake se ivea o expresie furioasă.

— Am fost fericiţi, mârâi el. Reesa o privi pe indianca ai cărei ochi semănau cu onixul pe care-l vindea şi încercă să zâmbească, dar îşi simţea faţa îngheţată.

— Mă-ntorc la autobuz. Dake o privi încruntat, apoi, destul de surprinzător, îi dădu liber cu o scurtă înclinare a capului.

— Vin şi eu într-un minut, spuse, şi se întoarse să studieze sortimentul larg de articole de onix şi turcoază din faţa lui. Reesa îl salută în spaniolă pe şoferul autobuzului şi-l întrebă despre familia lui. Îşi ocupă locul, în spate, începând să urmărească revenirea răzleaţă a celorlalţi pasageri, pe măsură ce se apropia ora stabilită pentru plecarea spre Xalha. Se mai calmă cât de cât în autobuzul cu aer condiţionat, dar, când simţi fotoliul de lângă ea mişcându-se, se crispă.

— Întoarce-te-ncoace, iubito. Vreau să-ţi arăt ce-am cumpărat pentru noi, îi şopti Dake în ureche. Avea de gând să-i spună să se ducă dracului, dar, când văzu jocul de şah din onix despachetat, de el, tresări de plăcere.

— E minunat!

— O să arate drăguţ în casa noastră, îi zâmbi el. Poate acum vei fi în stare să mă baţi.

— Nu câștigai tot timpul, protestă Reesa, repezindu-şi în sus bărbia, când zâmbetul lui se lăţi.

— Zău? Ai câștigat şi tu o dată?

— Mai mult decât o dată, îl înghionti ea, cu buzele tremurându-i într-un zâmbet abia stăpânit.

— De două ori? Simţind că-şi scăpa singură de sub control, se întoarse spre fereastră, cu buzele arcuite într-

un zâmbet plin.

— Nu-ţi ascunde râsul, iubito. Îmi place la nebunie să-l aud, spuse Dake, glasul lui făcând să-i fluture părul fin de pe ceafă. Reesa se înfioră.

Rămaseră amândoi tăcuţi, în timp ce autobuzul îşi relua călătoria. Şoferul o luă spre Playa del Carmen, cotind apoi pe un drum lăturalnic spre Xalha.

Reesa închise ochii, cufundându-se într-o picoteală uşoară. Putea auzi glasurile ridicându-se şi scăzând, în timp ce Dave şi Andy stăteau de vorbă cu Dake, şi câte o măruntă intervenţie ocazională din partea lui Arthur, deşi nu distingea niciun cuvânt. Unii dintre pasageri începură să cânte, dar asta n-o trezi pe Reesa. Se cufundă şi mai adânc în somn. Când simţi că se clătina, fu convinsă că reveniseră pe navă.

— Deşteptarea, iubire, suntem în Xalha, şopti Dake, cu buzele fierbinţi lipite de urechea ei. Ochii Reesei se deschiseră cu un fluturat de gene.

— Bună dimineaţa, iubitule. Unde ziceai că suntem? bolborosi ea somnoroasă; apoi se trezi complet, cu o tresărire, auzându-i chicotitul. A, în Xalha.

Da, trebuie să aduc echipamentul... Lua-l-ar dracu'! Ştia că, buimacă un moment, se crezuse împreună cu el, înapoi în viaţa pe care o duseseră înaintea accidentului.

— Îţi car eu echipamentul împreună cu al meu, îi spuse Dake, cu glasul colorat de amuzament. Reesa scutură capul, să şi-l limpezească.

— Ba nu. Ni-l ducem fiecare pe-al lui!

— Haide, Maria-Reesa, adică, se strâmbă Dave, strigând din uşa autobuzului.

Scuze. O să-mi ia un timp până o să mă obişnuiesc cu schimbarea de nume, continuă el, pe un ton de scuză. Reesa îi zâmbi..

— Nu-ţi face griji. Îmi place numele Maria.

— De ce n-am striga-o Tu-de-acolo? propuse Andy, chicotind de propria-i tentativă de umor.

— De ce nu te-am striga pe tine cap-de-măgar? întrebă dulce Reesa. Chicotitul lui Dake în spatele ei, pe

când mergea încet, în şir, spre partea din faţă a maşinii, o făcu să-i tresară inima.

— Subscriu, fu Arthur de acord.

— Foarte comic, copii, da' fac pariu că grupul meu găseşte specimene mai interesante decât ale voastre, îi provocă Andy.

— Ţin pariul! zâmbi Reesa.

— S-a făcut, adăugară Arthur şi Dave în cor. Ridicară toţi trei mâna dreaptă.

— Fie să câștige cel mai bun... sau cea mai bună... spuse Andy, rostogolindu-şi ochii spre Reesa şi simulând că se face mic când ea îi aruncă o privire feroce.

Îi urmară pe cei ce mergeau de-a lungul cărării şerpuitoare, mărginite de palmieri, pe lângă o parte, plină de peşte, a lagunei, unde accesul înotătorilor era interzis. Peştii săreau din apă, când oamenii le aruncau firimituri de pâine.

Reesa văzuse aceeași scenă de nenumărate ori, dar imaginea peştilor cu culori de nestemate, fulgerând prin lumina soarelui, nu contenea s-o fascineze.

— Rubinele, smaraldele şi diamantele n-ar putea scânteia mai strălucitor, îi şopti Dake. Reesa dădu din cap, după care ridică ochii spre el şi-i zâmbi. Întotdeauna fusese capabil să-i citească gândurile, să ştie ce simţea.

La zona de înot, pasagerii din programul de scufundări îşi legau deja labele la picioare şi-şi puneau măştile. Reesa uită complet de frumuseţile lagunei, concentrându-se asupra siguranţei odraslelor ei. Adunând zece dintre participanţii la programul *Sea Dive*, li se adresă înainte de-a intra în apă:

— Vom înota spre insulă, arătă ea un pâlc de stânci din mijlocul lagunei, cam la o sută de metri distanţă de mal. Acolo ar fi de văzut câteva specimene interesante.

După aceea, vă duc la peştera din cealaltă parte a lagunei. Gesticula spre malul îndepărtat, la vreo alţi trei sute de metri, poate, dincolo de insulă.

— Dacă e cineva care crede că şi insula şi peştera e prea mult, vă rog să-mi spuneţi acum. Avem un grup care

se va scufunda chiar în partea asta a lagunei, lângă mal.

Ridică din nou braţul, de astă dată pentru a arăta spre cei ce stăteau strânşi în jurul lui Dave. Doi dintre scufundătorii ei părăsiră grupul, alăturându-se celui al lui Dave.

— Mie mi-ar plăcea să merg, dar cred că voi avea nevoie de ajutor, murmură Katie Thorpe, o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani. Rămase cu ochii la Dake, care stătea lângă Reesa, cu masca atârnându-i în degete.

— Voi fi încântată să nu vă scap din ochi, miss Thorpe, se răsti Reesa, chiar mai iritată când auzi râsul gros al lui Dake. În apă, toată lumea!

Îi mâna pe treptele de piatră ce coborau spre apa albastră şi limpede precum cristalul, după care se întoarse spre Dake.

— Nu e nevoie ca un expert ca tine să stea cu noi. Poţi oricând să mergi de unul singur.

— Mulţumesc, iubire, tărăgăna el, luând-o de braţ şi ajutând-o să coboare, fără a părea să aibă vreo dificultate cu înotătoarele pe care le încălţase deja. Rămân cu tine, Reesa. Încântarea şi furia se războiau înlăuntrul ei, la gândul că-l va avea alături.

— Cum pofteşti. Se lăsă în apă, tresărind la fiorul uşor dinaintea căldurii binevenite a curenţilor. Apoi îşi petrecu masca peste nas şi gură şi trecu în centrul grupului său, lopătând rapid şi lin prin apă, conştientă că trupul robust al lui Dake o însoţea pe-alături. Era o zi minunată pentru scufundări la Xalha. O mare diversitate de peşti abundau în apa limpede; pasagerii, care închiriaseră camere subacvatice de la *Sea Dive Group* fotografiau cu entuziasm tot ce se zărea.

După ce grupul îşi croi drum împrejurul formaţiunilor stâncoase ale insulei,

Reesa se opri şi-şi scoase masca. Le ceru să aştepte acolo, până se scufunda ea la o mică grotă, să vadă ce putea găsi.

— Strângându-şi genunchii la piept, îşi aplecă faţa în jos, apoi întinse picioarele cu un zvâcnet, propulsându-se

într-o coborâre lină spre fundul apei. Mângâie un grouper tigrat blând, aproape cât era de mare, şi-l aşteptă răbdătoare să elibereze intrarea în mica peşteră. Găsi imediat o anemonă de mare şi o culese cu mâna, ţinând-o cu grijă pentru întoarcerea la suprafaţă. Apoi văzu o mişcare în stânga şi un moment înţepeni. Era Dake; o urmase. Îi făcu semn s-o ia înainte, ca şi cum ar fi ştiut că plămânii-i erau gata să explodeze.

Reesa țâșni spre suprafaţă, cu capul pe spate pentru a nu-i intra apa în tubul de respirat, şi mâna continuând să strângă anemona. Frumoasa făptură trecu, cu grijă să rămână sub apă, de la un om la altul.

Când fu sigură că toţi membrii grupului erau ocupaţi cu vietatea marină, Reesa se întoarse spre Dake.

— O duceam absolut splendid acolo jos. N-a fost nicio nevoie să...

— Taci, Reesa, o întrerupse el, într-o şoaptă furioasă. Vru să-l trimită dracului. Când colo, se întoarse spre ai ei şi-i privi, în timp ce dădeau drumul anemonei de mare.

— Să mergem. Urmaţi-mă, doar. Dacă vă simţiţi dezorientaţi, ajunge să vă ţineţi de cordonul de salvare până la mal, le indică ea cablul marcat cu culori ţipătoare, care se întindea peste laguna liniştită, departe de marea largă.

Înotară de voie spre celălalt mal, cu grouperul-tigru urmându-i îndeaproape, peşti-înger unduindu-se împrejurul lor într-un balet graţios, iar un peşte-papagal albastru executând un dans subacvatic. Reesa se bucura că existau atât de multe vietăţi care să le distragă atenţia înotătorilor ei, astfel încât nu observau agitaţia crescândă a conducătoarei, pe măsură ce se apropiau de grotă. Reesa se scufundase în multe deschideri spre mare, dar într-o peşteră de uscat n-avea decât să stea locului sau să umble, pentru a paraliza, aproape, de frică. Se luptase să-şi învingă acest sentiment ca instructoare de scufundări marine, chiar şi atunci când nu-şi amintea ziua din copilăria ei când doica o închisese în debara, pentru a ieşi din locul întunecat speriată pentru totdeauna de spaţiile

închise. Mama ei concediase doica imediat, dar paguba se produsese.

Acum, după ce-şi instrui grupul să respire adânc pentru scurta distanţă pe care o aveau de înotat pe sub apă până la gura grotei, îi conduse înainte. Când ajunseră cu toţii înăuntru, scoțând ooh-uri şi aah-uri la vederea interiorului, Reesa trebui să înfrunte tenebrele crescânde ale spaimei. Dake alungă repede scufundătorii afară din peşteră, declarând că-i era frig, apoi se întoarse spre ea:

— Hai, iubito. O scutură uşurel pentru a o face să-l privească.

— Fac asta de fiecare dată când venim aici.Mă voi obişnui, îi spuse Reesa, cu buzele amorţite.

— Sunt cu tine până la capăt, iubire. Nu-ţi fie teamă. Ea îl privi, simţind cum umbrele se risipeau. Trase aer în plămâni, îşi fixă masca pe faţă şi ieşi, înotând pe lângă el, ţinându-l de mână.

CAPITOLUL 4

În seara aceea, pe când Reesa se dezbrăca, pe sub uşa ei fu împins un plic. Era o invitaţie la „un cocktail în apartamentul privat al domnului Masters”.

Se privi în oglindă, strângând în mână invitaţia. Ochii ei păreau mai mult rotunzi decât migdalaţi, pe faţa încă prea slabă. Ultimul lucru care-i trebuia era încă o doză de Dake Masters! Totuşi, cum ar fi putut scăpa de el?

N-avea nici o-ndoială că ar fi căutat-o, indiferent ce ascunzătoare şi-ar fi ales pe navă. Luă rochia primită de la Dake când coborâseră de pe tender, la întoarcerea pe bord.Sub duş îşi aminti cele patruzeci şi cinci de minte ale plimbării cu barca, după-amiază, spre insula Cozumel. Mulţi dintre pasageri intonaseră cântece; Dake cumpărase coşuri indiene lucrate manual şi feţe de masă de la vânzătorii înşiraţi pe cheuri.

— Vom avea nevoie de ele când o să ne clădim casa aia pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna în Santa Barbara, cu vedere spre port. Am cumpărat terenul înainte… înainte de accident, îi şoptise Dake la ureche.

— Lucrurile s-au schimbat! îi replicase cu fermitate Reesa.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Ieşi din boxa duşului şi-şi şterse părul şi trupul cu prosopul. Goală, trecu în cabina mică, luă rochia de dantelă şi şi-o puse înaintea trupului. Tot ce trebuia să poarte pe dedesubt era un furou din cel mai pur bumbac, pe care i-l lucrase Liza. Pieptarul, fără bretele, servea drept sutien, iar poalele brodate erau înflorate şi mărginite cu frou-frou-uri mărunte. Reesei îi plăcea mult veşmântul, dar nu-l prea purta, preferând să cruţe marchizetul delicat. Îl scoase din sertar şi-l îmbrăcă. În timp ce trăgea pe deasupra rochia de dantelă, o auzi pe Consuela intrând în cabină, aproape lovind-o cu uşa.

— Iartă-mă, n-am... Consuela se întrerupse, cu gura căscată.

— E superbă. Asta-i rochia pe care a făcut-o Margarita pentru tine? Mi-a spus de ea. Parc-ai fi o mireasă! Rămase sufocată de admiraţie, când Reesa făcu o piruetă în faţa ei.

— Hopa... te vezi straşnic de mult, chiar şi cu furoul.

— Mi-era teamă de asta, se strâmbă Reesa, privindu-se.Ar trebui s-o port altă dată.

Poate nici măcar n-ar trebui să mă deranjez, mergând la...

— O, te rog, las-o pe tine, şi te rog să nu renunţi la cocktail, o imploră Consuela, suntem invitaţi şi Barney cu mine, şi vreau să nu-l bag în seamă!

Ridică din umeri, când Reesa râse.

— Am hotărât să mă prefac că Barney Freedling nici nu există.

— Bravo ţie, o lăudă Reesa, coborând iarăşi privirea spre sine însăşi. Poate dacă mi-aş pune alt furou pe sub...

— N-ai să faci una ca asta. Arăţi trăsnet. Strânge-ţi părul în creştet şi pune-ţi pieptenii ăia de fildeş, pe care ţi i-a făcut Figueroas, insistă Consuela, înainte de-a o zbughi în mica baie pentru a face duş. Reesa nu purta nicio bijuterie în afara pieptenilor, nici măcar cercei. Îşi adună

părul în vârful capului, lăsând buclele să-i cadă împrejur. Nu folosea pudră, doar ruj de obraz şi fond de pleoape verde, care-i scotea în evidenţă ochii. Dantela, de culoarea şampaniei, era atât de fină, încât fremăta la fiecare mişcare, dezvăluind furoul fin de dedesubt şi picioarele dezgolite. Nu purta ciorapi, şi-şi vârî picioarele într-o pereche de sandale din samoa moale, cu toc înalt, de aceeaşi culoare cu rochia. Părul negru şi ochii verzi puneau singura pată discordantă, pielea ei, de nuanța mierii, având aproape aceeaşi culoare cu dantela. Consuela îşi puse o rochie neagră de bumbac, tivită cu dantelă asortată. Fetele râseră la vedera contrastului dintre ele.

— Da' zău c-arătăm minunat, cred, observă neinhibata Consuela, în timp ce se înghesuiau una-ntr-alta ca să se vadă în oglindă. Reesa se bucura de sporovăială Consuelei, în timp ce urcau câteva tronsoane de scară, spre puntea unde avea Dake apartamentul.

— Asta va fi prima mea vizită într-unul din apartamentele de lux, îi mărturisi Consuela, în afară de ziua când ai leşinat... Reesa o întrerupse.

— Eu – cred că n-am fost oricum niciodată într-unul, la vreo petrecere. Oricum ar arăta, e sortit să fie mai bun decât ce-avem noi.

Consuela chicoti, apoi îşi duse mâna la gură, reducând-o şi pe Reesa la tăcere, în timp ce se apropiau de uşa deschisă prin care se auzea sunet de muzică şi conversaţie.

— Crezi că şi-a adus acolo formaţia de alămuri? întrebă Consuela în şoaptă.

— Nu. Sunt sigură că ceea ce auzi e un disc sau bandă.

Reesa încercă să-şi înăbuşe nervozitatea, chemându-şi în ajutor talentele actoriceşti. Trase adânc aer în piept, îi adresă Consuelei un zâmbet cam smucit şi intră în cabină. Îl văzu imediat pe Dake stând de vorbă cu chipeşul şi înaltul lor căpitan, Henrdick Ivarsen, amândoi având cam aceeaşi statură, de un metru optzeci şi cinci. Deşi

căpitanul şi Dake aveau coloraţii radical diferite, amândoi posedau o anume consideraţie faţă de ei înşişi, care depăşea infatuarea sau încrederea în sine. Poate că Dake avea o atitudine mai nepăsătoare faţă de viaţă decât un căpitan de vas, dar în ochii amândurora se zăreau luciri aventuroase care nu tolerau hici o provocare fără a-i da replica.

Reesa nu le acordă decât un interes sumar celorlalţi musafiri, deşi conversă cu primul ofiţer şi zâmbi spre doi pasageri pe care-i recunoscuse.

— Hopa, murmură Consuela. Căpitanul te măsoară de parc-ai fi un prânz gratuit.

Râse. Deşi Henrdick Ivarsen era considerat a fi un gentleman. — Îi mersese vestea şi ca manifestând o înclinaţie accentuată spre doamne.

— N-ai grijă, mormăi drept răspuns Reesa. Căpitanul şi cu mine avem o convenţie.

Nu mă ţin după el, nu se ţine după mine. Căpitanul îşi ceru scuze de la Dake şi veni spre ele, prin salonul spaţios al celui mai luxos apartament de la bordul lui *Windward.*

Reesa înghiţi un nod, simţind că ochii lui Dake o sfredeleau. Urmară câțiva fiori, când privirea lui o petrecu de la sprâncene pân-la glezne. Îşi fixă cu hotărâre ochii asupra căpitanului.

— Maria... Vreau să spun, Reesa, draga mea, înclină acesta capul, într-o atitudine galantă. Ţi-aş putea spune că în seara asta arăţi formidabil?

— Vă mulţumesc. Cuvintele i se îndesară printre buzele care-i erau ţepene, ca de plastic. Privi cu teamă când Dake se apropie până-n spatele căpitanului, ocolindu-l apoi.

— Şi tu arăţi absolut fermecător, Consuela. De fapt, cred că-i provoci o mare consternare unuia dintre ofiţerii mei, o tachina căpitanul, lăsându-şi privirea să-i lunece spre un Barney Freedling cu chipul încremenit, care nu-ncetase să caşte ochii, de la sosirea Consuelei.

— Chiar aşa? Care dintre ei? întrebă Connie cu glas

dulce.

Se auziră murmure şi câteva hohote de râs.

— Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut, domnişoarelor, se strecură Dake pe lângă căpitan, păşind între Reesa şi Consuela pentru a le apuca pe fiecare de câte un cot.Mă scuzaţi, i se adresă el căpitanului şi celorlalţi doi ofiţeri, care se apropiaseră. În ton i se ghicea o undă îngheţată.

De ce era supărat? Reesa îşi scormoni mintea. Folosea tonul acela distant şi glacial, întotdeauna când îl enerva ceva. Dake fusese toată viaţa lui un luptător de stradă. Străzi de ştabi – Beacon Street, Wall Street – dar tot luptător de stradă era. Ori de câte ori se simţea ameninţat, ieşea din colţul ringului, la luptă, reflectă ea. Dake îi întinse o Saratoga cu două felii de chitră.

— Eşti extraordinară, mârâi el încetişor, lăsându-şi privirea s-o devoreze.

Reesa se crispă. Consuela râse, apoi îşi muşcă buzele şi tăcu, în clipa când privirea lui Dake se abătu spre ea.

— Să nu-ndrăzneşti s-o repezi, se zbârli Reesa.

— N-am repezit-o, se răsti şi Dake.

— Te răsteşti acum! îl bruscă ea. Consuela stătea cu un pahar cu vin alb înaintea buzelor, privirea lunecându-i de la unul la altul. Barney veni lângă ea.

— Bună, Consuela.

— Bună, abia dacă-i aruncă o privire Consuela, rămânând cu privirea îngrijorată spre Reesa şi Dake.

— Aş vrea să stăm de vorbă. Consuela inspiră adânc şi se întoarse spre norvegianul cel înalt şi atrăgător.

— Nu era timpul să-i scrii lu' logodnica ta? Dispari de aici, Barney. Răsuflarea o părăsi într-un oftat tremurător, în timp ce-i privea chipul împurpurându-se.

Dake întrerupse contactul vizual cu Reesa, timp destul pentru a le arunca o privire:

— Aveţi probleme? Consuela tresări şi clătină din cap.

— Nicio problemă, murmură ea, cu ochii spre umerii ţepeni ai lui Barney Freedling, care ieşea cu paşi mari din

cabină. Reesa profită de atenţia acordată Consuelei de către Dake, pentru a se întoarce din nou să stea de vorbă cu căpitanul.

— Deci, în tot timpul ăsta, erai stea de cinema în America şi nu ştia nimeni, comentă Henridick, măsurând-o din nou cu ochii, în rochia ei dantelată, de culoarea şampaniei.

— Nici măcar eu, încercă Reesa să zâmbească.

— După croaziera asta, n-o să te mai vedem, declară căpitanul.

Reesa nu ştiuse ce-avea să spună, până când cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

— Nu... nu. Voi termina croaziera, apoi ar fi mai bine să merg şi să le explic Lizei şi lui Miguel... şi... mă rog, cred că va trebui să mă întorc în State şi să văd câte cioburi din viaţa mea am de adunat.

— Unul dintre cioburi sunt eu, iubito, interveni la spatele ei Dake, cuprinzându-i mijlocul cu mâna şi făcându-i trupul să se arcuiască.

Reesa întoarse capul, privind pe lângă el.

— Unde-i Consuela? întrebă.

— A spus că are treabă un timp la casierie, să servească pe cineva.

— Şi trebuie să plec şi eu, domnule Masters. Vă mulţumesc pentru încântătoarea serată, înclină căpitanul din cap, mai întâi spre Dake, apoi spre Reesa.

Şi, fireşte, vom mai discuta, domnişoară... ăă, Hawke. Îi făcu cu ochiul.

După ce căpitanul plecă, o parte din ofiţerii şi statul său major îl urmară.

Reesa se pregătea să se alăture domnului şi doamnei Calkins, când simţi o mână pe braţ. Ridică privirea spre Dake.

— Prezintă-mă prietenilor tăi, spuse el, cu ochii aurii în lumina lustrei.

Inima Reesei tresări în piept.

— S-a făcut. În cabină nu mai erau decât două perechi în afară de soţii Calkins, când ea li-l prezentă pe

Dake:

— Iar dumnealui este Dake Masters...

— Ce mai faceţi? se repezi doamna Calkins. Deci, dumneavoastră sunteţi tânărul prieten al Mariei, al Reesei, adică. Ce drăguţ!

— Da, foarte drăguţ. Dake o cuprinse pe Reesa cu braţul; glasul său era ursuz, integrându-se în conversaţia ce curgea cu hopuri, alăturându-li-se şi celelalte două cupluri rămase. De astă dată, prezentările le făcu Dake.

Reesa începea să se simtă cam zăpăcită, zâmbindu-le celorlalţi dar fără să participe în niciun altfel la conversaţie. Când văzu musafirii îndreptându-se spre uşă, îi însoţi până fu oprită de braţul acela ca oţelul, care-o trase uşurel înapoi, până ajunse în faţa lui Dake, lipită de trupul lui, în timp ce ceilalţi musafiri îşi luau rămas bun. Dake închise uşa, întinzând mâna pe lângă Reesa. Dangătul înfundat al uşii metalice reverberă în încremenirea încăperii.

— Nu pot rămâne, şopti Reesa, privind peretele. Am de lucru.

— M-am interesat. Gura lui Dake era pe gâtul ei, răscolindu-i urechea cu limba.

— N-ai niciun angajament în seara asta.

— Trebuie să mă amestec printre pasageri, se bâlbâi ea.

— Amestecă-te cu mine, şopti Dake. Şi eu sunt pasager.

— Am discutat. Mi-amintesc că... în noaptea când... când... am căzut şi m-am lovit la cap...

— Eram prea înfuriaţi, prea băgaţi în priză.Ca de obicei, în jurul nostru erau prea mulţi oameni şi ne bucuram de o discreţie minimă. Mâinile i se încleştară pe trupul ei, făcând-o să tresară.

— Iartă-mă, iubire. Nu vreau să te rănesc. Vrei să mă-asculţi un pic? îi murmură el în ureche, cu palma lipită de abdomenul ei.

— Da.

— Bine. Îi suflă peste gât o respiraţie cutremurată.

— Când în sfârşit au contramandat căutarea, a trebuit să înfrunt un alt monstru pe care-l aveam în minte. Nu mai aveam nicio cale de a-ţi spune că te iubeam, că nu voisem să ne despărţim.. Reesa îşi simţea gâtul contractat şi aspru ca şmirghelul.

— Ţin minte că ne-am spus adesea că ne iubeam, dar...

— Niciun dar, scrâşni Dake, răsucindu-i braţele sale. Ne-am iubit. Am fost fericiţi.

Reesa clătină din cap.

— Vrei să zici că n-am fost fericiţi? Că nu ne-am iubit? o apucă Dake de umeri.

— Am avut o iubire stranie, sofisticată. Reesa vorbea într-un mod distrat, ca şi cum n-ar fi gândit cuvintele care-i ieşeau pe gură.

— În lumea în care am trăit eram fericiţi... dar... dar în timpul pe care l-am trăit ca Maria Halcon, am cunoscut adevărata iubire! Şi am descoperit că nu vreau un înlocuitor tipul de relaţie concentrată, condesată-ntr-o cutie, care te cuprinde întotdeauna când trebuie să te-ngrijeşti mai întâi de alţi oameni, de slujbă, de lume. Cuvintele o şocau, o mutilau. Iubirea ei pentru Dake era un obiect de staniol? Un fals de plastic cu sclipici? Nu! îl privi, văzându-i în ochi o suferinţă care se arăta cu siguranţă şi într-ai ei. Dake se îndepărtă cu un pas.

— Vreau să te iubesc. Glasul lui era abia auzit.

Mâna Reesei se ridică spre obraz, găsind umezeală.

— Şi eu am dorit-o. Am vrut să fiu soţia ta. Am vrut să fiu mama lui Robert.

Se simţea gata să-şi dezgolească sufletul în faţa lui cum n-o mai făcuse niciodată.

— Putem avea copii.

— Fără iubire?

— Avem iubire, vibra glasul lui prin cabină.

— Sau un facsimil rezonabil al acesteia. Reesa descoperi că-i era greu să respire.

— Pe-asta am citit-o undeva.

— Vrei să pleci?

— Nu! Cuvântul se smulsese din ea cu forţa. Nici măcar nu se prefăcu că l-ar fi înţeles greşit.

— Ceea ce vreau eu, Dake, e autenticul. Iubirea mea, asta vreau şi eu să-ţi dăruiesc.

Şuieratul său sibilant o învălui ca un colac mătăsos, dar nu schiţă nicio mişcare de-a o atinge. Reesa surâse, simţindu-se întristată şi amuzată de atitudinea precaută, furioasă, nedumerită, a lui Dake Masters cel ţanţoş şi peste măsură de încrezător.

— Dacă pun întrebarea următoare, reflectă ea cu voce tare, va veşteji pentru totdeauna tot ce-am avut şi, poate, ce-am putea să avem.

— Întreabă, vorbi Dake printre dinţi, cu trupul adunat şi pumnii strânşi în faţa lui.

Ştii ce este iubirea adevărată? Chiar dacă am trăit într-o casă a adevăratei iubiri, aş recunoaşte-o în propria-mi viaţă? Am fi oare ca doi oameni însetaţi, întinzându-şi unul altuia cupe cu apă dintr-o fântână otrăvită?

Un muşchi palpită lângă gura lui, altminteri însă Dake nefăcând nicio mişcare.

— Eşti cu siguranţă mai filosofică decât altă dată.

— Am ajuns al naibii de-aproape de-a da în primire, se răsti la el Reesa; un tremur îi juca pe faţă. Poate de-asta, şopti ea.

— Ah, Reesa, trase el adânc aer în piept. Ştiai că fotografia mea a apărut în Los Angeles Times? Mi-a pus cătuşele un şerif federal. Am fost citat ca martor material, apoi procurorul federal mi-a spus că s-au acumulat rapid probe circumstanţiale că te omorâsem într-un acces de furie şi-ţi aruncasem trupul peste bord. Dake vorbea rapid, cuvintele explodând ca un catharsis al sufletului său bolnav. Nu dorise să-i spună amănuntele, dar acum vorbele şiroiau dintr-însul, dărâmând casa de cărămizi în care-şi zidise spiritul de când, Reesa fusese declarată dispărută şi presupusă moartă în împrejurări neelucidate.

— Am stat închis două săptămâni, fiindcă, la insistenţele acuzării, judecătorul n-a fixat cauţiunea. Când mi-au dat drumul, după ce audierea preliminară a fost

respinsă, am înfruntat duşmănia reală a publicului, pe care mass-media îl convinsese că eram înnebunit de droguri...

— Droguri? îşi forţă Reesa cuvântul din gâtul uscat.

Dake vorbise, umblând prin cameră. Acum se opri.

— A, da. Prietenul nostru, Haddon James, avea cocaină pe Firewitch. O, ştiam că o consuma ocazional, dar habar n-am avut că adusese la bord, pentru călătorie.

— Eu nici măcar n-am ştiut că folosea. Interveni un gând răzleţ.

— Jazz Leaman mai lucrează pentru el? Nu mi-l amintesc, dar a spus că e publicist la D.M.Productions, iar Haddon James e şeful companiei.

— Nu, nu mai e, spuse cu bruscheţe Dake, fără să intre în amănunte. Iar Leaman lucrează acum strict pentru mine. Reesa îi privi trăsăturile ferme. Chipul lui ar fi putut să fie sculptat în granit, hotărârea forjată din fier. Oftă. Nu avea nicio cale de-a scoate de la Dake informaţii pe care nu era pregătit să i le dezvăluie. Familia lui avea putere şi bani, dar dinamismul personal al lui Dake era acela care-i adusese atâtea succese. Trecuse năvalnic prin Facultatea de drept, printr-un stagiu de doi ani în calitate de congressman al regiunii Boston. Tatăl lui avea relaţii, dar instinctul şi talentul lui Dake făcuseră din el producător de piese mâna întâi, montate pe off-Broadway apoi chiar pe Broad-way-ul propriu-zis. Răvăşise Hollywood-ul, găsindu-i pe cei mai buni din industria cinematografică şi de televiziune. În timp ce-l privea, ieşi la iveală un gând imposibil de schimbat, ceva care nici măcar nu-i trecuse prin minte până în acel moment.

În pofida faptului că părea a fi mereu centrul atenţiei, Dake Masters era un singuratic. Dădea pumni, dar încasa şi el. Cât de singur probabil că se simţise când fusese acuzat de-a o fi ucis!

— Continuă. Spune-mi tot ce ţi s-a întâmplat. Acuzaţiile... totul. Înghiţi dureros.

— Te rog.

— Când F.B.I.-ul a percheziţionat iahtul, au găsit coca. Haddon le-a spus că le oferisem tuturor oaspeţilor...

— Nu-i adevărat. Niciodată n-ai consumat mai mult decât un strop de alcool.

— Îţi mulţumesc, iubirea mea, scrâşni Dake. Dar tu nu erai acolo ca să le-o spui, nu-i aşa?

— Nu. Cuvântul abia se auzi.

— Câteva luni, am fost chiar persona non grata în afaceri, apoi lucrurile s-au calmat. Am reuşit să-ncep munca la un nou film, dar când mă recunoştea publicul se schimba treaba. Încercarea lui de a zâmbi rezultă într-o tăietură în jos pe faţă, fără pic de umor în expresie.

— Publicul ţi-era loial, dulceaţa mea.

Am fost atacat mai mult de-o singură dată... şi, uneori, de către femei.

— Doamne, suspină Reesa. Dake inhala, simţind că zalele emoţionale i se crăpau.

— Cel mai rău lucru era că ştiam că nu te voi mai vedea niciodată, nu-ţi voi mai vorbi niciodată, nu-ţi voi spune niciodată că n-am vrut să ne despărţim,...

Trase aer adânc, tremurat.

— Voiam să-ţi spun că urma să fac tot ce-mi stătea în putere pentru a te lua de soţie. Apoi Cynthia a murit şi mi-am dat seama că toată aşa-zisa protecţie a sentimentelor soacrei mele era ridicolă, că ar fi înţeles ce simţeam pentru tine, că toate barierele pe care mi le ridicasem împotriva căsniciei se întorseseră asupra mea, mă îngropau. Divorţasem de Linda înainte ca Cynthia să fi murit. Îi purtam pică Lindei, pentru ceea ce ne făcuse lui Robert şi mie.

Dake îşi mai putea aminti şi-acum goliciunea pe care o simţise când o privise pe Linda în instanţă, iar judecătorul anunţase că era liber.Pe chipul ei se citise o indiferenţă desăvârşită.

— Ai la tine un cec? întrebase ea.

— Taci din gură, Linda! răcnise el, înainte de-a se răsuci pe călcâie, ieşind cu pas întins din sala tribunalului.

— Nu uita să-l iei pe Robert, strigase ea în urma lui. Sâmbătă plec în Franţa.

Dake se scutură de amara amintire.

— O treabă bună, mormăi el, lunecând cu ochii aiurea, apoi din nou spre faţa Reesei.

N-a trebuit niciodată să intentez acţiune pentru custodia lui Robert. Cred că Linda a fost uşurată să i-l iau de pe cap, cu excepţia câte unei vacanţe din când în când.

— E fericit cu tine, observă Reesa, cu glas nesigur. Vreau să-l văd.

— A vorbit despre tine atât de mult, zâmbetul i se şterse lui Dake. Uneori îmi venea să urlu la el să-nceteze, dar n-am făcut-o.

— Nu. Copiii probabil că-şi pot elimina prin vorbă temerile şi suferinţele.

Dake dădu din cap, apoi privi în jur, fixând hublourile gemene pe unde pătrundeau în cabină sunetele estompate ale valurilor oceanului.

Zâmbetul îi îndulci liniile colţuroase ale feţei.

— Mi-am amintit de sentimentele tale pentru Robert şi urma să mă folosesc de ele dacă n-aveam încotro.

— Pungaşule. El oftă, făcând un pas, apoi doi, pentru a o cuprinde strâns în braţe.

— Am să-mi scot armura bucăţică cu bucăţică, nu cu grămada. Reesa dădu din cap, simţind căldura braţelor lor împrejmuitoare răspândindu-se prin ea.

— Întotdeauna mi-ai spus că e bine să-ţi acoperi spatele în orice situaţie.

O undă de râs i se strecură printre buze.

— Înţelept, nu? Se aplecă înainte, apăsându-şi buzele pe fruntea ei, cu restul trupului la distanţă.

— Viclean, ar fi un cuvânt mai potrivit. Vicleanul luptător de stradă îţi corespunde ca din carte, murmură ea, strecurându-şi piciorul drept înainte, până când îi atinse pulpa cu genunchiul.

— Familia mea, cea cu sânge albastru, ar fi făcut mutre să te-audă, i se mişcară lui Dake buzele la marginea părului ei.

— Familia ta are o mutră permanentă în tot ce nu-i Back Bay (Golf dosnic; tradiţionalist.) şi Wasp (. „viespe”; protestanţi americani albi, din strămoşi anglo-saxoni).

Piciorul stâng al Reesei se instală puţin mai în faţa celui drept, ajungând astfel între ale lui Dake, iar trupul ei îl atingea acum de la piept până la şolduri.

— Adevărat, dar cui îi pasă? Dake îşi putu auzi tremurul din propriul glas, când trupul ei satinat se frecă de al său.

— Acum eşti atât de micuţă... Braţele i se strânseră împrejurul ei, rezemându-i-se de umeri şi de baza spinării.

— Câtă greutate ai dat jos?

— Cam cinşpe livre, poate ceva mai mult, ridică Reesa capul, privindu-l.

— Plângi, şopti Dake, simţind lacrimile izvorând şi într-însul, când îşi dădu seama de emoţia ei. O, iubito, iubito, erai singură şi lovită, şi eu nu eram acolo.

Glasul i se frânse, inima bătându-i într-a ei.

— Am fost aşa de speriată când am ieşit la suprafaţă, după ce mă lovisem la cap.

Aveam gura plină de apă. Am încercat să strig. Iahtul s-a îndepărtat tot mai mult şi mai mult. Am rămas singură, suspină Reesa, agățându-se cu mâinile de el. Din când în când adormeam;., şi pe urmă mă trezeam. Ştiam că urma să mor.Mă durea capul. Uneori nu vedeam nimic. Nici măcar nu mai ştiu cum m-a cules Miguel. A spus că aveam febră şi tot strigam halcon... halcon... iar şi iar.

— Numele tău în spaniolă.

Dake se îndepărtă de ea, cu un zâmbet nesigur, simțindu-şi obrajii uzi.

— Trecutul tău de Californio e înrădăcinat în tine mai adânc decât credeai.

— Da, ridică Reesa un deget spre obrazul lui, ştergându-i lacrima. Chipul lui Dake se răsuci în palma ei, sărutându-i fiecare deget, gustându-i pielea uşor sărată, inspirând parfumul acela dulce şi nedefinit care era numai al ei.

— Doamne, ce dor mi-a fost de mireasma asta.

— Hmmm? Reesa se rezemă de el, scormonindu-l cu mâinile ca şi cum ar fi vrut să se convingă de realitate, ca şi cum ar fi trebuit să ştie dacă era acolo cu adevărat, dacă

era într-adevăr în carne şi oase.

— Trupul tău are o aromă ca a nici unei alte femei din lume. Întotdeauna m-ai excitat cu mirosul tău adorabil care-i mai mult decât săpun, dincolo de parfum, îi murmură el la tâmplă, răvăşindu-i cu respiraţia firele fine de păr. Nava se clătină, şi compensară amândoi mişcarea încordându-se, cu trupurile apropiindu-li-se şi mai mult. Reesa ridică ochii spre el, simțindu-şi toate punţile fărâmițându-se şi căzând, instinctul de a scăpa topindu-i-se la vederea lui.

— Nu vreau să mă părăseşti, spuse Dake, slăbind strânsoarea ca pentru a o lăsa să aleagă.

— Nu vreau să plec.

— Îţi mulţumesc. Avea glasul îngroşat. Se aplecă şi-i sărută nasul, trăgând cu degetul arătător de pieptarul dantelat al rochiei, îndepărtându-i-l de trup. Ochii lui urmară mişcarea, pulsul accelerându-i-se când îi văzu curbura alburie a sânilor sub marchizetul fin.

— Ai pe tine prea multe găteli sexy, domnişoară.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Trase dantela şi mai mult, peste braţ, mişcarea antrenând după sine şi bumbacul subţire, dezgolindu-i şi mai mult sânii şi scoțând la iveală sfârcurile.

— Iubito, am nevoie de tine... Glasul lui Dake era ca un croncănit. Gura îi poposi pe sânii ei, blândele tracţiuni şi sugeri făcându-i inima să bubuie necontrolată. Când o auzi scâncind, avu impresia că-i va izbucni sângele afară din vene.

— Dake... murmură ea, agățându-se de el, în timp ce-o ridica şi o purta spre patul de proporţii regale din camera învecinată. O depuse pe picioare, lângă pat.

— Îmi place mult rochia asta, aşa c-am să ţi-o scot cu grijă, iubire. Nu vreau să se rupă sau să se strice.

— Nu, încuviinţă Reesa, legănată de dragostea ce-o inunda. Margarita a muncit atât de greu la ea.

— Da, era şi Dake de acord, cu ochii aţintiţi spre pielea ei ca smântâna, în timp ce-i ridica rochia peste cap,

scoțând apoi furoul de marchizet.

O privi aşa cum stătea în faţa lui, în chiloţii din nailon ieftin, de culoarea pielii.

— Eşti prea slabă, spuse ursuz, cuprinzându-i oasele bazinului în palme. Ce-i cu cicatricea asta?

— Miguel nu ştie să înoate, cel puţin când m-a găsit pe mine nu ştia, cu toate că e pescar. M-a agăţat cu cangea şi aşa m-a tras în barcă.La vremea când m-a lăsat febra, rana se vindecase frumos. Încercă să-i zâmbească lui Dake, să-i şteargă de pe chip expresia sumbră.

— Acum Miguel ştie să înoate. L-am învăţat şi pe el şi pe Liza şi-i dau lecţii şi lui Miguelito.

— Minunat. Se lăsă în genunchi. Buzele lui şterseră cicatricea zimţată de pe şold.

Apoi îi sărută abdomenul, coborând cu gura peste piele, zăbovind asupra imperfecţiunii. Mâinile Reesei îi ciufuleau părul, asprimea întunecată a acestuia atingându-i pielea ca un masaj erotic. Se aplecă peste el, ţinându-i strâns capul şi dezmierdându-i-l când Dake o privi, cu ochii ca aurul topit.

— Iubito, ai aceeaşi piele ca o mătase alburie care am vrut întotdeauna s-o acopere pe a mea. Îşi îngropă chipul în pântecul cu muşchi subţiri, deschizând gura peste trupul ei.

— Desigur, îţi iubesc tot trupul, dar prefer părţile nebronzate. Cuvintele-i ieşeau ca dintr-o mlaştină. Şi deodată se ridică, ţinând-o de şolduri astfel că trupul ei se înălţă deasupra lui, cu vârful bărbiei deasupra creştetului său. O privi.

— Eşti minunată. Cuvintele se încolăciră împrejurul ei ca un şarpe de argint.

— Sunt şi înaltă! râse foşnitor Reesa, ştiind că aproape atingea cu capul tavanul cabinei. Dake gemu încetişor, lăsând-o să lunece în josul trupului său excitat, simțindu-i fiecare tremur al atingerii.

— Vreau să fac dragoste cu tine cât e noaptea de lungă, dar dacă în clipa asta îmi spui nu, ne-mbrăcăm şi mergem sus la dans.

— Şi nu te-ar deranja? Îi zâmbi Reesa cunoscându-l prea bine.

— Ba da, fir-ar să fie, foarte tare. Și fii sigură că m-aş strădui ca toţi dracii să te fac să te răzgândeşti.

— Pe-asta o cred.

— Dar la fel de-al naibii de sigur, nu te-aș ține cu forţa dacă ai vrea să pleci...

— Iubitule. Reesa mai mult suflă alintul decât să-l fi rostit, desfătându-se cu revenirea la cuvântul familiar.

— E confortabil patul tău? Suceala sardonică a gurii lui Dake era de asemenea un lucru pe care Reesa şi-l amintea prea bine, dar văzu uşurarea fulgerându-i în ochi.

— Nu la fel de confortabil ca patul nostru de-acasă. Se referea la monstruosul pat rotund prin care zburdaseră şi se iubiseră acasă la ei, în California.

— Atunci să mai amânăm? râse de el Reesa.

— Fir-ai să fii, Reesa. Când ai devenit atât... atât de rece?

Dake se aplecă şi o ridică sus în braţe, apoi îngenunche pe pat, căzând înainte, şi totuşi răsucindu-şi trupul astfel încât ajunse sub Reesa, cu ea deasupra.

Reesa se aplecă peste el, părul ondulat căzându-i între ei ca o cortină de catifea neagră.

— Te asigur că nu-s rece.

— Doamne sfinte, nici eu.

Cuvintele lui guturale se stinseră îngropate, în timp ce-i lua sânul în gură, începând să sugă încet, ritmic. Reesa îl apucă strâns, fără a-şi da măcar seama că i se înfigeau unghiile în el sau că sunetul ca un tânguit înalt de mulţumire pe care-l auzea răsuna din pieptul ei. Dake trecu la celălalt sân, apoi prinse a-i depune mici sărutări muşcătoare pe gât şi umăr. În tot timpul cât îl iubea şi ea, trupul Reesei se arcuia, minunându-se de amintire, pe când explorarea tactilă asupra trupului lui se înteţea.

— Dake... Dake! Miriade de lumini îi explodară îndărătul ochilor, îl dorea acum.

— Nu încă, nepreţuita mea, nu încă, gânguri el, întorcând-o încet pe spate, cu mâna şi gura neîncetându-şi

ritmul iubitor peste formele ei. Când îi ridică piciorul şi începu să-i sărute glezna, apoi talpa, Reesa îşi simţi capul zbătându-se dintr-o parte în alta, patima intensificându-i-se. Simţea o iritare senzuală faţă de el că nu i se alătura, şi totuşi se delecta cu emoţia crescândă, fiecare terminaţie nervoasă furnicând-o la alegerea lui. El o întoarse pe burtă şi începu o dulce călătorie în susul spatelui, masându-l cu degetele fiecare muşchi şi tendon, astfel că, în timp ce tensiunea dragostei creştea într-însa, trupul i se relaxă complet, deveni flexibil, maleabil, moale, cald. Se răsuci pe pat şi-l prinse.

— Te-am aşteptat destul. Dake chicoti, răsuflarea accelerându-i-se la vederea trupului ei arcuit senzual lângă el, cu picioarele frecându-i-se în sus şi-n jos a cerere nerostită.

— Sunt al tău, i se oferi, lunecând încă o dată în josul corpului ei, despărțindu-i coapsele tremurătoare, cu gura violându-i intimitatea umedă, cu sângele zvâcnindu-i când o auzi gemând, când îi simţi trupul zvârcolindu-se sub el.

— Dake...

— Da, iubito.

— Iubeşte-mă, se rugă Reesa.

— Da... Acum, jură Dake, penetrând-o cu o blândă violenţă care-o făcu să se sufoce, încleştându-se strâns de el. Începură să se rotească, prinşi de vârtej, închişi în el, despărţiţi de întreaga lume în afara lor înşile, unde nimic şi nimeni nu mai putea pătrunde. Dake o ţinu în braţe în timp ce gâfâiau şi suflau unul în gura celuilalt, culminaţia dragostei stingându-se treptat, depunându-i în sfârşit pe pământul de care se desprinseseră împreună.

— A fost minunat.

— Da... deschise Reesa ochii, simţind uşoare înţepături. Întotdeauna am făcut bine dragoste, dar nu e numai atât... Nu putea explica un lucru pe care nu-l ştia, nu-l mai cunoscuse.

— Dacă e mai mult, atunci o vom găsi împreună, spuse Dake pe un ton arzător.

Reesa se eliberă din braţele lui, ridicându-se în capul

oaselor.

— De unde ştim ce să căutăm? Cum o vom recunoaşte când o vom găsi, dacă nu ştim ce căutăm? Îşi înghiţi emoţia, cu spatele la el. Îi simţi gura la baza şirei spinării, împungându-i cu limba fiecare vertebră, până ajunse la ceafă.

— Dake, am vorbit serios. Mai vreau.

— Atunci vei mai primi, iubirea mea. Reesa îşi răsuci trupul cu fața spre el gură în gură, nas în nas.

— Dake, ţi-a trecut vreodată prin minte că ceea ce se întâmplă între noi nu-i materia din care sunt făcute visurile, că „etern” și „întotdeauna” nu se aplică legămintelor ca al nostru?

— Nu. Gândul ăsta nu mi-a venit niciodată.

— Totuşi, în noaptea aceea când... când am căzut în apă, conveniserăm că ceea ce era între noi se sfârşise. N-aveai intenţia să te căsătoreşti, şi nici eu...

— Ne-am spus prea multe la mânie, izbucni Dake. În seara aia am spus că nimic nu se schimbase, că n-aveam intenţia să mă-nsor. M-am folosit de scuza inimii slabe a Cynthiei, cum mai făcusem şi-nainte.

— Vezi...

— Dar când te-ai pierdut, când te-am crezut moartă, aş fi dat orice ca să te am înapoi, să-ţi pot spune că aveam să te iau de soţie imediat.

Reesa îl privi, în timp ce îngenuncheau faţă în faţă, ochii ei cutreierându-i trupul musculos, castaniul mai deschis al părului de pe piept ce-i cobora într-o săgeată spre coapse. Faptul de-al privi îi dăruia bucurie. Era un bărbat frumos!

— Nu vezi? Nu auzi ce spui? A trebuit să mor ca să te eliberezi în mintea ta de angajamentele pe care ţi le luaseşi faţă de altele şi faţă de tine însuţi.

— Nu-i aşa, lătră Dake, trecându-şi mâna viguroasă prin păr, ciufulindu-i-l ca un băieţandru.Ne tot învârtim în jurul chestiei ăsteia iar şi iar ca nişte afurisiţi de dervişi trăncănitori, iscând praf, dar nimic concret.

— Rotindu-ne într-un vârtej, spuse Reesa cu un mic

râs sec.

Capul lui Dake se repezi în sus.

— Fii a dracu' de sigură că n-am să accept c-aş fi prins într-o vâltoare. Nu există nimic pe lumea asta din care să nu-mi pot croi drum afară, cu forța, domnişoară.

CAPITOLUL 5

Comandară de băut, iar Reesa îl prezentă pe Dake celor din echipaj pe care încă nu-i cunoscuse, inclusiv Lacey Wells. Doctoriţa Margaret Roberts stătea vizavi de Dake, pe banchetă, şi se aplecă, antrenându-l în conversaţie. Reesa avea senzaţia că-i ieşea fum pe nas şi pe urechi, în timp ce Lacey şi Margaret îşi disputau amândouă atenţia lui Dake. Simţi o bucurie macabră la gândul de-a le arunca pe ambele femei peste copastia de la pupa.

— Nu-ţi mai muşca aşa buza de jos şi hai la un dans, o chemă Arthur, chicotind.

— Minunată idee. Reesa sări în picioare, ştiind că ochii lui Dake se abătuseră spre ea. Nu-l băgă în seamă şi luă braţul, lui Arthur, rotindu-şi trupurile în armonia frumoasei muzici locale din Indiile de Vest.

— Reesa eşti o dansatoare minunată, dar cred că domnul Masters o să-mi prindă bazinul de falcă dacă mai stăm mult aici! rânji Arthur, deloc intimidat de privirile fioroase aruncate de la masă.

— Nasol. Îmi place să dansez cu tine. Reesa spunea adevărul. Ea şi Arthur dansaseră adesea împreună, când aveau ocazia. Iar în seara următoare, când personalul organiza un spectacol pentru pasageri, aveau să ofere amândoi un număr de muzică-şi-dans pe un potpuriu de leit-motive de pe Broadway. Vocea de mezzo-soprană cam bosumflată a Reesei era un fond perfect pentru baritonul puternic şi plăcut al lui Arthur. De multe ori, când repetau fantezia pentru alte croaziere,

Reesa se întrebase dacă în cealaltă viaţă nu cumva fusese cântăreaţă. Alunga întrebarea de cum se ivea, nevrând să înfrunte întunecimea pe care-o aduceau cu ele

asemenea speculaţii.

— Eşti gata pentru mâine seară? Să mai facem o repetiţie rapidă după scufundarea de dimineaţă? întrebă Arthur, când se alăturară să danseze un blues.

— Da, sunt gata ca oricând pentru spectacole. Şi, da, cred că încă o repetiţie n-are de ce să ne facă rău, îi zâmbi Reesa.

— Nu-i de mirare că proiectezi atât de bine, fiecare cuvânt cu propria lui sonoritate, fiecare silabă enunţată cu precizie.Ai fost o profesionistă, tot timpul.

Reesa dădu din cap, continuând să-i surâdă.

— Dar glasul meu nu-i la fel de bun ca al tău.

— Da, însă cânţi versurile limpede precum cristalul, clipi rapid din ochi Arthur.

Acum mai spune ceva drăguţ despre mine, dragă. Îi rânji.

— Cum mă descurc? Crezi c-aş avea şanse la Hollywood?

— Lovitură sigură, râse Reesa. Apoi privirea îi căzu peste Dake, care încă mai stătea gârbovit în scaun, cu ochii la ei, o ameninţare posomorâtă emanând din el.

Când o văzu pe Margaret trăgându-l de mânecă, astfel că Dake întoarse capul spre ea, Reesa reveni către Arthur.

— Ce-ai zice să ne-ncercăm un timp norocul la – cazinou?

— Blackjack? chicoti Arthur. Reesa îl privi în lungul nasului.

— *Vingt-et-un*, dacă sunteţi amabil, domnule.

— Fireşte, madame, schiţă Arthur o plecăciune ironică, făcându-i semn să plece prima de pe ringul de dans; ieşiră printr-o uşă din latura opusă a sălii faţă de cea unde stătuseră. Reesa riscă o privire rapidă spre masă. Atenţia lui Dake continua să fie captată de Margaret. Trecu împreună cu Arthur printr-o zonă care găzduia bandiţi-cu-un-singur-braţ, poposind un minut pentru a introduce într-unul cinci *quarters-i* (Pătrare, sferturi, monede de 25). Pierdu. Arthur băgă cinci *quartersi* în

acelaşi aparat şi câştigă zece. Reesa îi dădu un pumn uşor în braţ, când tânărul râse satisfăcut. Apoi intrară într-o zonă tăcută, cu mese acoperite cu postav şi taburete înalte, unde crupierele lucrau în linişte. Nu spărgeau încremenirea decât instrucţiunile şoptite ale jucătorilor, când cereau carte sau îi spuneau crupierei că rămân cu ce au. Arthur şi Reesa îşi ocupară locurile, zâmbindu-i lui Janie Lynd, una dintre fetele englezoaice care lucrau în cazinou şi serveau în seara aceea la blackjack. Cărţile nu fuseseră niciodată o pasiune de-a Reesei. Niciodată nu pierduse mai mult decât pusese deoparte tocmai pentru acest scop, dar găsea totuşi jocul distractiv şi foarte amuzant din când în când.

— Cât de mult poţi pierde astă-seară? o întrebă Arthur, depunând o hârtie de douăzeci de dolari pe masă şi luând jetoanele.

— Cinşpe mi-e limita în seara asta, îi zâmbi Reesa. Azi am cumpărat câte ceva de pe ţărm.

— Cheltuitoareo, râse Arthur, apoi îşi muşcă buza. Dar chiar nu trebuie să-ţi faci griji, nu-i aşa, Reesa? Nu ai... vreau să zic, nu eşti cam bogată? Reesa îl privi cu ochi mari.

— Cred că-s ceea ce s-ar putea numi bine aranjată, dar nu bogată. Totuşi, mă gândesc la mine ca la Maria Halcon, fata care trăieşte pe buget, şi probabil aşa voi continua până terminăm croaziera asta. Se simţi cuprinsă de tristeţe.

— Încă mai trebuie să vorbesc cu Miguel şi Liza despre mine. Nu vreau să fiu despărţită de ei. Îi iubesc. Îşi înghiţi lacrimile şi rămase tăcută, acceptând fără cuvinte cărţile împărţite, dar fără s-o vadă cu adevărat pe niciuna.

— Iau una, murmură.

— Reesa, şuieră Arthur. Uită-te-acolo: ai nouăşpe! Nu trebuia să mai ceri carte.

— Oh. Reesa îi aruncă un zâmbet jalnic şi întoarse cartea pe care i-o împinsese Janie. Era un doi! Avea douăzeci şi unu! Se holbă la Arthur, cu gura căscată, apoi puse cărţile jos, după ce Juana le arătă pe ale ei, la

optsprezece.

Arthur şi Reesa râseră, în timp ce Janie împingea spre ei o grămadă de jetoane.

După un timp, cărţile începură să-i absoarbă atenţia şi uită de tristeţea pe care-o simţise la gândul despărţirii de Miguel şi familia lui.

Ea şi Arthur pierdură mai mult decât câștigaseră, dar niciunul din ei nu scăzu sub limita pe care şi-o impuseseră, aşa că jucară în continuare.

Reesa întinse mâna să ia cărţile oferite, abia observându-l pe jucătorul care se aşezase în stânga ei, dând din cap că dorea să intre în joc.

Când persoana câștigă cu as, rege şi valet, Reesa se întoarse să-i vadă faţa.

— Tu! Trebuia să fi ştiut. Trişorule! Pufni, înălțând bărbia, drept pentru care Arthur o privi cu gura căscată, iar Janie o cercetă nedumerită. Din fericire, la masă nu se mai aflau şi alţi jucători, când Janie se aplecă spre ea, şuierând:

— Maria? Privindu-și cărţile, Reesa nu părea să distingă figurile.

— Ăă, rămân cu...

— Ia o carte, interveni Dake, cu glasul său dulce ca mierea învăluindu-i pe ceilalţi.

— Joacă-ţi cărţile, băiatu', îl fulgeră Reesa cu privirea, după care luă un as care, cu şaptele şi doiul ei, făcea douăzeci. Cred c-am să...

— E încăpățânată, zâmbi Dake. Dar am să iau eu una.

Reesa deschise gura să-i spună să se bage printr-un hublou, când deodată el se aplecă spre ea, săgetând-o în gură cu limba de parcă ar fi fost o catifea electrică.

— Ahhh... Reesa îşi rostogoli ochi spre Janie.

Iar ai câștigat, Maria... Reesa, zâmbi Janie, lăsând privirea să-i lunece spre Dake. Doamne, în veci n-am să mă obişnuiesc!

Reesa se smulse din sărutarea lui Dake. Maria e un nume frumos. Spune-mi aşa, daca vrei. Se întoarse când îl auzi pe Lin, chelnerul coreean, interesându-se dacă voiau

de băut.

— Da, mi-ar plăcea un Jack Daniers *on the rocks*. Ăă, pune dublu, te rog.

— Reesa, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Arthur din colţul gurii.

Janie se zgâi la ea, cu gura căscată.

— O să te prăvăleşti ca macaroanele prea fierte, Reesa, nu eşti obişnuită cu tăria.

Continuă să împartă, dar ochii îi săgetau de la Arthur la Reesa şi-napoi.

— Iau un suc de portocale, murmură Reesa. Cu multă gheaţă... şi vodcă.

— Le joc pe-astea, le zâmbi Dake tuturor pe rând, mulţumindu-i lui Lin pentru whisky-ul său irlandez, sec, aşa cum îl comandase.

Janie sorbi din *ginger ale-ul* pe care-l bea întotdeauna la lucru. Arthur luă o înghiţitură din berea sa olandeză, Reesa îşi privi sucul, dorindu-şi să nu fi cerut şi vodca din el. Trase o duşcă zdravănă, tuşi, apoi apucă paharul cu apă şi gheaţă de lângă băutura lui Dake.

— Acidul din oranjadă, horcăi ea.

— Adevărat? îi privi Dake, rânjind, ochii înlăcrimaţi. Băutul unei oranjade duble e-atât de eficient! Nu va trebui să comanzi prea multe băuturi, meditä el.

O studie în timp ce dădea pe gât, hotărâtă, o cantitate mare de vodcă şi suc, din două sorbituri rapide. Nu era băutoare!

Arthur se aplecă pentru a-l putea privi pe Dake.

— Reesa nu bea nimic de obicei. I se face rău. Janie ţuguie buzele, dând din cap şi aruncându-i priviri Reesei, care între timp îşi înghiţise aproape toată dinamita.

Reesa râcâi cu muchea unei cărţi pe postav, semnalizând că mai voia o carte.

— Gata. Trase aer în piept, tremurat, privind-o pe Janie solemnă. Am pierdut. Sughiţă.

— Deja cherchelită! Accentul britanic al lui Janie era foarte pronunţat.

— Mai bine s-o duc la culcare, se aventură nervos

Arthur.

— Dave şi Andy m-au dus odată la culcare..., în patul lor... anunţă Reesa pe-un ton cu forma ca de pară, ştiind că Dake se întorsese s-o privească. Am dormit cu ei toată noaptea. Dădu din cap de mai multe ori, simţindu-se cam ameţită, dar încântată că-l împunsese.

— Şşş, se aplecă spre ea Janie, apăsându-i buzele cu arătătorul. Ce te-a apucat?

— Tăceţi; şopti Arthur.

— Toată noaptea? în patul lor? Mugetul înfundat al lui Dake îi opri pe jucătorii de la mesele din apropiere.

— Categoric! îi mai înfipse Reesa un ghimpe. Prietenii au grijă unii de alţii.

Se răsuci pe taburet, ridicând mâna şi împungând pieptul lui Dake cu degetul.

— Sunt prietenii mei. Şi eu aş face cu ei la fel. Se ridică, se clătină într-o parte, apoi înapoi, apoi iar împrejur. Dake o prinse, ridicând-o pe umăr ca un pompier.

— O bag eu în pat.

— Ăă... Arthur se ridică, petrecând sala cu privirea. Ceilalţi jucători păreau concentraţi asupra jocurilor lor.

— Cred c-ar fi mai bine s-o duc eu.

— Nu-ţi face griji, împinse Dake spre el jetoanele lui şi ale Reesei. Bucură-te.

Apoi ieşi din încăpere, cu capul Reesei bălăbănindu-i-se pe spate.

— Opreşte, pot să merg. Cuvintele ei, uşor nazale, fiindcă stătea cu capul în jos, ajunseră până la Arthur şi Janie, în timp ce Dake deschidea o uşă de metal care-i scotea pe punte.

— Crezi c-am procedat bine? reveni Arthur pe scaun, privind posac jetoanele din faţa sa.

— Ascultă, Arthur, spuse Janie, aplecându-se spre el, dacă după mine se ţinea un mascul ca ăsta, n-aş vrea să mi se-amestece niciun prieten.

Arthur dădu din cap.

— Pare să ţină la ea.

— Să țină la ea? Sfinte, e lulea după ea, şi turbează

pe chestia asta! chicoti Janie. Pe-astea le joc eu, îl informă ea pe Arthur, şi începu să-l bată mar.

Dake potrivi mai bine trupul Reesei, în timp ce mergea în jurul punţii aproape pustii, cu stelele ca miriade de cristale suspendate pe o catifea neagră şi luna întinzând peste ape un drum de nu argint.

— Respiră adânc, iubito.

— Okay, spuse Reesa, în timp ce o puse pe picioare în faţa sa; îşi rezemă capul de umărul lui Dake. Cred că am spi-spinală...ş.. probleme cu picioarele. Sunt ameţită. Nu m-ascultă picioarele.

— Au să te-asculte dimineaţă, o linişti Dake, ținând-o dreaptă, cu braţele sale puternice. Respiră adânc.

— Grozav. Acum mai eşti şi doctor, își linse buzele uscate.

— Pe-asta n-o ştiam.

— Trage adânc aer în piept, o instrui el, zâmbindu-i în păr. Mâine s-ar putea să te doară capul.

— De la spatele bolnav, sughiţă Reesa. Asta de unde-a mai apărut? Cred că acum mi-e bine.

— Mâine n-ai s-o mai crezi, murmură Dake, înainte de a-i spune din nou să inspire adânc.

— Respir tot timpul, replică ea, da' mă face să ameţesc.

— Stingerea, ordonă Dake, zâmbind unei perechi care trecu pe lângă ei şi reuşind să-i pună Ressei mâna peste gură, în clipa când o deschise să vorbească.

— Împl... mâmpl... În cele din urmă, Reesa îl muşcă de palmă. Asta-i scoase o înjurătură, dar îi eliberă gura.

— Mulţumesc. Nu cred că-ţi dăduseşi seama, da' nu puteam vorbi, îi zâmbi ea; apoi aruncă un harpou.Mă duci în cabina lui Dave şi Andy? M-am culcat acolo...

— Nu, lătră el. Picioarele îi bocăniră pe fiecare treaptă, în timp ce-o conducea pe scară spre puntea cabinei lui.

— Ohhh... expiră zgomotos Reesa. Ei, dacă ai de gând să dormi cu Consuela şi cu mine, trebuie să-ți spun că n-ai să-ncapi! Îl privi radioasă, apoi se încruntă.

— Știi, mă bucur foarte mult că mâine n-avem lecție de scufundare. Nu-s... nu-s sigură c-aş face faţa... ştii...

— Pe pariu, i-o reteză Dake tăios.Ai dureri de cap? Durerile de cap te fac arţăgos. Fac prinsoare că... îşi ridică arătătorul la tâmplă şi ciocăni de două ori.

— Întotdeauna.

— Cred că tu ai să fii arţăgoasă mâine, iubito, spuse Dake ştergându-i urechea cu un chicotit gros.

— Eu nu. Minunată dispoziţie. Dragule, asta-s eu.

Tangajul navei o făcu să se-mpiedice. Dake o susţinu cu o mână, în timp ce bâjbâia după cheie, introducând-o apoi în încuietoarea cabinei.

— În noaptea asta dormi aici, dulceaţa mea. Inhală profund, apoi îi îndreptă trupul cu un braţ petrecut pe după mijloc şi subsuori.

— Drăguţ din partea ta... Reesa miji ochii văzând interiorul cabinei, dorindu-şi să fi avut o aspirină. Consuela avea întotdeauna aspirine!

— Da' eu mă duc. Se răsuci cam nesigură şi porni cu paşi mărunţi înapoi spre uşă.

Dake o prinse de talie.

— Nu-i cazul să fii ţâfnoasă. N-am niciun chef să fac dragoste cu o femeie în stare de ebrietate, anunţă, ştiind că dacă Reesa făcea o singură mişcare senzuală spre el, ar fi sfârşit împerecheaţi. Fi-i-ar pielea ei a dracu'! încă mai avea-putere să-i răpească stăpânirea de sine şi să i-o trimită-nvârtindu-se ca pe-un scaiete în vântul deşertului. Reesa ridică privirea spre el.

— Aşa? Bine, da' de fapt mă-ntorceam doar în cabină fiindcă Connie are-ntotdeauna aspirine. Să fac dragoste cu tine nu-mi dăduse prin cap.

Se linse pe buze.

— Nu că nu mi-ar fi venit ideea la vreun moment dat, noaptea... poate.

Îi aruncă un surâs orbitor, părând inconştientă de privirile furtunoase pe care i le stârnea.

— Sunt sigur că-ți pot face rost de aspirină, repezi el cuvintele trosnind ca nişte surcele uscate.

— Zău? Asta-i foarte ino... inova... Sughiţă, îi zâmbi şi continuă. Foarte deştept din partea ta, izbuti ea să încheie, radiind. Vrei s-o aduci acum, te rog? Mă dor ochii te-ri-bil. Dake îi dădu drumul, iar Reesa se prăbuşi pe canapea, privindu-l un moment când se duse la telefon şi tastă câteva cifre. Apoi Dake se întoarse.

— Stewardul de la cabine va... Tăcu, îngustându-şi ochii spre făptura răstignită pe sofa, cu capul căzut pe spate, gura întredeschisă şi un sforăit foarte scăzut răsunându-i dintre buze.

— Tot mai sforăi dacă nu dormi pe dungă, văd.

Se apropie, simţind cum ajungea până la el respiraţia ei adâncă, oarecum hârâită.

Aplecându-se, îşi puse gura peste a ei, absorbindu-i sforăielile joase, simţind că inima începea să-i bubuie, ca urmare a contactului.

— Dracu.. dracu' să te ia, Reesa Hawke. Rup eu jugul în care mă ţii!

Era gata s-o ridice în braţe. — Când auzi un ciocănit la uşă. Răspunse, stând cu trupul în deschizătură astfel ca stewardul să nu poată vedea în cameră.

— Mulţumesc pentru aspirină. Îi dădu omului o bancnotă de zece dolari, zâmbi, închise uşa şi o încuie din nou, punând şi zăvorul pentru noapte.

Apoi se întoarse spre Reesa, care acum lunecase puţintel într-o parte, cu gura căscată.

— Acum nu mai arăţi ca sirenă sexy care pârleşte ecranul, iubito, spuse el, apropiindu-se şi trăgând-o în faţă, încât trupul ei i se răsturnă în braţe, parcă lipsit de oase. O ridică şi o duse în dormitorul apartamentului, întinzând-o pe pat, după care începu să-i scoată hainele.

— Ştii ce faci cu mine, iubire, chiar dacă eşti, clinic vorbind, inconştientă?

Îi atinse pielea catifelată şi sări înapoi ca şi cum l-ar fi fript. Muşcându-şi buza, îi desprinse rochia de pe trup, lăsând-o doar în chiloţi.

— Doamne, gemu, strecurându-o sub cuvertură, privindu-i cum îşi strângea genunchii şi adopta poziţia

ghemuită în care dormea aproape întotdeauna.Ar trebui să fie o noapte interesantă pentru tine, Masters, se dăscăli el singur, pe un ton sarcastic. Dezbrăcându-se la rândul său, îi mai aruncă o privire, înainte de-a intra în baie, şi clătină din cap.

— Mă pui să fac duşuri reci, dracu' să te ia, Rees!

Se aruncă în nişa duşului şi deschise apa rece. Sufocat, stătu sub torentul îngheţat cât de mult timp putu, după care se şterse şi se uscă. Stinse lumina de lângă uşa băii şi-şi croi drum spre pat, orientându-se după raza de lună care intra prin hublou. Când patul se înclină sub greutatea lui, Reesa se rostogoli spre Dake, scoțând sunete ca un tors de satisfacţie când îi găsi fierbinţeala dură a trupului.

— Rees, pentru numele cerului.

Gemu când ea i se foi la piept, încercuindu-i mijlocul cu braţele calde. Încercă să se îndepărteze, dar Reesa îl urmă imediat, înfigându-şi în el degetele când căută să scape. În cele din urmă, renunţă şi o cuprinse strâns. Mârâitul ei dulce îi azvârli temperatura până-n creştetul capului, aproape țâșnind afară.

Era sigur că n-avea s-adoarmă nicicum, dar legănatul navei şi căldura femeii de lângă el îl alinară, cufundându-l până la urmă într-un întuneric profund.

Se trezi auzindu-i geamătul. Coborî ochii spre capul cuibărit în umărul lui.

— Rees?

— Cred că-s Rees. O, Doamne, rău mai îmi e! îmi bubuie capul! Stomacul îmi...

— Fierbe? se interesă Dake cu glas blând.

— Nu spune vorba asta! pronunţă ea pe un ton sepulcral.

— Îmi pare rău, zâmbi Dake în părul ei.

— Nu-ţi pare. Reesa înghiţi dureros.

— Aud că te hlizeşti.

— Habar n-aveam că se poate auzi un hlizit.

— Jubilezi în sinea ta... Ahhh, îmi vine să vărs.

Tuşi, apoi se simţi ridicată şi dusă la baie, cu capul

aplecat, pentru a începe să vomite.

— Nu pot bea, scânci când Dake îi şterse faţa cu un prosop uscat şi cald.

— Aşa e, nu poţi, confirmă Dake.

— Toată lumea-ai urăşte pe-ăi de fac pe deştepţii, bombăni Reesa, continuând să-şi simtă stomacul nesigur ca o barcă pneumatică pe furtună. Dake râse, ridicând-o în braţe şi purtând-o apoi înapoi la pat, unde o rezemă de perne.

— Sun s-aducă un ceai fierbinte.

— Sună după formaldehidă, suspină zguduit Reesa, simţindu-se mai neiubită şi mai neatrăgătoare decât oricând în viaţa ei. Dake chicoti, se întoarse spre telefon, făcu o comandă, apoi închise. Reveni la pat, aşezându-se pe margine, şi observă că mişcarea o făcea pe Reesa să tresară.

— Ai să te simţi mai bine după un ceai cu pâine prăjită.

— Aaaagh... nu vorbi de mâncare, se milogi ea.

— Ai să trăieşti, iubito. Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Ochii Reesei se deschiseră tremurători.

— Se pare că-ţi face plăcere că mor.

— Unu, nu mori. Doi, nu-mi face deloc plăcere că suferi de-o uşoară mahmureală...

— Uşoară?

— Uşoară, confirmă el. Adu-ţi aminte, am avut şi eu câteva la viaţa mea.

— Cum aş uita? închise Reesa din nou ochii, în timp ce durerea îi încreţea fruntea.

Mai ştii când ai sărit gol-puşcă în piscina senatorului Wicklow? Pe urmă, toată ziua următoare, te-ai învârtit cu-o pungă de gheaţă pe frunte, mormăind: „Ce dracu' era-n punciul ăla?” Şi pe urmă...

— M-am simţit ca iadul pe Pământ. Tocmai terminasem un film. Şi e cazul să-ţi amintesc că nu eram singurul care-a sărit în piscina aia, fără nimic pe el.

Se ridică şi trecu în baie, revenind cu un prosop

umed pe care i-l apăsă pe faţă.

— Mi-aduc aminte foarte bine acum că Nissa James a sărit imediat lângă tine, goală cum a făcut-o mă-sa, spuse ursuză Reesa, şi mai trase un geamăt.

— Aia a fost a doua oară când ne-am întâlnit, râse Dake, amintindu-şi cum ieşise la suprafaţa piscinei, privise în sus şi-i văzuse ochii de jad măsurându-l, pentru a trece apoi la altcineva din apă. Ieşise în faţa ei, uitând că era gol, uitând totul în afară de ochii aceia şi faţa în formă de inimă cu pielea pală, vag măslinie.

Ea îl privise de sus şi până jos, înclinase capul într-o parte şi spusese:

— Bineînţeles. Pocnise din degete.

— Eşti noua atracţie de care vorbeşte toată lumea. Apoi ridicase din umeri, îl mai măsurase o dată din cap până-n picioare şi zâmbise.

— Nu eşti cel mai grozav pe care l-am văzut, dar vei... trece. Accentul ei tărăgănat i se târâse-n sus pe şira spinării ca un magnet electric, imprimându-i sângelui un pas alergător, pentru a i-l face apoi să-i cânte necontrolat prin vene.

— Eşti frumoasă... Îşi amintea el că murmurase, neluându-l în seamă pe un îngrijitor care încercase să-i ofere un prosop.

— Iar tu eşti gol. Zâmbetul ei întârziase să se ivească, dar acum îi sclipea şi în ochi.

— Cât îmi place mie plăcinta cu carne de vită, cred c-ar trebui să-ţi pui hainele.

— Nu eşti pe cât de blazată ai vrea să te cred, replicase el alene. Ţi s-au cam făcut roz obrajii. Niţel jenată, frumoasă domnişoară. Se aplecase spre ea şi-i mângâiase obrazul cu degetul arătător. Reesa inspirase adânc, privindu-l apoi din creştet până-n tălpi, încet, cercetător.

— Poate speram doar să fii mai bine clădit... Suliţa ei îi străpunsese armura. Dake fusese întotdeauna foarte conştient de felul cum arăta şi ştia că trupul său înalt şi musculos era atrăgător. Fusese abordat să pozeze pentru

reclame de lenjerie... şi chiar dacă îl tentase să-ncerce, doar de al naibii, încă n-o făcuse. Ascunzându-şi iritarea faţă de ea, o măsurase cu privirea la fel, luând în sfârşit prosopul de la valet şi înfăşurându-se, cu un nod la talie.

— Te asigur, nu-ţi găsesc nicio lipsă. Atunci ea se îndepărtase de el ignorându-l cu deliberare când o urmase. Stătuse lângă ea când conversa cu alte persoane, fără să spună nimic, doar privind-o. Fără nicio grabă, se despărţise de Reesa pentru a se îmbrăca, într-o cabină de lângă bazin. Revenind la petrecere, o căutase, dar ea nu mai era. Îi întrebase pe toţi care-i ieşeau în cale, până-i aflase adresa. Nu se aşteptase s-o vadă la petrecerea de la Wicklow, fiindcă Reesa Hawke avea reputaţia de-a fi rezervată, iar bairamurile de la Wicklow aveau reputaţia de-a fi oricum, numai astfel nu. Voise s-o vadă, dar nu se ţinuse de capul ei, simţind că încă se mai jena de el datorită primei lor întâlniri pe platou.

Plecase curând de la petrecere, mergând cu maşina până-n Santa Barbara, la adresa pe care i-o dăduse Marty Rosen, un agent ce lucra pentru firma care-o reprezenta pe Reesa Hawke. Marty Rosen îi datora câteva favoruri.

— Ce naiba, Dake, aş putea să zbor de la Brownlee's c-un picior în dos dacă-ţi dau adresa ei. Ascultă-mă pe mine, cucoana nu se-amestecă în gloata obişnuită a Hollywood-ului, spusese plângăreţ Marty.

— Atunci ce căuta la petrecere?

— Wicklow a fost însurat cu verişoara ei de-a doua. Era o favorită de-a Reesei.

Verişoara a murit într-un accident de avion... sau aşa ceva, ridicase din umeri Marty. Aşa a obţinut senatorul voturile latino-ilor. Familia de Californio cu care s-a înrudit prin căsătorie, şi alte de-astea. Mama nevesti-sii era o Delgado, la fel ca mama Reesei Hawke.

— Are o înfăţişare euroasiatică, reflectase Dake. Ochii ăia migdalaţi şi verzi arată ca jadul oriental cel mai fin. Rânjise, absent.

— Dar picioarele i-s strict americane – lungi şi nemaipomenite!

Marty mâzgălise pe-un bloc-notes:

— Toate astea am să le folosesc când îi scoatem următorul comunicat de presă!

— Foloseşti pe dracu'! Dake întinsese mâna, smulsese foia din carnet şi şi-o îndesase în buzunar, ignorând urletele indignate ale lui Rosen.

— Mulţumesc pentru adresă. Se dusese în Santa Barbara deşi era trecut de miezul nopţii, iar el locuia în direcţia opusă.. Înscriindu-se pe aleea curbată din faţa casei ei, observase cei doi dobermani pincher de pe gazon, care însoţiseră maşina pe toată lungimea aleii. Uşa de la intrare se deschisese, iar Reesa chemase câinii.

— Ce doreşti, domnule Masters? întrebase, ţinându-i în faţă pe cei doi dulăi care mârâiau.

— Pe tine, îi răspunsese Dake cu un glas încet şi totuşi puternic, care străbătuse văzduhul parfumat al nopţii, ca o stea căzătoare.

CAPITOLUL 6

Dake se smulse din reverie când Reesa gemu iarăşi. Îşi dădu seama că nu era complet trează şi se desprinse din braţele ei, pentru a se duce la baie, de unde reveni cu un prosop nou. Îi puse materialul rece şi umed pe frunte şi peste ochi, stârnind încă un sunet din partea Reesei. Apoi reintră în baie să facă un duş şi să se bărbierească. Tocmai termina, ştergându-şi ultimele urme de cremă de pe faţă, când o auzi ţipând. Se repezi în dormitor.

— Reesa!

— Am orbit! horcăi ea, cu trupul răstignit pe pat, cearceaful abia acoperind-o în partea de jos.

— Iubito, scoase Dake un hohot de râs, după care se aplecă şi-i luă prosopul umed de pe faţă.

— Ce cruzime! Reesa îşi rostogoli ochii spre el, apoi îi închise repede, pradă unei imense dureri.

— A fost o cruzime din partea ta.

— Ca să-ţi treacă durerea de cap.

— Ba nu! Ai vrut să mă torturezi.

— Am vrut să te-ajut, abia reuşi Dake să nu

izbucnească în râs.

— Exact. Dansezi pe mormântul unei muribunde.

— Cred că le-ai întors pe dos. Moartele au morminte, muribundele...

— Nu mă mai zăpăci de cap.

— Lasă-mă să te-ajut să te ridici, se aplecă Dake peste ea.

— Nuuuuu, chirăi Reesa.

— Te vei simţi mai bine după un duş.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu mi-am făcut încă testamentul, scânci ea când o luă în braţe. Am nevoie de-un avocat, gemu, în umărul lui.

— Ai nevoie de-un duş, o cafea tare şi mult suc de roşii proaspăt. Răsuci robinetul de apă rece şi-i privi trupul descriind un arc înapoi, cu gura căscată să urle.

— Vrei... să... mă... omori, icni Reesa, zbătându-se să scape, în timp ce Dake o ţinea sub apa rece.

— Nu, iubire, vreau să te simţi mai bine. N-ai spus că-n dimineaţa asta ai o repetiţie pentru spectacol? Dădu drumul şi la apa caldă, zâmbind când Reesa oftă uşurată.

— Azi nu-s în stare să fac decât scena morţii dintre Othello şi Desdemona, anunţă ea pe-un ton funebru, clipind din ochi sub stropii duşului. Va fi de-un realism cum nu s-a mai văzut, fiindcă-s sigură că până la ora patru voi fi pe trei sferturi moartă. Intonaţia sumbră părea să-i pricinuiască mari suferinţe, şi se apucă de cap, continuând să stea sub duşul înţepător ca o ploaie de ace.

Dake îşi înghiţi saliva, plimbându-şi ochii peste trupul ei gol, cu inima bubuindu-i în piept şi degetele încleştate pe talia Reesei. Era clădită atât de delicat! Atât de curat arcuită, dar şi cu moliciune femeiască. Îşi ridică privirea în sus spre faţa schimonosită, spre ochii încă închişi, spre mâinile cu care se ţinea de cap.'

— Reesa, ştiu că n-am vorbit despre asta, dar trebuie să fii conştientă că luna de miere pentru presă s-a sfârşit. Mâine, când ajungem pe Insula Maria, vor fi acolo.

Reesa ieşi de sub apa care curgea, luând săpunul pe

care i-l întindea Dake şi începând să se spele.

— Eşti sigur? Nu credeam că va trebui să-i înfrunt înainte de-a ajunge iar pe continent.

— Nicio şansă. Vor fi prezenţi. N-au să rateze un subiect gras ca ăsta, mai ales de vreme ce au aflat între timp că sunt şi eu pe *Windward*.

— Le-o fi spus cineva, zise ea indiferentă, aplicându-şi şampon pe păr.

— Cine ştie cum le află pe toate? Capul Reesei săltă în sus, cu o tresărire.

— Liza şi Miguel, şi Miguelito – ce-au să-i mai bată la cap!...

— Voi încerca să găsesc pe cineva care să-i bruieze, căută Dake s-o liniştească.

Reesa dădu din cap, fără a-i pune întrebări, ştiind că, atunci când Dake hotăra ceva, aşa se întâmpla.

— Crezi că poţi ieşi acum de-acolo? Vrei să-ţi clătesc părul de spumă?

— Da. Nu, îl repezi Reesa, întorcându-i spatele.

— Sfinte cerule, iubito, i se întretaie de râs respiraţia lui Dake. E o privelişte minunată. Se aplecă şi o sărută pe fese, apoi se întoarse şi ieşi cu un pas întins din încăpere, libidoul în clocot aproape împiedicându-l să-i audă gâfâielile.

Se rezemă cu o mână de partea de sus a hubloului, privind în gol peste apele albastre, unduitoare ale Caraibelor. Ce naiba avea să facă cu ea? Nu intenţiona s-o lase să plece. Poate că, după ce Reesa le spunea povestea ei autorităţilor... Plesni cu palma peretele metalic.

— Nu te mai minţi singur, Masters. N-o poţi lăsa să plece fiindcă încă o mai vrei, fiindcă are aceeaşi putere asupra ta ca întotdeauna. Bombăni nişte înjurături, scrâșnind din dinţi. Reesa ieşi din baie, în spatele lui, iar Dake se întoarse, simţind un zâmbet înălțându-i colţurile gurii în vreme ce-o privea pe uda Reesa Hawke, steaua de cinema.

— Nu mai râde, izbucni ea, încercând să-şi şteargă

şuviţele de păr lipite de cap, în timp ce-şi strângea pe trup halatul lui flauşat care atârna pe ea ca un sac, târându-şi poalele pe jos. Eu te-am văzut pe tine arătând şi mai rău.

— Niciodată! Dake se opri din râs, când Reesa îl fulgeră feroce, apropiindu-se de el cu pumnul ridicat. Halatul rebel o făcu să se împiedice, trimițând-o grămadă în braţele lui.

— Grozavă intrare, murmură alene, ridicând-o drept în susul pieptului lui.

— Mulţumesc, pufni Reesa. Acum, dacă m-ai lăsa doar să mă-mbrac…

— Mai întâi am să-ţi usuc părul, replică el, după care scoase un feon dintr-un sertar, îl băgă în priză şi se apucă de treabă, înainte ca Reesa să poată protesta mai mult decât printr-o bâlbâială.

Blândeţea lui o potoli. Primi bucuroasă să stea pe pat, rezemată de el, lăsându-l să-i perie şi să-i usuce părul lung şi des.

— Nu mi-l aminteam atât de greu, de ondulat… Glasul său abia răzbătu prin zgomotul uscătorului, dar Reesa auzi ce spusese şi-l privi. Zâmbetul lui Dake îi făcu inima să se întoarcă precum o clătită într-o tigaie încinsă. Simţi familiara slăbiciune a genunchilor pe care i-o stârnea întotdeauna privirea lui.

— A fost o lungă perioadă de singurătate, fără tine, spuse el, când închise feonul.

— N-am simţit nimic de soiul ăsta, murmură ea. Tot ce ştiu e că nu voiam să-mi amintesc, că în viaţa mea fusese ceva ce mă făcea nefericită. Eram sigură că fusesem o criminală sau altceva la fel de îngrozitor.

— Când colo, era din cauză că ne certaserăm în noaptea aia. Amândoi am spus că ne saturaserăm. Niciunul nu voia să cedeze. În glasul lui se simţea o anume cruzime, dar mâna nu-i şovăia în timp ce continua cu mişcările prelungi, încete, ale periei.

— Da, şopti Reesa cu buzele ţepene ca de carton.

— Aş retracta tot ce ţi-am spus în noaptea aceea, dacă aş putea, abia se auzi glasul lui Dake.

— Eu... Eu cred că sunt unele lucruri care nu pot fi retractate.

Reesa simţea o apăsare în piept.

— Am putea încerca din nou, o îndemnă el. Încercă să-i surâdă, ridicând o mână să-şi maseze tâmpla, când Dake se îndepărtă de ea şi puse peria pe scrin.

— Poate-ar merge să... Bătaia în uşă îl făcu pe Dake să înjure în termeni saxoni plini, fluenți.

— Da, lătră el într-acolo.

— A, domnule Masters, Consuela sunt. O caut pe Reesa. Ştiți...

Reesa trecu pe lângă Dake, pentru a trage zăvorul, şi deschise uşa.

— Sunt aici, Connie. Uşurată, Consuela scoase un oftat şuierător.

— Bun. Te-am căutat peste tot. Repetiţia începe peste-o juma' de oră şi... ei, da' ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

— S-ar putea spune şi-aşa, remarcă Dake, stând lângă Reesa şi făcându-i semn Consuelei să intre în apartament. Boală la sticlă. Reesa îi aruncă o privire furioasă, apoi tresări, când mişcarea bruscă îi fulgeră capul cu un val de durere.

— Nebunu' dracu', murmură ea, când Dake chicoti şi o sărută pe obraz.

— Mahmură? Tu? Consuela rămase un moment uimită, apoi rânji.

— De câte ori nu mi-ai ținut predici, când Barney şi cu mine...

Zâmbetul i se şterse, într-un tremur al buzelor.

— Ce s-a-ntâmplat, Connie? o luă Reesa de braţ, conducând-o spre canapea.

— Barney Freedling şi-a luat permisie şi a plecat în Norvegia, fără-ndoială ca să se-nsoare cu Anna aia a lui. Îşi înghiţi lacrimile şi se aşează într-unul dintre fotolii.

— N-am să-l mai văd niciodată, şopti, privind-o pe Reesa. Va intra în echipajul altui vas.

— Dar, Connie, n-ai de unde şti. Cealaltă femeie dădu din cap cu convingere.

— Ştiu. Ştiu. Clipi din ochi spre Reesa, cu privirea lunecându-i pe lângă ea, spre Dake.

— Dar domnul Masters n-are chef s-audă de necazurile mele...

— Cui îi pasă ce-are el chef?

Cuvintele Reesei erau aspre, atât de mult detesta să vadă nefericirea de pe faţa prietenei ei.

— Îţi mulţumesc, mârâi încetişor Dake. Cuvintele ei îl străpunseseră drept prin inimă! Nimeni în lume nu-i putea face una ca asta, decât Reesa. Era imun faţă de vorbele oricui altcuiva, şi faptele majorităţii celorlalţi. Întotdeauna fusese un om puternic, încrezător în sine, capabil să înlăture cu uşurinţă vicisitudinile sâcâitoare ale vieţii. Cu Reesa însă lucrurile stăteau altfel. Îl putea doborî cu câteva cuvinte, şi nu putea suferi lucrul ăsta. Reesa se răsuci, privindu-l, masându-şi cu un deget tâmpla stângă.

— Ştii ce vreau să zic, spuse ea iritată, revenind apoi cu privirea spre Consuela.

Acum te doare, ştiu, dar...

— Nu, sări Consuela în picioare. N-am să-l las să mă distrugă. Voi uita până şi că a existat. Ochii îi scânteiau.

— Acum vino, Reesa. Smârcâi pe nas, după care râse anemic, când Reesa gemu.

— Fii vitează, surioară, poartă-ţi povara cu demnitate.

— Nu te hlizi, Connie, că te strâng de gât! făcu Reesa, destul de uşurată că prietena ei râdea într-adevăr.

— Mai bine aşteaptă aici până-ţi aduc nişte pantaloni şi o bluză.

Consuela ieşi grăbită din cabină. Cum Dake nu spunea nimic, Reesa îl privi. Tuşi.

— Ăă, pot aştepta în hol dacă vrei, aruncă ea, încercând să-şi închipuie acum ce-i mai adusese pe chip expresia aceea trufaşă şi totuşi furtunoasă, întotdeauna fusese la fel, cu ei doi! Niciodată nu ştia ce-avea să-l scoată din sărite în clipa următoare! Iar el nu păruse nicicând să observe dacă vreun lucru îi rănea simţămintele. Clocotea pe dinăuntru. Cât de uşor i-era lui! Nu se încurca niciodată

cu fiinţele pământene şi emoţiile lor prosteşti – oooh, ce rău o durea capul!

— Procedează cum pofteşti, se răsti Dake. Şi dacă vrei ceva pentru cap, încearcă Bromo-Seltzer-ul din dulăpiorul de la baie. Am o-ntâlnire de *skeet* (Tir sportiv, folosind drept ţinte discuri de ceramică, catapultate) cu primul ofiţer, Tor Renquist. Dake se răsuci pe călcâie şi intră în baie, trântind uşa după el.

— N-ai să-l baţi, murmură Reesa în urma lui, cu capul bubuindu-i ca o toba de oţel.

E unul dintre campionii de tir din toată Norvegia. Scoase limba spre uşa băii, apoi gemu şi iarăşi se luă cu mâinile de cap. Merse la uşă şi bătu cu pumnul.

— Cum să iau Bromo-Seltzer-u' dacă eşti tu acolo? Uşa se deschise. Apăru o mână, ţinând flaconul de aspirină. Reesa luă sticluţa. Mâna se retrase. Uşa se trânti.

— Măgar capricios!

Îşi lipi de frunte sticla rece şi se îndreptă spre barul instalat într-un colţ al salonului. Umplu pe jumătate un pahar cu apă şi scutură în el câteva cristale.

Sfârâitul era prea zgomotos. Bău totul dintr-o suflare. Răspunse la bătaia în uşă, deschizându-i Consuelei, care intră cu un mic vraf de haine.

— Ţi-am adus şi chiloţii şi sandalele. Cămaşa fără mâneci te aranjează?

Reesa ridică din umeri:

— N-am sutien, da' cine-o să se uite? Lăsă halatul flauşat al lui Dake să cadă în spatele ei. Consuela rămase cu gura căscată, zvâcnind din cap spre uşa închisă a băii.

— Şi dacă iese? şopti ea.

— Ce dacă? Reesa se strâmbă, văzând că prietena ei era şocată. Cum ar fi putut să-i explice Consuelei că era obişnuită să stea în pielea goală-în faţa lui Dake, că trăiseră împreună ani de zile?

— Ăă, ne cunoaştem de mult.

— Chiar şi-aşa... începu Consuela, după care holbă ochii, când uşa băii se deschise şi apăru Dake, exact în momentul când Reesa, în chiloţii curaţi, începea să-şi tragă

peste cap bluza fără mâneci, de bumbac.

Când Consuela văzu cum se plimba peste Reesa privirea lui Dake, închise ochii.

— Ce e, Connie? Acum pe tine te doare capul?

— Încă nu, murmură cealaltă, deschizând apoi un ochi pentru a-l privi pe gigantul cu păr castaniu care părea încremenit în loc.

— Prin vesta asta ţi se văd sânii, iubito, remarcă el.

— O, Doamne, acum chiar îmi vine durerea de cap, behăi Consuela, aruncând o privire iute spre uşă, ca pentru a măsura distanţa. Reesa se privi pe sine, apoi pe Dake.

— Sunt acoperită. Îşi trase pantalonii şi le închise fermoarul.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, îi spuse lui Dake, trăgând de Consuela, care stătea chircită, şi ieşind din cabină.

— N-ar fi trebuit să-l ataci aşa, spuse Consuela. E ca şi cum te-ai lupta cu un jaguar, cu mâinile goale. Se înfiora.

— Ochii ăia devin verzi, căprui şi galbeni, exact ca ai unei feline mari.

— Are ochi căprui-deschis, cu cercuri cafenii în jurul irişilor, o informă Reesa. Par să-şi schimbe culoarea odată cu starea lui de spirit, reflectă ea cu voce tare.

— Am crezut c-o să te mănânce cu furculiţa de creveţi, când a ieşit din baie şi te-a văzut în chiloţi, trăgându-ţi bluza. Omul ăsta mă sperie, dar e atât de frumos!

Reesa simţi un junghi de gelozie.

— Cât de mulţi bărbaţi ca el ai cunoscut, Reesa? o întrebă Consuela curioasă.

Niciunul, răspunse Reesa în sinea ei. Nu există în lume niciun bărbat ca David Kennedy Masters. Era un model unicat, fără copii.

— Mii şi mii, spuse ea. Ţara filmului colcăie de fiinţe ca el.

— Nu ştiu de ce mă minţi, dar asta e. Clipeşti din ochi cu toată viteza, ca atunci când încerci să-mi vâri ceva

pe gât, observă Consuela senină, râzând când Reesa se strâmbă.

— Le ştii tu pe toate, oftă ea. N-am mai cunoscut pe nimeni ca Dake. Îl urăsc, dar...

— Cunosc sentimentul, rânji jalnic Consuela. Când cele două femei intrară, repetiţia începuse de mult. Programul stabilit de oficiul central din Miami, însă, varia foarte puţin de la o croazieră la alta, aşa că nu se simţeau dezavantajate de întârziere.

Reesa ajunsese la jumătatea unui număr cu Andy, când în faţa ei fulgeră un flash şi un glas rosti în nightclub-ul întunecos:

— Mulţumim, Miss Hawke. Îşi puse mâna streaşină la ochi, privind pe lângă microfon:

— Cine e?

— Wallings, de la „Tribune”, Miss Hawke, am venit aici cu elicopterul.

Luminile de fond se aprinseră, iar Reesa îl privi pe omul cu păr ca nisipul care moşmondea la echipamentele fotografice agăţate de umeri şi gât. Părea cunoscut de undeva.

— Ne cunoaştem, nu-i aşa? Wallings păru foarte încântat, dând din cap viguros.

— Da. V-am fotografiat de multe ori.Mă bucur că vă amintiţi de mine.

— Ascultă, Wallings, te-ar deranja să nu fotografiezi până nu termin repetiţia? Pe urmă, poţi face o grămadă de fotografii. Okay?

— Ăă, bine, miss Hawke, dar îmi promiteţi câteva cadre bune şi un interviu?

— Piratule, îl acuză moale Reesa, consimţind apoi din cap.

— Mulţumesc, miss Hawke, radie Wallings, înainte de a se topi într-un colţ al clubului întunecat, trebăluind furios la aparatele fotografice.

— Acum, domnişoarelor, cârâi Zev Lizzman cu un glas gâjâit de fum, ar fi bine să continuăm. Reesa avu impresia că voise să spună mai mult, limba sa ca briciul

fiind bine cunoscută majorităţii echipajului, dar imediat omul o privi, venind spre ea. Reesa îşi rostogoli ochii spre Consuela.

— Acum ce mai e?

— S-a hotărât probabil să facă un sacrificiu omenesc pentru marea finală, şi ai fost aleasă tu, spuse Consuela cu jumătate de gură.

— Îţi mulţumesc, dragă surioară, murmură la rândul ei Reesa, în timp ce chinuitul regizor de croazieră se apropia de ele.

— Uite ce-i, ăă, Maria, ha ha, adică Reesa... ăă... miss Hawke... tuşi Zev.

— Ce-i cu tine, Zev? Te porţi de parcă ţi-ar fi murit piranhaşii din acvariu.

Reesa se încruntă, văzându-l izbucnind în hohote de râs; ceilalţi membri ai echipajului se holbau la ei cu gurile căscate.

— Ce este? întrebă răstit Reesa.

— Ăă, păi, vezi, ăă, Richi Whyte, actorul nostru de comedie, care dă marele spectacol, e bolnav de gripă.

— O mahmureală gigantică, pe pariu, murmură Consuela.

Zev se uită urât la ea, apoi reveni spre Reesa, cu un zâmbet apărându-i pe chip.

— Aşa că mă-ntrebam dacă ai vrea să ne cânţi câteva cântece.

— Întotdeauna ai spus că eu cânt ca o broască pe moarte, râse Reesa.

Zev făcu o mutră înspăimântată.

— Nu, nu, ăă, ce-am vrut eu sa zic era că ai o voce de cap, şi ar trebui să cânţi încet...

— Atât de încet, încât să nu te-auzi... jubilă Consuela, câștigând încă o privire ucigătoare din partea lui Zev.

— Deci, ce-ar fi să cânţi pentru noi? reveni Zev cu privirea spre Reesa.

Reesa ridică din umeri, ştiind că avea să primească, de vreme ce prietenii ei aveau nevoie de ea.

— Am s-o fac, pentru *Sea Dive Group*. Îl privi pe Zev

drept în ochi.

— Altfel, n-ai pune mâna pe mine, Zev.

Râsul lui forţat îi făcu pe ceilalţi să se întoarcă spre ei.

— Poate-ar trebui să facem şi restul repetiţiei.Ai vrea să repeţi mai târziu? îl pot convinge pe Harry să te acompanieze.

— Mă acompaniez singură. Reesei îi fulgeră prin minte că ştia să cânte la pian, că o făcuse în mici cluburi de seară, prin toată ţara, înainte de-a fi obţinut primul rol într-un film – un rol mic, dar care-i lansase cariera. Repetară numărul de comedie în care aveau cu toţii câte un rol, după care restul trupei se împrăştie.

Când Wallings se apropie de ea, Reesa dădu din cap, poză pentru câteva fotografii, răspunse la o jumătate de duzină de întrebări, apoi ceru să se oprească.

Era în sfârşit singură. Se aşeză la pian. Degetele-i păreau înţepenite şi străine, în timp ce făceau câteva exerciţii de încălzire, întâi soprano, apoi bas, şi în sfârşit amândouă. Oftă, frecându-şi mâinile una de alta, încercând să-şi întindă degetele fiecăreia.

— Ţi-ai ieşit jalnic din mână, băbuţo, îşi zise ea.

— Dar tot minunat sună să te-aud cântând, şopti un glas din întunericul de după scenă. Reesa nu ridică privirea de pe claviatură, când îi răspunse lui Dake.

— Din câte-mi amintesc, tu însuţi cântai destul de bine.

— A, da, draga mea mătuşă Minerva credea că în sfârşit a găsit un muzician de concert în familia Masters, răsună amuzat glasul mătăsos al lui Dake.

— Şi când colo, s-a ales cu-o focă de circ, care se potriveşte perfect în situaţia aia zoologică, pe care o numeşti familie. Râsul Reesei sună aspru chiar şi-n propriile urechi.

— De ce nu i-ai aruncat pur şi simplu pe toţi în stradă când au venit la noi acasă?

— Nu era casa mea.

— Să nu-ndrăzneşti să spui că nu era casa ta, o

ameninţă şuieratul sibilant al lui Dake prin încăpere. Toate erau ale noastre... împreună.

Întotdeauna, ca şi de alte dăţi când se certaseră pe tema asta, Reesa sfârşea prin a accepta faptul că, da, tot ce împărţeau era proprietate egală, întrucât casa era trecută pe numele ei, la fel cu tot mobilierul. Acum, în sufletul ei păru să explodeze un balon de resentimente, felurite cuvinte rostogolindu-i-se pe gură afară.

— Pe hârtie erau ale mele, dar tu şi ai tăi m-aţi strivit mereu cu tăvălugul, de parcă nici n-aş fi existat. Nepoliteţea verilor tăi în vizită, Brahmin de viţă veche, domnea peste tot, ca o melasă caldă. Părinţii tăi au fost drăguţi cu mine, ce-i drept.

Înălţă capul, desprinzându-şi privirea de clape, spre întunericul clubului, cu o mână streaşină la ochi.

— Nu mai vreau aşa ceva. Nu vreau făţărnicia familiei tale în jurul meu, vorbindu-mi despre draga de Linda şi dulcea de Cynthia. Ieşi afară din puţul ăla al tău, apoi vorbeşte cu mine, dar nu-mi cere să mă cobor în mlaştina pe care o numeşti mod de viaţă. Miji ochii, încercând să străpungă zidul de întuneric.

— Dake? Dake, m-ai auzit? Auzi o bufnitură înfundată, în care recunoscu uşa clubului trântindu-se. Dake plecase! Parcurse câteva partituri, acompaniindu-se singură, într-o încercare de a ignora blocul de durere şi lacrimi care-i apăsa pieptul. O oră mai târziu, părăsi nightclub-ul, revenind în cabina pe care o împărţea cu Consuela. Colega ei de cameră dădu uşa de perete, când auzi cheia Reesei.

— Grăbeşte-te. Aşteaptă să vezi. O trase de braţ, smucind-o în cabina strâmtă.

— Uite ce ne-a trimis Dake Masters. Arătă cu braţul, aproape răsturnând două rochii pe umeraşe agăţate de un cârlig din tavan.

— Rochii? Reesa se holbă la mătăsurile care se legănau încet, apoi o privi pe Consuela, cu ochii strălucind de emoţie.

— Avem propriile noastre haine, începu ea, după

care, văzând faţa celei mai bune prietene a ei începând să se scofâlcească, bătu în retragere.

Dar cui nu i-ar conveni să poarte ceva nou?

— Mie, da! Consuela se sufocă de râs, cu faţa cuprinsă de uşurare.

Întinse mâinile şi o îmbrăţişă pe Reesa. Încă se mai strângeau în braţe, când răsună o bătaie în uşă. Reesa deschise şi luă o floare ambalată în hârtie de mătase pe care i-o oferi Kim, un băiat de la cabine. Închise uşa, ridicând din umeri spre Consuela.

— E o carte de vizită... o, pe plic e scris numele tău, Connie. Zâmbi şi-i întinse floarea prietenei ei.

— Eu mă spăl, până te uiţi la cadou. Intră grăbită în baie, ştiind că trebuiau să-şi îmbrace costumele pentru spectacol, drept pentru care trebuiau să se prezinte din timp. Când ieşi din mica baie, o văzu pe Consuela aşezată pe un taburet în faţa oglinzii de toaletă, privind trandafirul roşu pe care-l ţinea în mână.

— E de la Barney Freedling. S-a-ntors pe navă şi vrea să ne vedem, să stăm de vorbă după spectacol. Ridică spre Reesa o pereche de ochi rotunzi.

— Ce să fac?

— Fă ce vrei. Întâlneşte-te cu el, dacă-ţi convine, sau nu vă-ntâlniți, dacă aşa preferi, dar hotărăşte-te singură. O sărută pe obraz, apoi o ridică pe Consuela în picioare.

— Până una alta trebuie să mergem.

— Da. Consuela continua să-şi privească trandafirul din mână. Apoi păru să se dezmeticească.

— Pot să ți-l pun în apă, se oferi cu blândeţe Reesa..

— Nu-i nevoie, mormăi Consuela, trecând în baie. Are propriul său rezervor de apă.

Reesa îi ciufuli cu degetele părul des şi negru, cârlionţat, privind cele două rochii de mătase. Una, roşie-cireaşă cu tiv înfoiat, era de mărimea Consuelei, şi deşi ambele rochii aveau lungime midi, cea de culoarea cireşei părea a fi mai substanţială decât cealaltă, verde-strugure.

— Parc-ar fi din anii treizeci, cu gulerul ăla ca un ştreang. O, Doamne, n-are spate. Nu pot purta sutien,

exclamă ea, învârtind rochia pe umeraş. Noroc că avea furnituri, de vreme ce n-avea să poată purta decât chiloţi pe dedesubt.

Se aşează în faţa oglinzii, aplicându-şi ruj şi fard pe obraji, conturându-şi ochii, fără însă a interveni cu nimic la genele şi sprâncenele negre naturale. Hotărî să-şi pună cerceii cu piatră verde de carieră, pe care i-i făcuse prietenul ei indian,

Figueroa, şi nicio altă bijuterie. Când Consuela ieşi şi începu să se îmbrace, se cam ciocniră amândouă una de alta, dar, în cele din urmă fură gata.

— Doamne, să n-o laşi niciodată pe maică-mea să te vadă aşa, Reesa. Te-ar închide într-o mănăstire. Ţi se vede buricul şi coccisul, reflectă Consuela, întorcându-şi prietena încoace şi-ncolo.

— Da' tu? râse Reesa. Barney o să-şi iasă din minţi.

Consuela roşi şi-şi apăsă cu mâinile pieptarul rochiei cu umeri goi.

— Se vede prea mult din piept?

— Exact cât trebuie. Mergem?

— Da... Stai. Vreau să-mi iau floarea, zâmbi Consuela. Cele două tinere urcară grăbite scara să se pregătească pentru prima reprezentaţie. Mai târziu, când avea să se fi sfârşit şi cea de-a doua, urma o petrecere pentru toată lumea.

Spre surprinderea Reesei, primii spectatori îi primiră cu entuziasm indiferentul acompaniament la pian. Părea să le fi plăcut şi interpretarea vocală. În asta avea mai multă încredere.La a doua reprezentaţie, sala păru să fie şi mai plină şi, când îi veni ei rândul să cânte, se simţi sufocată de-o nervozitate care n-o mai încercase de când cântase pentru prima oară într-un club de seară.

Când aplauzele politicoase se stinseră, merse spre pian, cu stomacul făcându-i tumbe, în timp ce se aşeza în faţa claviaturii. Trase de mai multe ori aer în piept, cu mâinile pregătite.

— Lasă-mă să cânt eu în locul tău, iubito. Tu ridică-te şi cântă din voce.Ai să te simţi mai bine, şopti lângă ea

Dake. Îl privi, întrebându-se de unde apăruse, fără a-l fi observat când se aşezase la pian. Rămase cu ochii holbaţi spre el, mută.

— Nu te-ai simţi mai bine în picioare la microfon, cu faţa spre public, în timp ce eu te acompaniez? întrebă blând Dake.

— Ba da. Înghiţi în sec, întinzând mâinile spre ale lui şi apucându-i-le strâns.

Dake o ridică de pe taburetul din faţa pianului, zâmbindu-i în lumina reflectoarelor, fără a părea să audă rumoarea din public. O ţinu de mână, în timp ce-o întorcea cu faţa spre mulţimea din night-club.

— Doamnelor şi domnilor, Reesa Hawke. În timpul aplauzelor ce se înteţiră din nou, Dake reveni la pian, scoase câteva note, apoi trecu la uvertura primului cântec însemnat de Reesa pe partitură.

După ce întâia baladă se sfârși, urmă o tăcere prelungită. Reesa stătea cu fața în jos, ridicând apoi încet capul.

Bătăile din palme şi exclamaţiile laudative năvăliră spre ea ca un val. Inspiră adânc, mulţumită. Se răsuci să-l privească pe Dake, care dădea din cap, zâmbind.

Cântă patru melodii şi de fiecare dată fu întâmpinată cu vuiete de aplauze.

Încrederea-n sine, care-i devenise parte integrantă după patru ani de antrenament şi de muncă grea, începu să se afirme din nou şi simţi un impuls de putere, desfătarea de-a face ceea ce-i plăcuse dintotdeauna – să se producă.

Când aplauzele ultimului cântec se stinseră, Reesa îşi drese vocea şi privi dincolo de proiectoare, spre chipurile din umbră.

— Doamnelor şi domnilor, aceasta e prima mea reprezentaţie sub numele de Reesa

Hawke, după mult timp... şi sper că v-am dăruit aceeaşi fericire pe care mi-aţi dăruit-o dumneavoastră mie. Aplauzele o întrerupseră şi rămase pe loc, îngreunată, până când în sfârşit ridică mâna să se facă linişte.

— Doresc să vă cânt un ultim cântec, unul pe care i-am înregistrat, dar, din câte ştiu eu, n-a fost difuzat niciodată. Tuşi din nou, spre a-şi uşura răguşeala.La vremea accidentului meu, încă mai erau probleme cu albumul în care era inclus acest cântec. E o melodie dintr-un spectacol de pe Broadway, de-acum câțiva ani, intitulat Annie, iar cântecul se numeşte *Lipsea ceva*.

Se retrase de la microfon, întorcându-se să-l privească pe Dake, căci îşi dăduse dintr-o dată seama că s-ar fi putut ca el să nu ştie muzica.

Zâmbetul lui o izbi ca o tăietură dură pe faţă, confirmând scurt din cap.

Nedumerită, Reesa se holbă la el un moment, apoi reveni spre public, în timp ce Dake cânta uvertura. Sfâşietoarele cuvinte îi umplură mintea şi întreaga făptură, revărsându-i-se din piept pe când amintirea zilelor alături de Miguel şi Liza şi, mai în trecut, a timpului petrecut cu Dake, o integrau în ritmul şi cuvintele cântecului. Ultimul acord se stinse, iar spectatorii fură străbătuţi de un oftat colectiv. În clipa următoare, erau în picioare, aplaudând şi strigând.

Reesa îi privi cu ochi mari, incapabilă să se mişte. Când simţi braţul cel puternic încercuindu-i mijlocul, se rezemă de el, uşurată.

— Ai fost minunată. Niciodată n-ai cântat atât de bine, îi şopti Dake în ureche, totuşi cu o nuanţă sardonică în cuvinte. Iar albumul tău a fost difuzat acum două luni.

S-a vândut imediat. Am încercat să împiedic vânzarea, dar n-am reuşit.

— De ce? rosti mut Reesa întrebarea, pe sub aplauze, cu capul încă înclinat ca răspuns al aclamaţiilor mulţimii.

— Fiindcă n-am putut suporta gândul să-ţi ascult vocea oriunde mă duceam, mârâi el încet. Ferocitatea lui o făcu pe Reesa să sară înapoi, dar Dake o trase din nou lângă el.

— Zâmbeşte-le spectatorilor, iubito, şuieră. Sper că-ţi dai seama că mâine pozele tale vor fi în toate ziarele.

— N-ar fi prima oară, şarjă ea, ţinând microfonul

departe de gură.

— Nu, n-ar fi, nu-i aşa? Dake muşcase cuvintele, cu mâna încleştată pe talia ei.

În sfârşit, Reesa putu să plece de pe scenă, dar, în loc să treacă înapoia cortinei,

Dake o conduse în public.

— Aşteaptă, spectacolul continuă.

— Nu pentru tine. Acum eşti extenuată. Gura lui Dake era ţeapănă. Zev ieşi din culise, urmându-i pe la marginea sălii, printre mese. Oamenii îi strigau Reesei felicitări; Dake se întoarse spre Zev, cu trupul crispat şi ochii îngustaţi, ca o felină la vânătoare.

— Ăă, Reesa, râse forţat Zev, dând din cap spre mesenii din apropiere. Vrei să vii în spate şi să te schimbi pentru…

— Nu, lătră Dake, cu glasul răsunând peste muzica formaţiei de alămuri care tocmai intrase în scenă. E obosită. Şi-i e de-ajuns pentru seara asta.

— Sigur. Nicio problemă. Zev rânji jalnic, cu ochii săgetând în jur să vadă dacă nu observase nimeni incidentul. Majoritatea nu remarcaseră, dar erau câțiva care nu scăpau din ochi zâmbetul de lup al lui Dake, dinţii dezveliţi şi trupul parcă gata să se repeadă.

— Ăă, staţi la dans? întrebă Zev.

— Nu, ripostă Dake. Apoi o luă pe Reesa de braţ şi o împinse în faţa lui, scoțând-o din sală. Reesa aşteptă să ajungă în foaierul larg, unde erau mai puţini oameni, după care zgârie cu unghiile mâna care-o strângea de braţ.

— Încetează. Nu-ţi apreciez imitaţia după King Kong. Trebuie să mă-ntorc acolo..

— Ba nu. Dacă nu vrei să vii la mine şi să te culci, atunci îţi dau ceva de mâncare.

— Nu-i nevoie. Mănânc la bufetul de noapte. Am chef să joc la cazinou.

— Perfect, ridică Dake din umeri. Reesa se opri în loc.

— Şi n-aveai niciun drept să-i spui lui Zev că nu particip la restul spectacolului.

— Mai era mult?

— Era un final, şi...

— Deci, n-ai pierdut prea mult, o întrerupse Dake, apucând-o din nou de braţ. Hai să facem un tur pe punte, să respirăm puţin aer curat.Ai să te simţi mai bine.

— Nu mă simt rău. Reesa nu reuşea să-şi elibereze braţul din strânsoarea lui..

— Eşti obosită.

— Nu-s.

— Ce-ai spus? O cuprinse cu braţul, ţinând-o în loc, pe când nava despica apele albastre ale Golfului Mexic, spre strâmtoarea Florida.

— Nimic. Îi simţi braţele cuprinzând-o, lipindu-i trupul de al lui, în timp ce privea peste parapet la apele ce se înspumau pe lângă vas, spre a forfoti la pupa.

— Uite-l pe Orion, şopti Dake, ridicând mâna şi arătând.

Reesa dădu din cap, fără a şi-l desprinde de pe umărul lui.

— Stelele sunt atât de aproape de apă, atât de limpezi, rosti ea încet, simţindu-şi spatele încălzit şi răsfăţat, aşa cum se rezema de el. Aerul i se revărsă din piept când îi simţi palma apăsându-i mijlocul, coborând încet.

— Dake!

— Da, iubito, îi atinseră urechea buzele lui, pentru a se strânge apoi, muşcând-o delicat de gât. Sunt aici.

— Ştiu, scânci Reesa. N-ar trebui să...

— N-ar trebui să ce? mârâi el încetişor, apăsând-o cu mâna şi mai jos, pe osul pelvian.

— Hmmm? toarse Reesa, închizând ochii.

— Am aranjat să ne ia un avion din Miami, după care putem zbura până pe Insula Maria. Mâna lui i se rotea de la un şold la altul, apăsând uşor, în timp ce respiraţia-i devenea neregulată.

— Aha, răspunse Reesa; imediat, însă, ochii i se deschiseră larg. Dar Insula Maria n-are pistă de aterizare.

— Nu-ţi face griji, iubito. E un hidroavion, spuse

liniştitor Dake.

— Aşa. Apă avem destulă. Reesa îşi linse buzele uscate.

— Mi-am închipuit eu.

Amuzamentul catifelat din glasul lui o încercui ca o funie. Reesa inspiră adânc.

— Nu ne plimbăm.

— Ce? o sărută Dake pe tâmplă, lăsându-şi gura să-i lunece iarăşi pe gât.

— Ai spus c-o să ne plimbăm pe punte, gâfâi Reesa.

— Exact. O întoarse în braţele lui, scăldându-i faţa cu răsuflarea.

— Eşti o doamnă foarte frumoasă.

— Şi tu eşti drăguţ, chicoti ea, simţind că i se făcea bucăţi trupul, plutind drept peste bordul navei *Windward*. Dake o scutură uşurel.

— Ai chicotit doar?

— Aşa cred. Ridică ochii spre el, pe jumătate închişi.

— Cred că nu te-am mai auzit făcând-o decât o singură dată, când am fost în excursia aia la schi, în Laurentias, şi nimeni nu ştia cine eram.

— Am fost singuri... şi am vorbit... şi ne-am plimbat... şi-am schiat... Se cuibări în cercul braţului lui, în timp ce străbăteau puntea, cu trupurile lipite unul de altul.

— O vom face iar, spuse Dake.

— Nu, n-aş crede. Întotdeauna am spus c-o vom face, dar n-am făcut-o niciodată.

Mereu erau bani de câștigat, alt imperiu de clădit, industrii de cumpărat şi vândut...

— Taci, scrâșni Dake.

— Nu-i adevărat?

— Ba da.

— Am fost fericită să scap de toată tevatura, medita ea, simțindu-i braţul crispându-se în jurul ei.

— Chiar aşa? Deci, presupun că ai prefera să rămâi în afara ei.

— Da, cred că da. A, vreau să mai joc din când în când, dar în niciun caz să revin la stilul de viaţă frenetic pe

care l-am avut. Nu Vreau decât să-mi câștig cinstit existenţa, prin ce ştiu mai bine. N-am să mă mai las devorată.

— Înţeleg. Dake avea senzaţia că măruntaiele i se zdrenţuiseră, şi sângerau. Nu mai dorea o viaţă alături de el! Nu voia ceea ce avuseseră!

— Atunci va trebui să schimbăm ce-am avut, s-o apucăm pe-un alt drum.

— Şi cu o altă viteză, adăugă cu convingere Reesa. Nu spusese că nu-l dorea în noua ei viaţă. Lui Dake îi crescu sufletul de uşurare.

— Putem găsi un loc mai liniştit decât California.

— Mi-a plăcut să trăiesc pe Insula Maria, propuse Reesa.

Gândurile lui Dake goneau ca *Silver Streak-ul* (Săgeata de argint”;

Transamerican Express-ul pe ruta Los Angeles-Chicago) scăpat de sub control.

— Am putea trăi acolo în cea mai mare parte a timpului.Pe urmă, poate am reuşi să ne luăm un... un ranch în California, ceva departe de drumurile bătute.

Reesa dădu din cap.

— California e un stat întins.

— Foarte întins. Orgoliul lui Dake se afirma din nou. Încrederea sa în sine, înnăscută, revenea la suprafaţă.

— O putem lua de la capăt împreună.

— Nu. Reesa se întoarse spre el, cu trupul abia mişcându-se, după cum se adapta la mişcarea navei.

— Eşti binevenit să mă vizitezi pe Insula Maria oricând, sau să treci pe la locuinţa pe care cred că s-ar putea să mi-o cumpăr în Malibu, dar tu să-ţi alegi singur ranch-ul, oriunde-ţi place. Privirea ei calmă şi limpede îl îngheţă.

— Ochii tăi aruncă nişte *fleches d'amour* foarte dureroase, iubito, emană din Dake o ameninţare mocnită. Nu te poţi descotorosi de mine chiar aşa uşor.

Reesa făcu un pas înapoi, atingând copastia cu spatele.

— Nu-ncerc să mă descotorosesc de tine. Vreau... vreau doar să privesc realist relaţia noastră.

— Parc-ai fi un psiholog prin corespondenţă. Dake avea senzaţia că asuda sânge prin tot trupul. Doar n-avea de gând să-i deschidă venele şi să-l lase mort acolo! Avea să vadă ea ce fel de adversar îşi alesese' să înfrunte!

— M-am privit prin nişte ochelari mohorâţi luni de zile, crezând că lucrul pe care nu voiam să mi-l amintesc era cine ştie ce crimă pe care-o comisesem, în tot acel timp, m-am gândit încontinuu cât de mult doream să-mi apăr modul de viaţă pe care-l găsisem. Îşi mută privirea dinspre el, în lungul punţii, către pupa.

— Nu căzusem chiar în extaz de fericire, datorită norului care-mi ascundea trecutul, dar totuşi produceam ceva şi aveam prieteni. Reveni cu ochii spre Dake.

— Nu vreau să reintru în fandoselile alea de staniol ale aşa-zisei elite. Niciodată nu mi-au plăcut verii tăi şi trebuie să presupun că şi restul familiei e la fel. Pe-a mea n-ai cunoscut-o niciodată, cu excepţia unchiului, care seamănă atât de mult cu clanul tău. Nu vreau să mă-nvârt prin cercurile alea, cu remarci trufaşe în spatele meu. Îl privi drept în ochi.

— Rudele tale au sânge albastru, dar sunt oameni destul de proşti. A, da, continuă ea, văzându-i buzele despărţindu-se surprinse, sunt drapaţi cu diplome, de la *Harvard*, de la *Yale*...

— *Harvard* şi *Princeton*, şopti Dake.

— Care-or fi, ridică Reesa din umeri. Dar sunt proşti şi mărginiţi. Fac opere de caritate, însă nu întind mâna nimănui. Sprijină cauzele din gură, dar nu ajută cu adevărat pe nimeni, doar pe ei înşişi. Ridică iarăşi din umeri.

— Vreau să aparţin unei clase de oameni mai buni, ca Miguel, Liza şi Consuela cu mama ei.

— Nu mă cunoşti, nici pe mine, nici familia mea.Pe Dake îl inunda amărăciunea.

Deloc nu-l cunoştea. Se roteau pe aceeaşi axă a lumii, dar Reesa nu-l înţelegea, şi blestemat să fie, dacă i-ar fi

explicat că nu era ca oamenii descrişi de ea.

— Nu vreau să mai aparţin nimănui. Lacrimile izvorâră dinlăuntrul ei, când îl simţi pe Dake îndepărtându-se. Te iubesc, David Kennedy Masters, dar ştiu că nu te pot avea niciodată, acum suntem doi oameni diferiţi.

CAPITOLUL 7

Dake o condusese pe Reesa înapoi la cabina ei şi a Consuelei, o sărutase rece pe obraz, îi urase noapte bună şi plecase. Toată noaptea strânse perna la gură, încercând să-şi înăbuşe suspinele care-o zguduiau, pentru a n-o trezi pe Consuela, care venise la culcare foarte târziu.

A doua zi se trezi în zori, pregătindu-se să adune echipamentele de scufundare ale celor întârziați. Intra de serviciu la ghişeul *Sea Dive,* lângă casierie.

Discută şi le zâmbi multor membri ai grupelor ei, bucurându-se de diversiunea care-i alunga gândul de la Dake Masters. Urmă apoi o lungă perioadă liniştită, iar Reesa era sigură că terminase, când ridică ochii pentru a o vedea pe Consuela, radioasă, venind spre ea şi trăgându-l de braţ pe Barney Freedling.

— Reesa, uite, uite, întinse Consuela mâna stângă, arătându-i un inel. Barney şi cu mine ne căsătorim. Sentoarce cu mine pe Insula Maria, ca s-o cunoască pe mama.

— Nici n-ajunsesem bine pe continent, spuse emoţionat Barney, când mi-am şi dat seama că făcusem o greşeală părăsind-o pe Consuela. Am telefonat familiei să explic că nu mă mai puteam însura cu Anna, de vreme ce-o iubeam pe Consuela.

Bunica mea a spus că am procedat cum se cuvine. Connie a mea poartă doar un inel temporar, pe-al bunicii o să-l poarte, de cum ajungem în Norvegia.

Barney îi zâmbi Reesei, privind-o apoi cu drag pe Consuela.

— Onoarea mă obliga să discut cu Anna şi familia ei, înainte de-a putea vorbi cu Connie a mea.

— Da, desigur. Reesei îi venea să râdă şi să plângă în

acelaşi timp, privindu-i pe flegmaticul norvegian şi pe Consuela cea radioasă.

— Ştiu că veţi fi foarte fericiţi.

— Da. Aşa vom fi, dădu Barney viguros din cap. Am pus mulţi bani deoparte, pentru a-mi putea cumpăra un vas de pescuit. Şi mai dădu o dată din cap, ferm.

— Ce drăguţ, replică Reesa, întrebându-se de ce-o fi găsit necesar să cumpere un vas pescăresc, când avea să se afle pe *Windward* sau pe altă navă timp de şase sau opt luni pe an.

— Barney o să organizeze o firmă de turism şi navlosiri. Se pricepe foarte bine la condiţiile meteo şi la apele din Caraibe, spuse mândră Connie.

— A.Fireşte. Şi Miguel face la fel.

— Da. Ştiu. Am să-l întreb dacă nu m-ar dori ca partener, anunţă Barney. N-aş vrea să stăm prea mult departe unul de altul, Consuela şi cu mine.

Reesa simţi că i se dilatau ochii, privindu-l.

— Cred că Miguel va fi de acord, interveni şi Consuela.

— Şi eu sper, şopti Reesa, dar ceilalţi doi n-o auziră. Se întoarseră să plece, cu braţele petrecute unul împrejurul celuilalt şi chipurile luminate de zâmbet.

— A, adăugă Consuela peste umăr, încă lipită de Barney. Vom pleca împreună cu tine şi cu domnul Masters. Reveni cu privirea spre Barney, apoi se îndepărtară.

— Staţi, strigă Reesa, făcând să se întoarcă spre ea capetele celor câțiva pasageri care debarcau. S-ar putea să nu merg cu Dake Masters, murmură ea, dând cu, pumnul în comptoar, fără să-i pese că vreo câteva persoane o priviră din nou.

Păru să dureze o veşnicie până completă formalităţile necesare debarcării echipajului. *Windward* urma să treacă printr-o revizie completă în docul uscat, majoritatea echipajului mutându-se pe una dintre navele surori, şi anume pe

Leeward. Pentru alţii, ca Reesa, Consuela şi Barney, avea să însemne o odihnă binemeritată. Când Reesa ajunse

în sfârşit la cabină, Consuela îşi împachetase deja lucrurile şi părăsise vasul. Contrar obiceiurilor ei ordonate, Reesa îşi azvârli obiectele în doi saci marinăreşti de prelată, pe care i-i dăduse Miguel, după care se chinui să iasă din cabină, străbătând coridorul, spre zona de ieşire a echipajului

Transpirând din cauza greutăţii celor doi saci, era pe cale să-i facă semn unui hamal s-o ajute până la un taxi, când în faţa ei se opri un om în livrea.

— Vă iau eu lucrurile, miss Hawke. Urmaţi-mă doar.

Omul cu uniformă neagră îşi aruncă sacii ei pe umăr şi se îndepărtă.

— Ei, staţi o clipă, protestă Reesa; apoi, văzând că omul nu se oprea s-o asculte, o luă la fugă după el. Aşteptaţi! Hei! Încă mai fugea după el, când acesta trecu prin clădirea vămii; încetinise la pas, ajungând la o limuzină oprită la bordură.

Gâfâind, Reesa îi puse o mână pe braţ pentru a-l reţine, când omul deschise portbagajul şi băgă sacii înăuntru.

— Iubito, nu eşti deloc în formă. Dake era lângă ea, cuprinzându-i talia cu braţul şi zorind-o spre portiera deschisă a maşinii.

— Deci, suflă greu Reesa, încercând să se opună, tu eşti la baza acestei... acestei răpiri.

— Vai ce dramatic, murmură Dake, slăbindu-i strânsoarea mâinii cu care încerca să se împingă în clanţa portierei. Intră-n maşină sau te bag cu forţa.

— Nu fă pe durul cu mine, amice, îl repezi ea.

— Reesa, ce faci? întrebă Consuela din maşină. Nu vii cu noi?

— Vine, răspunse Dake, profitând de surpriza Reesei la vederea Consuelei şi a lui Barney pe bancheta din spate pentru a o aşeza pe locul din mijloc, în faţa celeilalte perechi; o urmă înăuntru şi trânti hotărât portiera. Calc-o pe coadă.Ne aşteaptă un avion.

— Lasă-mă să plec, şuieră Reesa spre Dake.

— Fir-ai să fii, nu te las să pleci nicăieri. Oriunde ai

să păşeşti sau ai să te mişti de-acum încolo, voi fi pe urmele tale, jură el, cu glas aspru.

— Nu eşti gardianul meu, scrâșni Reesa printre dinţi.

— Vedem noi ce-am să fiu eu în viaţa ta. Deodată, Dake se îndreptă de spate.

— La dracu'. Ăştia de unde-au mai apărut? Îi privi încruntat pe cei doi indivizi cu aparate foto, care încercau să sară în faţa maşinii.

— Scapă de ei, Henry.Ai o sută dacă nu ne urmăresc la hangarul avionului.

— 'ţeles, domnu' Masters, răspunse Henry cu însufleţire. Maşina se repezi înainte ca o fiinţă vie, vâjâind pe străzi. Răsunară claxoane, pietonii îşi agitară pumnii, dar Henry avea o misiune de îndeplinit. Reesa o auzi pe Consuela exclamând pe bancheta din spate. Icni la vederea unui camion de mărfuri, urcând în marşarier pe trotuar, cu spatele spre poarta unei magazii.

— Nu putem trece pe sub camion, scânci ea, fără a protesta când Dake o cuprinse în braţe.

— Vom muri împreună, murmură el.

— Aaaagh. Sadicule. Reesa îl strânse şi mai tare, îngropându-şi capul la pieptul lui, în timp ce maşina sălta, se smucea şi cotea, scrâșnetul saboţilor suprasolicitaţi silind-o să ridice capul, deschizând ochii.

— Unde ne-a dus Henry? rosti ea fiecare silabă cu o voce răguşită.

— Nu sub camion, declară Dake.Pe trotuar, însă, da, cale de două străzi. Am buşit câteva containere, şi ne-am ales cu ceva îndoituri la aripi.

Ridică din umeri, apoi se aplecă înainte şi bătu pe umăr şoferul.

— Bună treabă, Henry. Cred că i-ai pierdut.

— Cred c-a pierdut mai mult decât doar pe ăia, îl privi feroce Reesa pe şofer, încercând să-şi aranjeze hainele şi să-şi dea la o parte părul ce-i cădea în faţă. Dake îi aruncă o privire piezişă şi continuă să-i vorbească lui Henry:

— Vreau să încarci bagajele în avion cât mai rapid

posibil, apoi te duci înapoi pe unde-am trecut, vorbeşti cu comercianţii şi le spui să-mi trimită facturile pentru pagube. Nu te tocmi la preţ.

— Am înţeles, răspunse Henry, părând încântat de imitaţia sa matinală a unui cascador dintr-un vechi film cu Steve McQueen. Reesa se aplecă peste spătarul fotoliului pentru a privi chipul palid al Consuelei, pe care Barney încă o mai ţinea strâns în braţe.

— Eşti bine? Consuela dădu din cap.

— Acum ştiu cum e când te prinde un joc video!

Îşi privi „viitorul", observând că avea ochii strălucitori de încântare.

— Ţie ţi-a plăcut! îl acuză ea.

— Da, dădu viguros din cap Barney. Mi-ar fi plăcut să fiu eu la volan.

O strânse pe Consuela mai tare.

— Dar nu-mi place că te-ai speriat, mi cortijo. Şi o sărută pe creştetul capului. Reesa rămase cu gura căscată.

— Dar...

— Tocmai învaţă spaniola, spuse pe ton defensiv Consuela. Vorbeşte deja franceza şi germana. Reesa închise gura, lăsându-se la loc în fotoliu, înainte de-a se putea elibera, Dake o luă din nou în braţe, aplecându-se deasupra şi trecându-şi buzele prin părul ei.

— Aveai de gând să fii atât de nedelicată, încât să-i spui lui Barney că tocmai şi-a numit iubita „ferma"? îi şopti el la ureche.

— Cred că a vrut să spună *mi cortejo*, adică „iubita mea". Reesa îşi simţi inima bătând în coaste când mâna lui Dake i se strânse peste sân într-o blândă mângâiere.

— Fără-ndoială, *mi cortejo*, murmură el, râzând neauzit.

— Am ajuns, domnule. Henry opri maşina cu o smucitură, trase frâna, apăsă butonul de deschidere a portbagajului şi ieşi ca fulgerul. Dake o eliberă pe Reesa, cu un scurt sărut pe nas.

— Continuăm puţin mai târziu.

— Bagă-ţi-o-n... El izbucni în hohote.

— Eleganta miss Teresa Martita Hawke dintr-o veche familie Californio n-ar fi rostit nici moartă aşa ceva. Sări din maşină pentru a-i face semn unui îngrijitor să aducă un transportor pentru bagaje; apoi trecu să-l ajute pe Henry.

— Sigur c-am spus aşa ceva, mormăi pentru sine Reesa. O crezuse oare Dake o încuiată? Cum ar fi posibil? El era cel din „familia cu atitudini-de-caşmir”. Un moment, îi fulgeră prin minte ce fel de viaţă dusese alături de Dake. Întotdeauna cinau în afara casei, după câte se părea. Întotdeauna se îmbrăcau să plece undeva.

Chiar şi când erau pe iaht, se găseau şi alţii cu ei, şi fiecare zi era plină de activităţi în grup, sfârşind cu o cină formală, urmată de petrecere. În afara patului, rareori erau singuri.

— Mi-era frică de el, frică de tumult, de vârtej, de viitoarea iubirii lui...

— Ce vâltoare, Reesa?

Consuela îşi trăgea după ea valiza cu lucrurile pentru noapte, străbătând bancheta pentru a coborî din maşină. Barney era deja afară, ajutând la încărcarea bagajelor în hidroavion.

— Gândeam şi eu cu voce tare, îi zâmbi Reesa femeii care-i era mai mult decât o prietenă, mai mult decât o soră. Ă-ăuu, Dake ne face cu mâna, şi arată ca un urs, adăugă ea cu voce tărăgănată, făcând-o pe Consuela să râdă.

— Nu-nţeleg cum îndrăzneşti să-l tragi de coadă, aşa cum faci tu. Eşti atât de sigură de el, nu-i aşa? clătină din cap. Consuela, zâmbind, după care o luă spre avion, grăbită, la chemarea lui Barney. Reesa rămase pe loc, cu gura căscată.

— Eu? Sigură de el? Sfinte Doamne, probabil că glumeşti.

— Rees! Ce dracu', te mişti odată? o strigă Dake, pornind apoi spre ea, cu paşi lungi şi chipul înnegurat.

— Vin. Vin. Bagă apă la motoare, aruncă ea, folosind jargonui răspândit în Grupul de Scufundări Marine. Dake o fulgeră cu privirea.

— Şi nici în stilul ăsta de elevi corigenţi nu obişnuiai să vorbeşti.

— Schuzze, dhaagule, tărăgăna Reesa, dând din mână şi trecând pe-alături, cu nasul sus. Voi încerca să nu uit să fiu mai Boston-snoabă pe viitor.

— Căţea, comentă el în urmă-i, trecându-şi mâna peste posteriorul ei, pentru a o ciupi apoi uşurel. Drăguţ. Reesa se opri locului, se întoarse şi-i dădu un şut în fluierul piciorului.

O duru degetul, căci purta sandale, dar simţi o reală satisfacţie când Dake se apucă de picior.

— Nici p-asta n-am mai făcut-o vreodată, zâmbi ea cu afectare, fluturând din gene spre el. O privi furios, stând într-un picior, în timp ce şi-l masa pe celălalt.

— Îţi datorez vreo câteva, domnişoară, şi nu în ultimul rând nopţile petrecute la puşcărie. Reesa se îndreptă spre avion, simţind că o urma îndeaproape, dar fără să-l privească.

— Cum au putut să te ţină în închisoare? Bateria de avocaţi mobilizată de familia ta va fi făcut arşice departamentul poliţiei. În plus, ai vreo douăzeci de unchi şi veri care-s avocaţi.

— Dooşdoi, da' asta pare să nu conteze când e vorba de crimă, când nu era nimeni, decât câteva cunoştinţe de-ale mele, la bordul iahtului, care au furnizat dovezi că noi doi ne certaserăm timp de două zile...

— Trei zile, din câte mi-amintesc eu, îl întrerupse Reesa, încercând să şi-l închipuie pe Dake în închisoare şi simţind că-i venea rău la gândul imaginii ce-i veni în minte. Henry se apropie de ei, ducând mâna la şapcă.

— Totu-i aranjat, domnu' Masters.Mă ocup eu de toate, în partea asta.

— Bine. Dake se întoarse şi o ajută pe Reesa să intre pe uşa avionului, zgomotul, motoarelor înăbuşind orice conversaţie. Consuela stătea alături de Barney, ghemuită în scobitura braţului său, cu ochii fugindu-i încontinuu spre inelul de la mâna stângă. Când trecură vuind peste apele canalului, putură vedea vasul *M/S Windward* la ancoră, în

partea opusă. Avuseseră nevoie de douăzeci de minute ca să ocolească pa pod până la hangarul hidroavionului. Dacă ar fi putut traversa cu o barcă, le-ar fi luat cinci minute. Reesa privi prin ferestruica avionului spre „*Windward*”, întrebându-se dacă avea să-l mai vadă vreodată. Motorul aeronavei mări turaţia; avionul se înscrise pe traiectoria ieşirii din zona canalului. Apoi se înălţară, şi zgomotul scăzu.

— Crezi c-am scăpat de reporteri? întrebă Dake, chicotind. Capul Reesei se răsuci spre el.

— Categoric! Totuşi, deodată, i se ivi în gând imaginea dezgustătoare a unei mulţimi de oameni, mişunând peste toată căsuţa şi curtea îngrădită a lui Miguel.

— Aşa cred. Dacă Henry îşi ţine gura... şi de-asta depinde slujba lui!

— De unde ştii?

— Eu sunt proprietarul serviciului de limuzine unde lucrează, răspunse Dake.

— Dumnezeule mare, când s-a mutat în zonă familia aia a ta avară?

— Când au descoperit că e mai uşor să obţii navlosiri când eşti şi proprietar de linie aeriană, ridică Dake din umeri. Şterge-ţi de pe faţă expresia asta acră, iubire. Întotdeauna ai ştiut că familia mea are bani. N-o transforma acum într-o crimă pedepsită cu spânzurătoarea.

— Le dispreţuiesc aroganţa, nu banii.

Reveni cu privirea la mica fereastră, spre cerul de azur scămoşat ici şi colo cu nori. Îi trecu prin minte că nu-l cunoştea atât de bine familia, că numai verii lui o iritaseră cu obiceiurile lor pompoase, că-i cunoscuse fugar părinţii, iar aceştia fuseseră foarte politicoşi.

Era o zi spălată-de-mână, îşi spuse Reesa. Vremea avea să fie minunată pe Insula Maria, ca de obicei. Surâse la gândul micului petec de pământ, lung doar de cincisprezece mile şi lat de trei, în formă de potcoavă. Portul de la Maria era adânc şi navigabil, astfel că multe

nave de croazieră, ca *M/S Windward* acostau curent acolo. Reesa nu era sigură când adormise, dar dintr-o dată murmurele lui Barney şi Consuela încetară să mai pătrundă până la ea şi ochii i se închiseră.

— Trezeşte-te, iubito. Tocmai aterizăm, spuse încetişor Dake. Deschide ochii.

— Treză... sunt treză... bâigui ea, mişcându-şi capul înainte şi-napoi, cu pleoapele grele, ridicându-se în sfârşit. Aruncă o privire pe fereastră, spre insula care gonea pe sub ei, în timp ce pilotul manevra avionul spre punctul de amerizare al hidroavioanelor, de lângă plajă.

— Acasă, oftă ea.

— Casa ta e alături de mine, replică furios Dake, întorcându-i capul spre el. O privi câteva momente, apoi sări în picioare, spunându-le ceva cu glas scăzut Consuelei şi lui Barney. Reesa îl privi ducându-se în carlingă să-i vorbească pilotului, ştiind că gura-i stătea căscată, moale.

— Ce dracu' crede că rezolvă stropşindu-se la mine?

— Reesa? Ai spus ceva? se aplecă înainte Consuela, peste centura de siguranţă, în timp ce avionul, sălta pe mal, micile roţi purtându-l în susul rampei de pământ uscat.

— Am spus că-mi pare rău că n-avem rechini ucigaşi pe lângă Insula Maria, mormăi Reesa.

— Pe aceia îi poţi găsi în ape mai adânci, o informă Barney. Consuela îi mai aruncă o privire Reesei şi-şi împinse logodnicul să se ridice, desfăcându-şi grăbită centura şi urmându-l.

— Hai, repede. Barney se încruntă nedumerit.

— De ce ne grăbim aşa?

— Se anunţă uragan, spuse Consuela, după care se înghesui pe lângă el, trăgându-l după ea. Reesa îşi muşcă interiorul buzei.

— N-am să-mi descarc pe nimeni altcineva dracii, din cauza lui Dake.

— M-ai chemat, iubito? întrebă alene Dake, aplecat în deschizătura dinspre carlingă.

— Nu.

— E timpul să mergem, iubire. Străbătu spre ea culoarul îngust, o ridică din fotoliu şi-i pecetlui gura cu gura lui, ca o ceară fierbinte.

— Abia aştept să-ți cunosc noua familie.

— N-am să te las să le vorbeşti de sus, se jură Reesa, cu mâinile încleştându-i-se şi descleştându-se pe pieptarul cămăşii lui. Mâinile lui i le apucară ca într-o menghină.

— Unde naiba vrei s-ajungi vorbindu-mi aşa? Nu mă cunoşti deloc.

— Şi tu nici tu pe mine, ripostă ea. Cred că asta a fost tot timpul problema. Nu ne cunoaştem. Avea senzaţia că tocmai se înjunghiase singură. Dake o eliberă cu o smucitură care-o făcu să se clatine din tot trupul. O sprijini, cu chipul ca sculptat din piatră.

— Haide. Connie e nerăbdătoare s-ajungă acasă, şi mergem toţi cu acelaşi taxi.

— Al lui Tonio, remarcă Reesa, simţindu-se pământie şi neatrăgătoare.

— Al cui?

— Tonio are singura staţie de taxiuri de pe insulă. Uneori, conduc verii lui, în zilele de vârf când e acostată vreo navă, dar, alteori, Tonio duce oamenii acolo unde vor să meargă. Mai are şi o firmă de turism.

— Grozav, murmură Dake. Consuela stătea ca pe ace când ajunseră la maşină, grăbindu-i să urce pentru a putea pleca. Tonio le zâmbi în timp ce-şi îndesau cu toţii o parte din lucruri în micul portbagaj al maşinii, după care luă restul pe scaunul din faţă, lângă el.

— Poţi să-i stai în poală, Maria, arătă Tonio spre Dake. N-o să se supere.

Dădu din cap şi zâmbi când Reesa îl fulgeră cu privirea.

— Hai, se strecură Dake pe bancheta din spate, întinzându-i braţele şi trăgând-o de mână, când ea ezită, după care şi-o aşeză în poală.La început, stătu ţeapănă ca un vătrai, dar după câteva minute de cotituri de-ale lui Tonio la curbe, claxonând nefericitele găini care se rătăciseră în drum, la ciugulit de pietriş mărunt, fu

aruncată la pieptul lui Dake. Braţele lui o cuprinseră de îndată, strângându-se astfel încât să nu se mai poată mişca. Comoduţ? susură el.

Nu-i învrednici întrebarea cu vreun răspuns. Mâna lui începu să-i maseze spatele, fără ca ochii să i se desprindă un moment de pe faţa ei, făcându-i inima să se zbuciume înnebunită. Era atât de frumoasă! Iar el se excita teribil, ţinând-o

— A, s-ar putea s-ajungem la timp pentru o porţie din tortul de ziua lui Miguelito, spuse fericită Consuela, în timp ce taxiul frâna, aruncând-o pe Reesa înainte. Dar Dake era prezent ca s-o țină înapoi la pieptul său, ciupindu-i ceafa cu dinţii.

— Iată-ne ajunşi. Reesa se smulse din braţele lui şi aproape se rostogoli afară.

— Reesa, ai băut ceva? întrebă sumbră Consuela.

— Nu, n-am... Începu Reesa, când deodată auzi un chiţăit de râs. Se răsuci, spre a-l vedea pe Miguelito ieşind clatinându-se pe verandă, cu Liza imediat după el.

— Dragul meu! exclamă Reesa, împingând poarta şi repezindu-se pe cărare.La mulţi ani! Îl săltă în sus, iar braţele dolofane ale copilului îi înlănţuiră gâtul, râsul lui de încântare inundându-i urechile.

— Dacă ştiam că vii acasă atât de repede, amânam petrecerea până azi, zâmbi Liza, sărutând-o pe Reesa pe obraz, cu ochii îndreptându-i-se nedumeriţi spre Barney, apoi spre Dake.

— Iată, surâse Consuela, întinzând mâinile spre Miguelito. Ştiam eu că va fi destul tort. Se întoarse, când cineva o strigă pe nume.

— Uite-o pe mama. Apoi reveni cu privirea spre Liza.

— El e Barney, Liza.Ne căsătorim. Mama Diego, o femeie trupeşă şi zâmbitoare, auzi aceste cuvinte, în timp ce se îmbulzea pe poartă ca să intre în curtea vecinilor.

— Ce-i asta? N-ar trebui să aflu eu prima? Lucrează? Cum te simţi, Maria, copila mea? Ce mai emoţii? Se opri, gâfâind şi reuşind să-i îmbrăţişeze pe Consuela,

Reesa şi Barney în acelaşi timp. Barney se retrase,

făcând o plecăciune curtenitoare, după obiceiul lui, spre mâna Mamei Diego:

— Sunt fericit să vă cunosc şi veţi învăţa să mă plăceţi, căci vă iubesc fiica foarte mult. Consuela izbucni în lacrimi şi-şi ascunse faţa la pieptul lui Barney.

În următoarea oră, se făcură prezentări, toată lumea vorbind odată.

Făgăduind să vină seara după cină, când avea să fie şi Miguel acasă şi puteau sărbători cu toţii împreună, Consuela plecă împreună cu Barney şi mama ei.

Tăcerea din zona bucătăriei-sufragerie fu spartă de râsul în hohote al lui Miguelito, în timp ce Dake zăcea pe podea cu băieţelul, înşirând piese de domino, pe care Miguelito avea voie să le răstoarne din nou.

Liza privi peste tejgheaua despărţitoare în porţiunea camerei, spre bărbatul zâmbitor şi copilul care chicotea. Apoi reveni cu ochii spre Reesa.

— Deci, Maria, surioara mea, eşti ceea ce-am crezut întotdeauna, Miguel şi cu mine, o persoană deosebită. Reesa Hawke! Doamne, te-am văzut în filme şi la televizor! Cum de nu mi-am dat seama? Clătină din cap, zâmbind. Reesa o îmbrăţişa.

— Dacă sunt deosebită, e fiindcă voi m-aţi lăsat să devin membră a unei familii deosebite. Asta nimic n-o va schimba.

— Şi chiar aşa e. Dake stătea în deschizătura dintre bucătărie şi cameră, cu Miguelito în braţe.

— Vom reveni des pe-aici, iubito. Poate găsim prin preajmă pământ unde să putem construi. Industria pescuitului m-a intrigat întotdeauna. Îi zâmbi Lizei, neluând în seamă expresia uluită a Reesei.

— M-am gândit să merg cu el pe-afară, dacă n-aveţi nicio obiecţie.

— Cât timp Maria, adică Reesa, spune că sunteţi în regulă, sunteţi în regulă şi din partea mea, îi zâmbi Liza, făcându-i bezele băiatului care privea peste umărul lui Dake şi le făcea celor două femei cu mâna, ieşind amândoi. Grozav bărbat. Dacă Miguel al meu ar şti ce gândesc, mi-

ar suci gâtul. Râse şi se întoarse spre chiuveta plină de vase. Reesa îşi muşcă buza spre a-şi opri cuvintele furioase ce i se ridicară în gât. Înăbuşi gelozia chinuitoare pe care-o simţi şi râse împreună cu Liză.

— Îţi văd iritarea în ochi, soră a mea, spuse Liza, punând o farfurie spălată pe scândura de uscat. Cât îţi mai urăşti iubirea pentru acest om, şi totuşi m-ai strânge de gât dacă aş încerca un joc cu el.

— Nici vorbă, se arătă indignată Reesa. Liza luă un prosop şi i-l întinse Reesei.

— Nu?

— Nu. Probabil te-aş împuşca. Reesa se strâmbă când Liza râse.

— Ce-am să mă fac? Vreau să revin la profesiunea mea, dar nu mai pot duce aceeaşi viaţă personală dinainte. M-ar sufoca... Înghiţi un nod şi încercă să zâmbească.

— Nu-ţi face griji. Liza îşi şterse mâinile şi o cuprinse pe Reesa cu un braţ.

— Ia-o uşurel. Întâi ce simţi că-i cinstit şi lasă-ncolo restul.

— Vreau să rămân prietena ta apropiată şi să mă-ntorc din când în când să stau pe Insula Maria.

— Fireşte.

În noaptea aceea, când veni şi Miguel, casa răsună de râsete şi cântece şi toţi vorbind în acelaşi timp, pe când vecinii treceau unul după altul să-l cunoască pe americanul care venise să le-o ia pe Maria.

Reesa şi Miguel ieşiră în curte, pe poartă şi pe drumul de pământ.

— Liza spune că ai vrea să rămânem familia ta, Maria, îi zâmbi Miguel, fără a folosi numele Reesa. Asta-i bine, fiindcă n-aveam de gând să te las să pleci, surioară. Omul tău îmi zice că şi-a propus să cumpere moşia Stetson din capătul insulei, l-am spus că pământul e de vânzare. Dădu cu piciorul într-o piatră.

— A mai spus şi că i-ar plăcea să intre partener în afacerile mele cu pescuitul.

Miguel se opri, privind-o.

— Şi Barney vrea la fel. Apoi ridică iarăşi din umeri.

— Poate că mă transform în corporaţie. Reesa râse.

— Barney mi-a spus că vrea să intre în afaceri cu tine.

Redeveni serioasă, apoi dădu din cap.

— Dake Masters e un om cu principii şi un businessman bun. Poţi avea încredere în el, după cum poţi avea şi în Barney.

— Dar tu nu ai, surioară. N-ai încredere în inima lui, nici în a ta.

— Nu, aşa este. Însă voi reveni la actorie. Am hotărât că ar fi o prostie să renunţ la munca pe care-o iubesc. Chiar dacă găsesc multe satisfacţii pe vasul de croazieră, voi reveni la actorie. Se întoarse, strecurându-şi braţul într-al lui.

— Am să revin acasă în vizită de două ori pe an, frăţioare.

— Mă bucur. A doua zi dimineaţă, Reesa îşi făcu bagajul, lăsând câteva lucruri neîmpachetate.

— Mă-ntorc în trei-patru luni, le spuse ea lui Miguel şi Lizei, care aveau ochii umezi; Consuela şi mama ei plângeau pe faţă; Miguelito râdea şi o trăgea pe Reesa de ureche.

— Ne vom întoarce amândoi, spuse Dake, dăruindu-i lui Miguelito o sărutare pe obraz. Am să cumpăr nişte ambarcaţiuni cât voi fi în California şi-l pun pe un avocat să se intereseze de proprietatea aia. Reesa deschise gura să spună ceva, dar Tonio opri în faţa porţii, cu urât scrâșnet de frâne, amortizorul său stricat făcând ca taximetrul să duduie ca un tractor. Reesa îşi trase nasul, privind prin luneta maşinii şi făcând cu mâna până dădură colţul spre drumul ce ducea la plajă, unde era hangarul hidroavionului.

— Nu plânge. Venim înapoi în trei luni, patru.

— Ştiu, dar a fost o vizită atât de scurtă. N-am avut timp să mă joc cu Miguelito.

— De-asta i-am invitat să vină de Crăciun la noi, în

Santa Barbara. Vin şi Barney,

Consuela şi mama ei. Am să trimit după ei propriul avion.

— Vin la noi? făcu Reesa, năucită. S-ar putea ca peste şase luni nici măcar să nu mai fim împreună.

— Vom fi împreună, spuse Dake printre dinţi. Săptămâna viitoare zburăm la Boston şi ne căsătorim în catedrala de acolo.

— Niciodată, horcăi ea. Vrei ca bunică-ta să facă un atac? Mamei şi tatălui tău le-au plăcut Cynthia şi Linda. Crezi c-aş suporta o ceremonie cu oamenii sfâşiindu-mă din priviri pe la spate? E o nebunie.

— Perfect, acceptă el moale.Ne căsătorim în Nevada, apoi zburăm la Boston de *Thanks-giving*. Foarte tradiţional. Ieşi din maşină, cără valizele din portbagaj, împreună cu Tonio, şi le încarcă în hidroavion. Apoi reveni la taxiu, se aplecă şi privi înăuntru.

— Vii de bună voie? Sau vrei să te târăsc de-acolo cu forţa?

— Când ai devenit atât de-al dracu'? Atât de macho? pufni ea fierbând, şi coborî din maşină; fără a-l privi, se îndreptă hotărâtă spre avion. În timpul zborului spre continent, nu-şi spuseră prea multe. Dake citi, iar Reesa se uită pe fereastră.

— Când aterizară la – baza de hidroavioane din portul Miami, aceasta forfotea de fotografi şi reporteri.

— Crezi că le-o fi spus Henry? se înfiora Reesa în avion, îngrozită de prima ei debandadă de presă după atâta timp. Niciodată nu-i plăcuse. Acum o ura.

— Nu. Henry vrea să-şi păstreze slujba. Dake muşcă vorbele, smucind din cap spre pilot să deschidă sasul.

— Nu-ţi face griji.Mă descurc eu cu ei. Şi ţine minte, am acolo oameni de la pază care vor crea diversiuni pentru tine. Tu nu te opri până n-ajungem la hangar.

Acolo le vom acorda cinşpe minute.Ne aşteaptă avionul meu la aeroportul Miami, gata de plecare. Reesa dădu din cap, clipi la auzul zgomotului şi strigătelor care o asaltară când se deschise uşa, apoi îl urmă pe Dake pe

trepte.

Oamenii se agitau şi năvăleau în jurul ei ca nişte valuri seismice. Zâmbi şi dădu din cap, dar nu spuse nimic, recunoscătoare că Dake o ţinea cu braţul, în timp ce-şi croiau drum cu forţa spre hangar.

Odată ajunşi acolo, întrebările începură să zboare spre ea ca rachetele.

— Miss Hawke, aici Wethering de la *Times.* E adevărat că n-aţi ştiut nimic despre acuzaţia asupra domnului Masters, de ucidere a dumneavoastră? Că nu ştiţi că a fost deţinut în celulă fără mijloace de comunicare? Că marele juriu l-a inculpat pe baza probelor circumstanţiale şi a mărturiei prietenului dumneavoastră,

Haddon James, care a spus că v-aţi certat încontinuu în croazieră?

— Da. Nu. Nu. Reesa îi zâmbi radioasă reporterului, cu inima bătându-i într-o cadenţă dureroasă.” Oh, Dake, rău mai trebuie să fi fost pentru tine”, îşi spuse.

— Miss Hawke, încă mai nutriţi sentimente de spaimă în legătură cu domnul Masters? E adevărat că aţi leşinat când l-aţi revăzut prima oară?

Un alt chip nerăbdător se împinse înainte, cu o cameră de filmat pe umărul omului de-alături. Reesa le surâse tuturor reporterilor, cu mintea învârtindu-i-se ca un computer în timp ce privea chipurile lacome. O privire piezişă spre Dake îi dădu de veste că stătea cu faţa spre ea, împietrit şi tăcut sub bombardamentul de flash-uri al multor aparate. Îşi drese vocea.

— E adevărat că am leşinat prima oară când l-am văzut pe Dake, fiindcă în acel moment mi-a revenit memoria.Ca să vă răspund la cealaltă întrebare, privind sentimentele mele de teamă faţă de el, pot spune doar că n-aş vrea, n-aş putea să aleg de soţ un om de care m-aş teme sau în care n-aş avea încredere.

Scurta privire spre Dake îi prinse dilatarea ochilor, uşoară tremurare a buzelor. Îl luase prin surprindere! Se simţea minunat.

— Când vă căsătoriţi, Miss Hawke? Când vă veţi

hotărî? Acum veţi juca în toate producţiile domnului Masters? Întrebările zburau dense şi rapide.

Reesa continuă să răspundă, zâmbind şi dând din mână. Când simţi braţul lui Dake pe talie, se relaxa, uşurată. Avusese un moment când crezuse că va repudia cele declarate.

— Domnilor, începu rar Dake, cu o sprânceană arcuită, care-i înştiinţa că găsea apelativul inadecvat. Domnişoara Hawke şi cu mine încă nu ne-am decis unde ne vom căsători, dar se va întâmpla înainte de Anul Nou. Vă mulţumim. Asta e tot.

O luă de braţ şi-o conduse prin hangar, printr-o cameră, pe-o altă uşă până afară, urcând-o într-o limuzină condusă de temutul Henry.

— Să mergem, Henry. O sută dacă ne scoţi la avion, fără să ne urmărească nimeni.

— Am înţeles. Henry înşfacă volanul cu zelul unui predicator de ţară în drum spre întâlnirea cu o mie de potenţiali convertiţi care-l aşteptau.

Vâjâiră prin Miami, dar Reesa nu se mai tulbură. Ţinea ochii închişi şi stătea la pieptul lui Dake.

— Deci, iubita mea, m-ai salvat, îi şopti Dake în păr.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să ne căsătorim... începu Reesa. Apoi faţa îi fu împinsă înapoi la pieptul lui.

— Ne căsătorim, dulcea mea, de îndată ce pot aranja. Apoi vom zbura înapoi la Boston pentru *Thands giving.* Şşşş, făcu Dake, când ea înălţă capul să vorbească din nou. Zborul spre California fu lipsit de evenimente. Reesa era conştientă că Dake vorbea foarte mult la telefon, dar era prea obosită pentru a lua în seamă ce spunea. Aţipea în răstimpuri, refuzând chiar şi să mănânce când Dake îi aduse o gustare. În vis, se afla din nou în apă, chinuindu-se să strige, suspinând că rămăsese singură...

— Iubito, nu! Trezeşte-te! Glasul lui Dake penetra bezna coşmarului. Reesa deschise ochii, clipind, agăţându-se de el.

— O, Doamne, credeam că-s din nou în apă. Respiraţia îi palpita în suspine, încercând să se controleze,

cu o transpiraţie îngheţată şiroindu-i printre braţe şi trup.

— Urăsc visul ăsta.

— Bine, bine, o legănă Dake în braţe. Spune-mi-l de la-nceput până la sfârşit. Poate asta îţi va elibera subconştientul. Reesa oftă.

— Nu pot suferi nici să vorbesc despre el, dar poate că ai dreptate. Oftă din nou.

— Mai ţii minte când am avut cearta aia furibundă despre Cynthia, despre angajamente şi căsătorii...

— Ai avut dreptate. Trebuia să-i fi spus Cynthiei că te iubeam, că voiam să mă-nsor cu tine. Tăcu un moment.

— De fapt, chiar asta mă hotărâsem să fac. Puteam simţi cum lunecai tot mai departe de mine. Simplul fapt că ţineam la Cynthia nu era un motiv să-i permit să presupună că n-aveam să mă mai căsătoresc niciodată. Dake trase adânc aer în piept.

— Dacă n-aş fi fost atât de furios, ţi-aş fi spus despre hotărârea mea, dar când mi-ai dat ultimatumul că mă părăseşti definitiv dacă nu discutăm despre o schimbare în stilurile noastre de viaţă, asta m-a enervat şi mai tare şi pur şi simplu m-am încăpățânat. Braţele i se strânseră în jurul ei.

— Am fost un prost şi am plătit scump pentru prostia mea.

— Amândoi eram săriţi de pe fix în noaptea aia. Tocmai încasasem nişte împunsături de la Haddon în legătură cu relaţia noastră şi parcă eram o rană vie când te-am găsit în salon...

— Cu capsa pusă pentru bătaie... scrâșni Dake.

— Cearta aia parc-a fost o explozie, îşi aminti Reesa.

— Ca o bombă de-o megatonă, îi şopti Dake în păr.

— Eram atât de înfuriată, încât nici nu mai vedeam bine. A fost destul ca să mă facă mai nesigură pe picioare decât în mod normal.

— Se poate întâmpla aşa ceva din cauza furiei. În glasul lui se simţea un gust amar.

Reesa inspiră adânc.

— Am ieşit pe punte doar pentru un minut. Eram

absolut decisă să mă duc la culcare aşa cum îţi spusesem, dar aveam nevoie de puţin aer curat. Stăteam pe dunetă, când am observat că una dintre funiile bărcii pneumatice se desprinsese. M-am uitat în jur după cineva, apoi m-am hotărât să cobor scara de la pupa şi s-o fixez eu. Mi-am scos pantofii...

— I-am găsit pe punte, răsună răguşit glasul lui Dake.

—... apoi am coborât pe scară spre barcă. În timp ce încercam să leg la loc saula, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut peste marginea bărcii.

— Doamne! Dake îşi plimbă gura peste părul ei şi în josul obrazului.

— Când ţi-am găsit pantofii, am... aproape c-am sărit eu însumi peste bord. Nebunia e cel mai potrivit cuvânt care să-mi descrie acţiunile de-atunci. Căpitanul a ameninţat că mă leagă şi mă-ncuie-n cabină dacă nu mă calmez.

Reesa se retrase să-l privească. Dake continuă:

— Toate focurile iadului n-ar fi o pedeapsă mai mare pentru mine decât momentele alea. Am chemat prin radio elicopterele să vină de cum se lumina de ziuă.

— Miguel m-a găsit chiar înaintea zorilor. Lucra la undiţele lui. Manuel ţinea timona. Carlito era pe catarg. El m-a zărit, mi-au spus ei mai târziu. Sincer, nu-mi amintesc mult din drumul înapoi spre mal. Aveam febră de la lovitura suferită în cădere, la cap. Din pură obişnuinţă mi-am pus, înainte de-a coborî la barca pneumatică, vesta de plută care mi-a salvat viaţa.

— Dacă n-aş fi fost aşa de-ncăpăţânat şi nu rămâneam în salon... zise Dake, strângând-o la piept.

— Am fost amândoi nişte proşti în noaptea aia, şi amândoi am plătit pentru asta. Cât de fericită eram cu Miguel şi Liza, mi-era groază să aflu ce coşmar îmi alungasem din minte. Gura îi tremură un moment.

— Uneori, eram sigură că omorâsem pe cineva – sau chiar mai rău.

— Eu regret foarte mult că n-am divorţat de Linda mult mai-nainte, şi regret că nu te-am luat de soţie în

prima săptămână când te-am cunoscut, şi ştiu că, în unele sensuri, în pofida a tot ce spuneai despre a nu te mărita, nu mi-ai putut ierta îndărătnicia.

— Dake. Reesa simţi o căldură incomodă, recunoscând adevărul spuselor lui.

— Nu m-ai iertat, aşa-i?

— Aş... aş vrea. Asta mă face să mă simt meschină, dar nu-i din ranchiună, doar... doar că simt că avem un nivel scăzut de încredere între noi. Relaţiile de care te poţi lipsi sunt atât de răspândite în viaţa pe care-o duceam, încât cinismul e un rezultat firesc al majorităţii vieţilor din jur, inclusiv ale noastre. Eram prinşi într-un ciclu de nereuşite, când e vorba de viaţa personală. Majoritatea prietenilor noştri aveau căsnicii ratate, relaţii eşuate. Succesul era un cuvânt care mergea împreună cu câștigul material, cu abundenţa banilor. Dake inspiră acut.

— Ai devenit filosoafă de-a binelea, cât timp ai fost Maria Halcon. Săgeţile astea pe care le-arunci sunt ascuţite ca acele.

— Am trăit într-o casă unde oamenii se iubeau fără egoism. Am preţuit sentimentele pe care le-am găsit acolo. Să descoperi că eşti o persoană săracă emoţional e o experienţă tristă, dar chiar când nu ştiam cine sunt, mi-am dat seama că cealaltă viaţă a mea nu era la fel de plină de împliniri ca a lui Miguel şi a Lizei. Parţial, ăsta a fost motivul pentru care n-am vrut să-mi recapăt memoria, sunt sigură. Dake îi dădu drumul, rezemându-se de spătar, puţin mai departe de ea.

Tocmai când Reesa credea că-l supărase, el îi luă mâna şi-şi înlănţui degetele printre ale ei.

— Amară pilulă, să mă gândesc că, după părerea ta, ceea ce-a fost între noi era un abur fără substanţă.

— Nu, nu cred asta. Cred că ceea ce-a fost între noi era foarte puternic, dar niciunul nu eram dispuşi să facem sacrificiile necesare unei relaţii nobile.

Îi zâmbi, simţindu-şi buzele tremurând.

— Îmi declar partea mea de vină pentru vârtejul nostru personal. Mi-a fost mai uşor să mă eschivez

responsabilităţilor căsniciei, după cum îmi îngăduia relaţia noastră. O, am argumentat că ar trebui să ne căsătorim, am strigat şi-am ţipat, da, dar n-am plecat de lângă tine, nu-i aşa? Şi ar fi trebuit s-o fac, dacă chiar voiam ca lumea să se retragă din jurul nostru, dacă doream un cămin alături de tine. Îşi înghiţi lacrimile, sfâşiată de propria-i mărturisire.

CAPITOLUL 8

Intrând cu pas nesigur într-unul din saloanele aeroportului Los Angeles, ocrotită de braţul lui Dake, Reesa se întoarse spre reporterii cărora agentul ei, Ben Secomb, le permisese să intre în încăpere şi s-o chestioneze. Ben o îmbrăţişă, cu lacrimi în ochi.

— În primele douăzeci şi patru de ore nici n-am putut să cred, îngeraşule. Ce bine-mi parte că te văd!

— Şi mie-mi pare bine că te văd, Ben. Reesa intercepta privirea dură dintre Dake şi impresar. Niciunul nu-l simpatiza prea mult pe celălalt, iar Reesa simţi că Ben era pesemne unul dintre cei care îl acţionaseră pe Dake în instanţă pentru crimă.

— Ăă, Dake şi cu mine ne căsătorim.Ne hotărâsem înainte ca eu să cad din barca pneumatică.

— Aşa? La cuvintele ei, pe chipul lui Seacomb apăru neîncrederea, după care se risipi într-o mască lipsită de expresie.

— V-aţi certat în noaptea când ai căzut în mare... şi nu-ţi mai aminteai, şopti Ben, cu un ochi spre ziariştii care se adunau în jur.

— Dake şi cu mine ne certăm din orice, dar n-a încercat să mă omoare, şi contest toate aluziile că ar fi putut conspira în accidentul meu, declară Reesa, rămânând câteva momente cu ochii spre Ben. Acesta inhala, dând din cap, înţelegător.

— În regulă. Îl privi pe Dake, cu ochii sclipindu-i un moment, pentru a reveni apoi spre Reesa.

— Nu trebuie să le spui mare lucru, arătă el din cap spre mulţimea de reporteri. Dar vor dori câteva

răspunsuri.

— Perfect. Acum mă simt mai bine. Se simţea într-adevăr. Memoria ei părea să aibă câştig de cauză, amintindu-şi de alte interviuri, de alte întâlniri cu presa.

Cu Ben într-o parte şi Dake în cealaltă, îşi lipi pe faţă un zâmbet larg şi se întoarse spre mulţime.

— E adevărat că vă măritaţi cu Dake Masters? Ştiaţi că mulţi oameni credeau că el v-a omorât? Din gâtul Reesei răzbătu un râs argintiu, când adrenalina începu să-i curgă prin vene.

— Da. Ăsta ar fi un scenariu grozav. Poate că, odată ce ne căsătorim, Dake şi cu mine vom colabora la un asemenea film. Cred că premisele sunt fascinante.

— Miss Hawke, când vă căsătoriţi?

— Încă nu s-a stabilit data. Întrebările zburau spre ea ca nişte gloanţe, dar Reesa se bucura că le putea para pe cele mai multe. Totuşi, era un calvar şi începu să simtă un tremur în membre.

— Asta a fost tot, domnilor. Domnişoara Hawke e obosită.

Auzindu-l, Reesa se răsuci spre Dake.

— De unde-ai ştiut? şopti ea.

— Am ştiut. O privi, fără să-şi ascundă căldura din ochi.

— Hai acasă. Reesa ezită. Detesta să se-ntoarcă în casa din Santa Barbara. Acolo erau fantome pe care nu voia să le înfrunte.

— N-ai de ce-ţi face griji, se aplecă Dake spre ea, neluând în seamă insistenţele presei pentru „doar încă o-ntrebare, miss Hawke.” Vom sta în casa lui Bill Hanks de pe Malibu Beach. Dake se referise la regizorul câtorva filme cu Reesa, care nu numai o dată lucrase şi cu Dake.

— E plecat la filmare. Reesa se simţi uşurată că nu mergeau la Santa Barbara.

— Reesa, o luă Ben de braţ.Ar trebui să stăm de vorbă. În clipa când presa şi băieţii din afaceri au descoperit că reapăruseşi, telefonul meu a-nceput să sune de sărea din furcă. E cazul să discutăm ce facem.

— Te sun eu după ce ne instalăm. Poţi trece pe la noi.

Reesa auzi sâsâitul aerului tras în piept de către Dake, dar nu se întoarse către el.

— În regulă. Sună-mă. Ben se întoarse spre mulţime, cu câteva cuvinte finale, în timp ce un asistent le făcea semn lui Dake şi Reesei să-l urmeze pe o uşă.

După ce străbătură un coridor întortocheat, ajunseră la o uşă care dădea afară, unde-i aştepta o maşină. Motorul Buick-ului 1976 era pornit, dar în maşină nu se afla nimeni. Îndoiturile şi vopseaua decolorată sugerau clar cam ce se găsea sub capotă. Reesa îi zâmbi lui Dake când acesta-i deschise portiera din dreapta maşinii, să intre.

— Încă o mai ai pe Peachy văd. Se referea la Buick-ul cu care Dake alerga uneori în cursele derby pe plajă. Deşi de câțiva ani n-o mai făcuse, continua să ţină maşina în funcţiune, dar exteriorul acesteia s-ar fi putut prezenta mai bine, cu puţină bunăvoinţă.

— Da. Pentru aşa ceva, fata asta bătrână se potriveşte de minune. Cine s-ar gândi că strălucitoarea Reesa Hawke ar circula cu-o rablă? Reesa se strecură pe bancheta tapiţată cu piele.

— Atunci se vede că habar n-au cum e Peachy pe dinăuntru.

Frecă bordul capitonat cu piele, privind complicatul sistem stereo de dedesubt.

— Pune-ți ochelarii de soare, iubito, o instrui Dake, ambalând motorul cel puternic.

Asta nu înseamnă că nu i-am putea întrece la viteză, cu Peachy. Mâinile i se încleştau şi se descleştau pe învelitoarea de piele a volanului, ochii licărindu-i spre ea cu emoţie şi amuzament.

— Pune-ţi centura. Reesa îşi aminti că Dake n-o lăsa niciodată să călătorească sau să conducă maşina, fără centură de siguranţă. Şi-o strânse, îşi potrivi ochelarii şi îl privi.

— Abia aştepţi să te iei la întrecere cu presa! Dake ridică din umeri.

— Nu abia aştept, dar nu m-ar deranja deloc. Scoase

maşina din partea dosnică a clădirii tip Quonset şi o conduse pe un drum de acces, care ducea în faţa clădirii aeroportului.

— Când eşti la-ndoială, fă opusul la ceea ce s-ar aştepta. Îşi puse şi el ochelarii, apoi se dichisi cu o bonetă cadrilată, scoasă de după parasolar. Reesa râse, după care îşi acoperi gura cu mâna.

— Nu mai râde de casca mea de şofer, puştiule, mârâi Dake, oprind la intersecţia din faţa aeroportului. Uită-te la ei, abia pronunţă el cuvintele, în timp ce hoarde de cameramani şi reporteri alergau peste drum, spre parking, fără a se osteni măcar să privească spre Buick-ul tamponat. Reesa nu răspunse, fără a-şi da măcar seama că-şi ţinea respiraţia, până-i dădu drumul într-un oftat, când ultimul ziarist alergă prin faţa maşinii.

— Relaxează-te, iubito, spuse Dake, întinzând mâna şi apucând-o de genunchi. Vom fi acasă înainte ca ei să-şi fi dat seama c-am plecat. În două săptămâni, zburăm înapoi la Boston. Peste înc-o săptămână, cel mult, vom fi cununaţi.

— Dake, nu cred că…

— Ne cununăm, Reesa. Problemele le lămurim după aceea.

— Nu mi se pare tocmai momentul cel mai potrivit, nu crezi? se răţoi ea, iritată de presupunerea lui că vor avea probleme, chiar dacă un glas lăuntric îi spunea că ea şi Dake aveau să aibă întotdeauna păreri diferite despre câte un lucru. Erau prea volatili, ca să navigheze lin, prin indiferent ce tip de relaţie.

— Familia mea nu crede în divorţ.

— Ai un singur unchi, Lionel Hawke, pe care oricum nu-l vezi prea des.

Alte rude nu mai ai. În plus, nici familia mea nu crede în divorţ.

— Eşti divorţat! îl atacă Reesa.

— Sunt, recunoscu el moale, înscriind maşina spre ieşirea care avea să-i scoată la drumul de coastă, spre ascunzătoarea lui Bill Hanks. Noi nu vom fi niciodată. Nu

le-ar prinde bine copiilor.

— Copiilor! Care copii? Niciunul din noi nu vrea copii, minţi ea.

— Ba vrem. Amândoi vrem. Te-am privit alături de Miguelito... şi am descoperit că doresc foarte mult să am un copil cu tine, declară Dake fără inflexiuni. Lui Robert i-ar plăcea să aibă un frate sau o soră. Şi-apoi, iubirea mea, cred că problema s-ar putea să ne fi scăpat din mâini.

— Ce vrei să zici? îl privi ea, simţindu-se ca un iepure în capcană.

— Nu te mai uita la mine de parc-aş fi gata să trag pe dreapta şi să fac dragoste cu tine. Nu că ideea n-ar fi tentantă. Doar că sunt dispus să am răbdare până ajungem acasă. Zâmbi, aruncându-i o privire când Reesa pufni scandalizată.

— Iubirea mea, îţi luai pilula când călătoreai pe *Windward*?

— Nu te priveşte. Eu nu te-am întrebat despre legăturile tale amoroase, nu?

Imaginaţia i se inflama, la gândul femeilor care-ar fi putut exista în viaţa lui, în timp ce ea era presupusă moartă. Dake avu senzaţia că cineva tocmai îi înfipsese un pumnal foarte ascuţit în piept. Nu-i trecuse prin minte, cu adevărat, că Reesa ar fi putut avea o aventură cu cineva.

— Cine? croncăni el.

— Cine ce? se încruntă ea, întrebându-se dacă-l durea ceva.

— Nu te juca cu mine, Reesa. Nu-mi place. Trânti mâna pe volan, cu piciorul apăsând pedala de acceleraţia, făcând maşina să se repeadă înainte ca un meteor.

— Cine-a fost bărbatul cu care erai încurcată înainte să te găsesc, înainte de a-ți reveni memoria? Preţ de-un moment arzător ca focul iadului, îi fulgeră prin gând că Reesa nu uitase nimic, că nu dorise să se mai întoarcă la el datorită acelui bărbat.

— N-ai niciun drept să-ntrebi... începu ea, cu buzele strânse, după care îl văzu pălind.

— Niciunul, şopti. N-a fost niciunul. În cea mai mare

parte a timpului am fost împreună cu un grup. Nu m-am apropiat de nimeni anume. Dake înghiţi de trei ori, dar tot nu-şi putu face cuvintele să răzbată dincolo de gâtul contractat.

Simţea muşchiul palpitându-i pe obraz, fără însă să şi-l poată controla. Nici chiar după ce Reesa dispăruse, iar el suferise atâta de singurătate, nu-şi dăduse seama ce putere avea asupra lui. Era sângele lui, carnea lui şi, s-o ia toţi dracii, acum nu mai putea trăi fără ea. Se aplecă spre el.

— N-am vrut să te rănesc. Vocea-i era scăzută. Îşi strecură mâna pe sub braţul lui, cu inima bătându-i mai repede, când ei i-o strânse lângă trup.

— Sunt mai paranoic în legătură cu tine decât ştiam, cred, zâmbi Dake strâmb, aruncându-i o privire scurtă. Îţi luaseşi pilula, iubito?

— Nu, nu, sigur că n-o luasem. Nu simţeam nevoia. Îşi rezemă capul pe umărul lui, scoţându-i ochelarii de soare când aceştia i se răsuciră pe faţă.

— Şi, ţine minte, n-am folosit nimic în noaptea când am făcut dragoste, o informă Dake calm. Reesa sări dreaptă, privind prin parbriz.

— Aş putea fi însărcinată, şopti ea.

— S-ar putea. Îşi apăsă mijlocul cu palma.

— Familia mea nu crede în avort.

— Nici a mea, şopti şi Dake.

— A, familia ta crede în toate expedientele, fâlfâi Reesa din mâna dreaptă, continuând să-şi apese pântecul cu stânga.

— Adevărat, dar n-au nicio treabă cu noi. Acum suntem o familie.

Reesa îl privi cu gura căscată.

— Crezi tu?

— E foarte posibil. Scoase un oftat de uşurare când o văzu zâmbind amuzată.

— Robbie ar cădea în extaz.

— Zău că da, chicoti Reesa; apoi se îndreptă din nou de spate. Filmul meu! Acum trebuie să-l termin, Ben a zis...

— L-am auzit.Ne descurcăm noi cumva. Cotiră pe un drum privat, care avea să-i ducă la casa lui Bill, oprindu-se să se identifice la paznicul de la poartă. Apoi trecură, pornind pe drumul îngust din spatele locuinţelor frumoase, amplasate la mari intervale una de alta.

— Ben era printre cei care te-au acuzat, nu-i aşa? întrebă Reesa.

Câteva momente, singurele sunete fură duduitul motorului şi valurile mării.

— Ştiu c-aşa a fost, Dake. Am putut-o citi azi în ochii lui. Ştiu că voi doi nu vă agreaţi, dar niciodată n-am crezut că s-ar ajunge atât de departe.

— Agentul tău te iubeşte aproape la fel de mult ca mine! A reacţionat din durere după tine şi antipatie faţă de mine. Apucă volanul cu ambele mâini.

— Dar să nu te-aştepţi din partea mea să-l plac. Nu-mi place, dar înţeleg de ce-a făcut-o. Reesa nu negă spusele lui Dake. Ştiuse dintotdeauna că Ben ţinea la ea, dar niciodată nu îngăduise ca relaţia lor să devină altfel decât platonică. Îl plăcea pe Ben şi-i respecta judecata în afaceri, însă nu exista decât un singur bărbat pe care să-l poată iubi, iar acesta stătea lângă ea.

— N-ar fi trebuit să-l invit la noi. Îl voi suna şi aranjez să ne-ntâlnim la birou.

— Nu. Prietenii şi asociaţii tăi profesionali sunt bineveniţi la noi în casă. Voi evita doar să vorbesc cu el, o asigură Dake. Reesa îşi făgădui că n-avea să-l pună pe Dake într-o asemenea situaţie. Câți alţi oameni îi mai făcuseră acelaşi lucru? Câți îl acuzaseră că o ucisese? Câți îi întinaseră numele?!

— Cred că nu mi-am dat seama cât de mulţi oameni au crezut că-mi făcuseşi rău.

Probabil c-a fost îngrozitor. A avut şi munca ta de suferit? Dake ridică din umeri.

— Cred că da, dar, sincer, multe din cele ce mi s-au spus, mie şi despre mine, nu m-au atins. Eram atât de nenorocit fără tine, încât nu-mi mai păsa ce se-ntâmpla în jur. Un moment, deveni ţeapăn.

— Nu-ncerc să dau vina pe tine, Reesa. Atât doar că..

— Ştiu. Ştiu cum trebuie să fi fost. Fiindcă, dacă te-aş fi crezut mort, nici eu n-aş mai fi vrut să trăiesc.Aş fi fost ca o zombi. Ajunseră la vilă și-și descărcară repede bagajele. Dake introduse maşina în garaj şi încuie.

— Mâncarea! gemu Reesa, în timp ce mergeau spre aripa cu dormitorul.

— Nicio grijă. Bill a pregătit provizii. Tot ce-avem de făcut timp de-o săptămână e să înotăm, să ne relaxăm, să stăm de vorbă şi să discutăm unde-ar fi mai bine să ne căsătorim.

— În Nevada, spuse Reesa, cu gura luând-o pe dinainte.

Dake se opri în plin balans al unei valize spre un rastel de bagaje.

— Judecătorul ăla de pace de lângă Reno care ne-a îndrumat când căutam cazinoul Dancer's... Valiza bufni pe podea. Dake pocni din degete, apoi veni spre ea.

— Îi dau telefon, spuse, ieşind în fugă din dormitor. Reesa se lăsa moale pe pat.

— Nu mă pot mărita cu Dake, şopti ea.” Dacă aşa simţi”, interveni celălalt eu al ei,

„du-te la el şi spune-i!”

— Nu pot, răspunse Reesa. „Atunci nu te mai purta ca o proastă şi acceptă faptul că te măriţi cu el.” Reesa gemu.

— Vreau să mă mărit cu el. Îl iubesc. Dar cum pot fi sigură c-o să meargă?

Se ridică, începând să se-nvârtă prin încăpere, dar continuă să se certe cu sine însăşi. „Garanţiile ţin de lanţuri şi alte mici bijuterii, nu de căsnicii,” îi spuse ferm glasul lăuntric. Reesa se smulse din capcana dialogului şi merse la consola telefonului de lângă pat. Trecu pe linia a doua şi formă un număr.

— Unchiul Lionel? Da, eu sunt, Reesa. Sunt bine. Am... Copleşită, izbucni în plâns.

— Nu, nu, unchiule Lionel, mă simt bine. N-am vrut să te întristez. O, unchiule Lionel, nu! Nu te-am auzit

niciodată plângând. Da, da, voi veni de Crăciun.

Ăă... Unchiule Lionel, am să-i aduc cu mine şi pe Dake.Ne căsătorim curând.

O... Îţi mulţumesc. Voi fi fericită. Acum, rămâi cu bine. Îţi dau telefon când ne-ntoarcem din Est.La revedere. Puse receptorul la loc, cu degetele tremurânde.

Niciodată nu vorbise atât de deschis cu unchiul ei. Dake avea dreptate. Îl zguduise vestea morţii ei.

— Merg de Crăciun să-l văd şi vom sta de vorbă! dădu Reesa din cap. Acum, de-aş putea numai să cred că fac bine, măritându-mă cu Dake...

— Iubito, te cerţi cu tine însăţi? întrebă alene Dake din uşă, cu un umăr proptit de tocul acesteia.

— Încerc să fiu raţională, răspunse ea nervoasă. Nu mi se pare că are sens să ne căsătorim.

— Nicio grijă. Am să-ţi dau o garanţie scrisă că vom avea o căsnicie fericită timp de şaizeci şi cinci de ani. După aia, ne vom încerca norocul cu altcineva.

— În scris... cu martori?

— În scris cu martori.

— Ar trebui să ţină.

— Şi eu cred. Dake străbătu odaia şi se aplecă s-o sărute pe nas.

— În vremurile astea, trebuie să ai mare grijă.

— *Caveat emptor* (Păzească-se cumpărătorul) îşi frecă Dake nasul de gâtul ei.

Da. Cumpărătorul să se ferească. Reesa se cuibări lângă el. Apoi se îndreptă din nou.

— Ne trebuie un testament. Îţi las banii mei ție şi lui Robert, dar vreau ca o parte să le parvină Lizei şi lui Miguel şi vreau să rămână bani şi pentru Miguelito, dacă vrea să meargă la facultate.

— Bună idee. Îl pun mâine pe Sam să se ocupe de asta. O trase din nou spre el, legănând-o la piept.

— Da, aşa mă simt mai bine.

— De-asta sunt aici, ca să te fac să te simţi mai bine. Reesa îi zâmbi şi-i văzu gura coborând spre a ei; îşi despărţi buzele când se atinseră, arcuindu-şi trupul lipit de

el. Dake ridică puţin capul:

— Mă trezeam noaptea, având impresia că te ţineam aşa. A fost un iad. Până la urmă m-am mutat din casă, dar tot nu puteam dormi.Mă tot gândeam că trebuia să mă-ntorc în Caraibe, că te voi găsi undeva. O ridică în braţe şi o duse spre un scaun, în faţa glasvandului glisant, care dădea spre un balcon.

— Când mi-a dat telefon Jazz Leaman, în prima clipă nici n-am vrut să vorbesc cu el. Credeam că e altă momeală ca să mă facă să vorbesc deschis despre tine. Se făceau nişte acrobaţii incredibile, Reesa. Am găsit oameni care scotoceau prin gunoaiele de la noi, făceau fotografii prin ferestre, mă acostau pe stradă, înhățându-mă de braţ şi ţinându-mă în timp ce câte unul mă fotografia şi-mi punea întrebări...

— Doamne!” îşi petrecu Reesa braţul peste pieptul lui, protectoare. Nu era nimeni care să te apere?

— Lydia Freedman s-a arătat plină de solitudine, îi rânji Dake. Reesa se desprinse din îmbrăţişare, privindu-l mânioasă.

— Întotdeauna te-a dorit.

— Da. Aşa mi-a şi spus, râse Dake.

— Dracu' s-o ia. Râse şi Reesa, fără însă să-şi poată alunga din cap imaginea lui Dake şi a Lydiei împreună în pat.

— Nu, nu m-am culcat cu ea. I-am fost recunoscător pentru sprijin, însă pe vremea aia mi-era groaznic de greu să mă leg de cineva.

— Nu te-ai culcat cu nimeni cât timp am fost despărţiţi?

Reesa trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Uită întrebarea. A fost nedreaptă.

— Da, aşa a fost, dar îţi voi răspunde. M-am culcat cu o femeie când m-am dus, după o săptămână de băut, în Las Vegas, la patru luni după dispariţia ta. Ieşisem din puşcărie şi mi-era milă de mine însumi. M-am dus în Vegas şi-am început să joc şi să beau, stând treaz toată noaptea. Paula a fost persoana pe care-am luat-o la mine-n cameră

după trei zile... Reesa îi văzu muşchiul tresărind pe obraz.

— Nu-i nevoie să-mi spui mai mult.

— Credeam că după patru luni ar fi trebuit să încetez să-ţi mai văd chipul noaptea.

Sinuciderea nu figura pe lista mea de soluţii, dar mă simţeam de parcă m-aş fi omorât deja. Am făcut sex cu fata aia foarte frumoasă şi în locul ei te-am văzut pe tine. Dake îi dădu drumul pentru a se apleca înainte, cu coatele pe genunchii şi bărbia rezemată în mâinile împreunate.

— Asta nu-i o adevărată confesiune, dar vreau să ştii că a doua zi Paula m-a părăsit. A spus că eram zombi şi ar fi trebuit să-mi găsesc un mormânt şi să mă-ngrop. Îşi drese glasul.

— I-am dat dreptate. M-am trezit din beţie, am revenit la Los Angeles şi am început munca la un nou film. Cea mai mare parte am tras cadrele în munţii Sangre de Crist. Când m-am întors, după trei luni de aer curat şi relativă singurătate, m-am simţit gata să-mi reiau viaţa şi să-ncep o acţiune judiciară pentru a-mi reabilita numele. Se întoarse s-o privească pe Reesa, care stătea rezemată de perne.

— Casa noastră am scos-o la vânzare şi am cumpărat o vilă mică pe plajă, nu departe de-aici. Nu-i la fel de izolată ca asta, şi nici pază n-are.

Se aşeză la loc, cu un oftat, punându-şi mâna pe genunchiul ei.

— Aşa m-a găsit Leaman. Nu i-am răspuns la mesajele pe care mi le-a lăsat pe robot, aşa că a venit la casa de pe plajă. Eram gata să-i dau un pumn în nas. Apoi însă, m-a convins că te văzuse. A spus că slăbiseşi, însă aveai aceeaşi voce şi te fotografiase de-atâtea ori înainte, încât era sigur că nu se putea înşela. Cu cât îl ascultam, cu-atât creştea mai mult speranţa în mine – și mă cuprindea o furie mai puternică! Chiar în timp ce mă năpădea bucuria, mă şi înfuriam. Parc-aş fi fost tăiat în două cu fierăstrăul. Îi datorez mult lui Jazz Leaman şi-al dracu' să fiu dacă nu voi avea grijă să poată găsi o slujbă la mine oricând vrea.

Dake îi împinse genunchii în jos, apoi îşi coborî capul în poala ei.

— Ştii că în timpul zborului spre Miami, apoi până la Grand Caymans, eram sigur că nu eşti tu şi mă bucuram şi sufeream în acelaşi timp. Începusem să revin puţin la viaţă, să fac faţă unei lumi în care nu exista nicio Reesa Hawke. Nu voiam nimic care să-mi redeştepte chinul pierderii tale, pe care tocmai îl comprimasem într-o durere surdă din adâncul sufletului.

— Când te-am văzut, în ziua aia... Reesa clătină din cap, depănându-i părul des cu mâinile.

— În primul moment, orbitor, am crezut că-mi jucaseşi o farsă macabră. M-am descărcat pe tine. Braţele lui se încovrigară împrejurul mijlocului şi-şi apăsă faţa în pântecul ei.

— Niciodată n-am să te mai scap din ochi. N-aş mai putea suporta.

— Toate proiectele în care eşti implicat ne vor despărţi pentru o parte din timp.

— Nu, spuse Dake ferm. Îmi voi lăsa asistenţii să rezolve tot ceea ce m-ar putea ţine departe de tine.

— Plănuisem să te scot la cumpărături, să luăm haine, azi după-amiază când aveai să fii mai odihnită. Se ridică, privind-o, cu flacăra ca topazul în ochii săi de tigru.

— Am fixat chiar întâlnirea cu Zaza, murmură el, exact înainte de a-şi înfunda faţa între sânii ei.

— Bună idee, spuse Reesa, aerul ieşindu-i din plămâni cu un şuierat, în timp ce gura lui i se încleşta pe sfârcul unui sân, prin materialul subţire al rochiei.

— Ne-am putea duce la culcare împreună, răsună înăsprit glasul lui Dake.

Reesa coborî ochii spre el.

— Hai.

— Doamne, femeie, mă topeşti ca apa, gemu Dake. Apoi îşi urni în sus trupul, desprinzându-i-se din braţe. Când picioarele lui atinseră podeaua, se întoarse spre ea şi o ridică de pe canapea, într-o îmbrăţişare.

— Pentru un om topit ca apa, nu te descurci deloc

rău, îi chicoti Reesa pe gât.

— Superman, ăsta-s eu, şopti Dake în părul ei. Gura lui îi lunecă în jos pe obraz, căutându-i gura, muşcând-o uşurel cu dinţii. Ce gust dulce, observă, pe un ton lasciv.

— Mulţumesc, răsuflă ea sufocată, ridicând mâinile să-i cuprindă capul, pentru a-i aduce gura la loc peste a sa. Sărutul continuă la nesfârşit, gurile căutându-li-se, agățându-se una de alta, ca şi cum de-asta ar fi depins supravieţuirea amândurora. Reesa îl simţi descheindu-i rochia de călătorie, din mătase, împingând-o la umeri, până când veşmântul îi alunecă de pe trup.

— Îmi place la nebunie că nu porţi sutien. Zâmbetul nătâng părea amplificat de urmele de ruj de pe gura şi obrajii lui.

— Mi-au zis că nu pătează.

— Ce?

— Rujul meu de pe faţa ta. Mi-au spus, la magazinul de cosmetice, de unde l-am cumpărat, că nu lasă urme.

— Dă-i în judecată, răspunse Dake, cu mâinile încleştându-i-se pe fesele ei şi săltând-o peste trupul lui. Nu cred că mai ajungem până-n dormitor.

— Nu?

— Nu. Chipul îi era aproape de-al ei. Îi putea vedea porii mici ai pielii curate, mica umflătură din mijlocul nasului ei drept, în locul unde se lovise în copilărie, căzând de pe bicicletă şi rupându-şi-l. Ochii migdalaţi păreau de jad verde-lucios.

Gâtul arăta aproape fragil, după cât slăbise, şi totuşi părea sănătoasă.

— Te doresc foarte mult. Te vreau de soţie, de amantă, de mamă a copiilor mei, şi n-am să accept un răspuns negativ.

— S-ar putea să regreţi. Tind s-o fac pe şefa, îşi lipi Reesa faţa de a lui, astfel că gurile şi nasurile li se întâlniră.

— Ştiu asta, au! M-ai ciupit. Poţi să faci pe şefa, să faci cu mine ce vrei.

— Ha! Aş trăi s-o văd şi pe-asta! Reesa îl strânse pe

după gât.

— Persoana care-i destul de puternică pentru a face cu tine ce vrea, trebuie să fie un Goliat al zilelor noastre.

— Nu numele ăsta l-aş alege pentru tine, dar dacă-ți place, aşa am să-ţi zic -Goliat.

Ochii lui Dake erau închişi, ca şi cum ar fi avut nevoie de-o supremă concentrare pentru a-i iubi trupul cu gura şi mâinile. Cu încetinitorul, se lăsară amândoi pe covorul de alpaca bej, asprimea moale a fibrelor naturale, dând un impuls erotic nervilor deja inflamaţi.

— Ai cea mai albă piele din lume. Arată de parcă nu s-ar putea bronza niciodată, c-ar fi prea – fragilă pentru razele soarelui, şi totuşi te bronzezi atât de frumos.

Dake îi examina trupul cu privirea, mâna lui cutreierând într-o uşoară explorare peste piele.

— Catifea, oftă, coborându-şi chipul spre abdomenul ei.

— Dake... suspină Reesa. Vreau mult să mă mărit cu tine.

Era ca şi cum mărturisirea i-ar fi fost smulsă din suflet, pe când trupul i se arcuia în întâmpinarea trupului lui.

— O, iubirea mea, şi eu o vreau la fel de mult. Vreau să ştii. Te voi dori şi când o să am nouăzeci de ani.

— Te rog, iubeşte-mă întotdeauna. Privi în ochii aceia arzători şi simţi că se topea.

— Niciodată n-am ştiut ce înseamnă senzualitatea, până n-ai făcut tu dragoste cu mine, dar sensul cuvântului s-a adâncit când am locuit cu Miguel şi Liza şi am văzut iubirea palpabilă dintre ei. Doresc dragostea noastră fizică, dar vreau să facem dragoste şi cu minţile, cu spiritul. Te vreau tot, Dake.

Dake înghiţi dureros, simţindu-şi anii de încredere-n sine, de conştiinţă a capacităţilor sale mentale şi fizice, de iubire a riscului, concentrându-se cu totul asupra femeii fragile şi totuşi puternice de-alături. Întruchipa tot ceea ce însemna pentru el feminitate, dar n-o văzuse niciodată târguindu-şi calităţile. Înfrunta oamenii şi stavilele cu

capul înainte, însă avea o atingere dulce, blândă, care-l făcea să i se-nvârtească minţile. Vocea-i era puternică şi sigură. Dovedea o incredibilă agerime în afaceri şi era mai feminină decât orice fiinţă pe care-o cunoscuse vreodată.

— La ce te gândeşti? Reesa îşi trecu unghiile peste spatele lui, tremurul lui Dake sub mâinile ei, făcând-o să se simtă puternică.

— Descopăr în fiecare zi lucruri noi care mă ţin în vâltoare, dar niciunul din cele vechi nu se schimbă.Mă faci să fiu în acelaşi timp slab şi puternic. N-o înţeleg, şi totuşi e cea mai simplă ecuaţie din lume. Tu şi dragostea sunteţi, pentru mine, egale cu viaţa. Aduci culoare în cenuşiul vieţii, aduci sunet şi armonie într-o lume stearpă, goală de orice sonoritate, îmi aduci furnicături în amorţeală, împingi simţirea prin tot organismul meu. Râse cu jumătate de gură şi-şi îngropă faţa în gâtul ei.

— Ai rămas cu gura căscată. Reesa îşi simţi tremurul mâinilor în timp ce-i mângâia părul des şi castaniu.

— Mă şochează că eşti în stare să exprimi în cuvinte emoţiile şi reacţiile mele faţă de tine... În cuvinte atât de perfect. Îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Avem prea mult? Vom pierde?

— Nu vom pierde nimic, spuse aprig Dake. Zi de zi le vom ocroti.

— Nu putem fi egoişti. Egoismul ofileşte iubirea. Reesa se culcă pe-o parte, cu faţa spre Dake, trupurile stându-le strâns lipite la coapse, la şolduri, la piept şi la gură.

— Nu ne vom despărţi. Despărţirea provoacă anxietate, face frica să se umfle ca un balon. Limba lui Dake îi intră în gură, atingând, apoi retrăgându-se.

— Noi... noi...

Reesa îşi dădu ochii peste cap, după care îi apucă gâtul cu ambele mâini.

— Mi se goleşte mintea.

— A mea a luat foc, gemu Dake, desfăcându-i uşurel coapsele cu mâna.

— Iubeşte-mă, te rog.

— Asta şi intenţionez, intona el solemn, lunecând iarăşi în josul trupului ei şi apucându-i un picior, mângâindu-i cu gura fiecare deget, limba lui străbătându-i talpa.

— Aaah! icni Reesa. Nu... o, Doamne. Niciun centimetru al făpturii ei nu rămase neluat în seamă. Dake îşi simţi pulsul sărind de sub control, sângele pompându-i tot mai tare şi mai tare. Senzaţiile goneau prin trupul lui, până simţi că fusese replămădit, că era nou-nouţ. Reesa nu mai putea suferi drăgăstoasa tortură.

Mâinile şi gura ei porniră să-şi facă propriile descoperiri.

Dragostea dintre ei fusese întotdeauna electrizantă şi satisfăcătoare, dar, în câteva momente, depăşi şi această limită. Fiecare se simţea dezarticulat şi reclădit din nou. Iubirea îi cimenta laolaltă, îi lipea cot la cot, genunchi de genunchi, inimă în inimă. Apoi adormiră; niciun cuvânt nu era cu putinţă.

Mai târziu, noaptea, Dake se trezi şi încercă să se orienteze. Preţ de-un moment, orbitor şi dureros, crezu că era din nou singur în casă, că Reesa dispăruse, moartă. O groază neagră îl înghiţi în acea secundă, suferinţa sfâşiindu-l în bucăţi.

Apoi îi simţi căldura trupului lângă el. Deşi raţiunea îi spunea că o avea alături, că viaţa nu mai era hăul dinainte, întinse mâna şi aprinse una dintre luminile de control ale instalaţiei stereo. Apoi o privi, iar Reesa se ghemui lângă el să se încălzească. Trupul lui îi fusese plapumă până se mişcase. Acum ea scânci în somn şi încercă să se îndese iarăşi în el.

— Nu-ţi face griji, îngerul meu. Sunt aici. Dake o strânse din nou în braţe. Se pregătea s-o ridice şi s-o ducă în dormitor, unde se puteau bucura de căldura patului, în uşoara răcoare a nopţii, dar zăbovi câteva momente, studiind-o în voie, lăsând lumina să-i joace pe faţă şi trup. Era slabă! Doamne! frumosul ei corp era plăpând.

— Ai nevoie de îngrijire, nepreţuita mea. Sunt tocmai

omul potrivit pentru treaba asta. Încă o mai privea, când interveni un gând nedorit.

— Eşti prea zveltă ca să fii sănătoasă? Dacă acum eşti gravidă – și n-ar trebui să fii? La naiba, de ce n-am folosit ceva? Simţi o sudoare rece inundându-i trupul la gândul efectului unor chinuri de sarcină prelungite şi grele asupra ei.

— Săptămâna asta mergi la doctor, chiar înainte de a ne căsători.

Reesa gemu în somn, trăgându-l spre ea.

Cât ai clipi, sângele lui Dake zvâcni prin vene. O sărută pe gât, apoi se sculă.

Îngenunchind lângă ea, o ridică la piept.

— Ai să avortezi al dracu' de repede copilul dacă eşti gravidă, mieluşelule. N-am să te pierd tocmai acum. Ochii Reesei se deschiseră nesiguri, cu un zâmbet ceţos şi somnoros, privindu-l.

— Ieşim?

— Nu aşa, iubito. Mergem în dormitor.

— Bun. Hai acum să facem dragoste acolo.

— Iubito, gemu Dake, ţinând-o strâns în braţe, cu mâinile încleştate pe pielea ei mătăsoasă.

— Te rog, îi suflă Reesa în ureche, cu cuvintele încă îngreunate de somn.

— Ai nevoie să dormi, insistă Dake, deşi ştia deja că-i slăbise hotărârea.

— Am nevoie de tine. Trecu prin toate camerele până-n dormitor şi o depuse pe pat.

— Mă ai. În toate felurile posibile pentru o fiinţă omenească de-a o avea pe alta, tu mă ai pe mine.

— Bine. Ridică braţele spre el, cu trupul tolănit comod, senzual, pe pat.

— Reesa, Reesa. Se aşeză pe marginea patului, descriindu-i cu mâna rotocoale leneşe pe regiunea bazinului, îndrăgind senzaţia părului moale pe palma lui.

— Vreau să fim fericiţi.

— Vom fi.

— Fericirea trebuie mai întâi dăruită, înainte de-a o

putea păstra.

Reesa se ridică în capul oaselor, aplecându-se să-l sărute pe piept.

— Atunci probabil că tu mi-ai dăruit foarte multă, fiindcă sunt un om fericit.

Ea râse sonor.

— Ce-i aşa de comic? se lăsă Dake lângă ea.

— Nimic. Pur şi simplu îmi vine să râd. Ridică mâinile deasupra capului, încleştându-şi-le, ca într-o rugăciune, pentru a trece apoi în faţa lui cu o mişcare unduitoare, aşezându-se în poziţie de yoga.

— Şi am chef să te seduc.

— Ăsta s-ar putea să fie cel mai uşor lucru pe care l-ai reuşit vreodată, comentă răguşit Dake, urmărindu-i cu ochii fiecare mişcare.

— Imită-mă, şopti ea. Dake ridică braţele şi începu să se mişte la fel, cu ochii lipiţi de trupul ei.

— Mă faci să fiu foarte sexy, David Kennedy Masters.

O excitaţie somnoroasă o străbătu pe Reesa.

— Mai spune-mi.

Dake avea impresia că i-o luaseră razna toate semnalele vitale. Era absorbit de miracolul femeii din faţa lui. Avea nevoie să o posede, să se îngrijească de ea, s-o ocrotească de orice vătămare.

— Crezi că-i un mod bun de-a exersa? întrebă Reesa, cu buzele uscate, în timp ce-i privea muşchii lucind în lumina lămpii pe când trupul lui se unduia şi cobora într-un acompaniament senzual al mişcărilor ei.

— Trebuie să fie.Mă simt ca Tarzan şi Superman într-unul singur. Dacă-ncep să mă bat cu pumnii-n piept şi să trec peste zgârie-nori dintr-o săritură, ai să-nţelegi, nu-i aşa?

— Desigur. Reesa inspiră adânc.

— Eşti frumoasă, Reesa.

— Eşti trăsnet, Dake.

— Mulţumesc, dar dacă te uiţi atentă la mine, domnişoară, vei vedea c-am ajuns la capătul funiei. Îi zâmbi, când ea îi privi erecţia, apoi din nou chipul.

— Un pic de autocontrol.

— Nici urmă. Dake întinse braţele spre ea, trăgând-o la piept, în timp ce cădea pe pat cu faţa în sus.

— Nu mă voi controla niciodată când e vorba de tine, iubirea mea.

Gura i se împreună cu a ei, capturându-i surâsul, peste putinţă de înfumurat.

CAPITOLUL 9

Zilele dinaintea căsătoriei cu Dake părură lungi cât săptămânile, nenumăraţi oameni apărând pentru a-i solicita atenţia. Dake fu prezent pentru a atenua în mare parte agitaţia, iar Reesa îl lăsă pe Ben să se ocupe de afaceri. O ului faptul că suspendaseră filmările la Trădarea după dispariţia ei, iar acum îi cereau să-şi continue rolul în filmul cu deviz ridicat.

— N-aş vrea să mă flatez singură cu gândul că mă socoteau indispensabilă, îi murmură ea lui Ben cu o zi înaintea nunţii, când agentul îi aduse un exemplar din scenariu.

— Nici nu-i cazul, ridică el din umeri.Au căutat peste tot pe cineva care să-ţi preia rolul. Când ai fost găsită, erau cinci actriţe în concurs. Inutil de spus, nu le-a-ncântat deloc să piardă şansa unui rol atât de suculent. *C'est la vie*.

— *C'est la guerre* ar fi poate mai la obiect, comentă Reesa.

— Ăă, Reesa, se aplecă Ben în fotoliu, pe când stătea faţă-n faţă-n de-o parte şi de alta a biroului din cabinetul lui Bill Hanks. Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt cu mariajul ăsta? Tu... Reesa ridică mâna, cu palma spre el.

— N-am de gând s-ascult nicio vorbă urâtă despre Dake.

Am auzit destule... şi de la oameni care s-ar fi zis că-i erau prieteni.

— Eu nu i-am fost niciodată prieten, replică brutal Ben.

— Aşa e, nu i-ai fost. Reesa coborî privirea spre scenariul din mâna ei, apoi o ridică iar spre impresar.

— Şi eşti, desigur, liber să reziliezi contractul dacă socoteşti că Dake, în calitate de soţ al meu, îţi va fi un cui în talpă. Tăcerea se prelungi între ei, pe când se priveau.

Fuseseră asociaţi de afaceri, precum şi – prieteni.

— Ce-am vorbit rămâne în picioare, spuse Ben într-un târziu. Reesa încuviinţă.

Ben se ridică în picioare.

— Înţeleg. Lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Dacă constat că va fi prea incomod pentru noi, mai vorbim. O salută cu o înclinare a capului şi-şi luă servieta.La uşă se opri, cu spatele spre Reesa.

— Îţi doresc numai fericire, Reesa. Întotdeauna ţi-am dorit-o.

— Ştiu. Vocea Reesei abia se auzi. După plecarea lui Ben, rămase mult timp cu privirea spre ferestrele până-n podea, cu vedere la ocean. În ultimele câteva zile, primise multe telefoane cu exact aceeaşi sugestie voalată că n-ar trebui să-şi pună-n aplicare căsătoria cu Dake.

— Poate că eşti o proastă, Reesa Hawke, dar drumul tău e hotărât.

Dake avusese întâlniri de afaceri, şi nu-l aştepta acasă înainte de cină. După aceea, urmau să zboare la Reno cu turboreactorul său particular şi să înnopteze în vila unui cazinou. Aveau să se cunune a doua zi dimineaţă, cu un judecător şi doi martori convocaţi de către magistrat. Petrecu restul după-amiezei pe plajă, cu scenariu, familiarizându-se din nou cu el. Probabil adormise, căci răcoarea unei umbre neaşteptate o făcu să ridice ochii clipind, încercând să distingă a cui era silueta întunecată care o privea. Dake se ghemui pe nisip lângă ea, trecându-i degetul peste obraz.Pe negândite, Reesa se înfiora. El îşi retrase mâna de parcă l-ar fi fript.

— Asculţi numeroasele avertismente, Reesa? Se ridică privind spre valurile ce se rostogoleau pe ţărm.

— Secomb te-a pus la curent cu toate detaliile lugubre ale celor ce ţi s-ar putea întâmpla dacă te măriţi cu mine? scuipă el cuvintele în briza mării.

Reesa se chinui să se ridice în şezut, umbrindu-şi

ochii cu o mână în timp ce-l privea.

— Ben a spus ceva...

— A, sunt sigur c-a spus. Dacă nu ţi-e cu supărare, prefer să primesc vestea în casă, nu pe plajă. Se răsuci pe călcâie şi porni cu pas întins peste nisip, cu Reesa privind zăpăcită în urma lui.

— Prostule. Îşi trânti palma peste o foaie volantă a manuscrisului, care nu era prinsă alături de celelalte. Apoi îşi adună lucrurile şi-l urmă spre casă, lovind nisipul cu picioarele şi analizând ipoteza unui mormânt lichid pentru încrezutul domn Masters.

— Doar să-i treacă prin minte că aş fi ascultat poveştile alea? Nici nu se deranjează s-asculte ce am eu de spus! Ar fi prea elegant, prea inteligent! murmură ea, intrând în odăiţa duşului de sub puntea de lemn a parterului casei. Lepădă hainele de pe trup, aruncându-le care-ncotro, apoi păşi sub şuvoiul de apă caldă.

— Ticălos arogant! Scrâșni din dinţi, în timp ce-şi şampona părul cleios şi sărat.Mă gândesc serios să nu te mai iau de bărbat! Continuă să clocotească pe când se ştergea, apoi îşi înfăşură un prosop în jurul capului. Îşi mai petrecu unul şi peste trup şi ieşi de la duş pentru a urca scara interioară din dosul casei, până-n zona bucătăriei. Dake era acolo, pregătindu-şi un pahar mare de martini.

— Nu crezi că-i un pic cam deplasat să zburăm la Reno în noaptea asta? se răsti Reesa, când el se întoarse s-o privească, cu o sprânceană ridicată.

— Zburăm în seara asta la Reno?

— Aşa plănuisem. Te-ai răzgândit? îl provocă ea.

— Nu. Îi întinse martini-ul.

— Poftim. Bea asta. Eu ies la o plimbare. Vrei să pun musacaua în cuptor?

— Nu, răspunse ea, luând paharul. Prefer o salată, apoi mâncăm ceva când ajungem la Reno. Îşi muşcă buza, când Dake se întoarse să coboare scara în spirală spre duş. Reesa se duse la fereastră, pentru a-l vedea îndepărtându-se rapid în lungul plajei; apoi reveni înăuntru, unde-şi luă un pahar cu suc de portocale.

Atinse prosopul de pe cap, ştiind că trebuia să-şi umezească din nou părul înainte de a se pieptăna. Îl simţea prea compact în mâini, pe când şi-l împletea în faţa oglinzii de toaletă, după care îşi înfăşură cosiţa în creştetul capului.Pe obraji şi pe gât îi atârnau şuviţe negre, mătăsoase. Scoase din debara o fustă din piele de căprioară, în aceeaşi culoare de jad ca a ochilor ei. Mai alese o bluză de mătase şi un sacou asortat la culoare. Botinele înalte până la glezne erau din aceeaşi piele verde.

— Arăţi splendid. Dake stătea în uşa camerei de toaletă, frecându-şi părul cu un prosop şi cu altul înfăşurat în jurul mijlocului.

— Mulţumesc. Merg să fac salatele. Mâncară în relativă tăcere, făcură ordine prin casă şi-şi împachetară ultimele lucruri în aceeaşi linişte. Încuiară casa, apoi puseră cheia în urna de ceramică din magazie, unde o găsiseră, şi luară maşina până la micul aerodrom, unde-i aştepta avionul lui Dake.

— Eşti nervoasă. Amuzamentul din vocea lui Dake o irită şi mai mult.

— Da, spuse ea, închizând apoi strâns buzele.

— Ai vrea să bei ceva?

— Am băut un suc, mulţumesc. Dake, nu ţi s-a părut niciodată că cel mai mult ne certam după ce munceam prea intens?

— Ba da. Îşi puse căştile şi ceru instrucţiunile pentru decolare. În câteva momente îşi luară zborul, iar Reesa simţi palpitaţiile de nervozitate pe care i le provoca întotdeauna decolarea.

— Face stomăcelul tumbe, iubire?

— Nu, înghiţi ea în sec.

— Drăguţ, nu-i aşa? arătă Dake spre friza portocalie de la orizont.

— Da, dădu ea din cap. Conversaţia le fu la fel de răzleaţă ca în timpul mesei şi-al împachetatului, dar oarecum mai relaxată. Într-o oră şi ceva, Learjet-ul îi aduse pe aeroportul de lângă Reno, în lumina scăzută a asfinţitului.

— Vă aşteaptă o maşină, domnule Masters. Mecanicul arătă peste câmp, ochii săi analizând-o însă avizi pe Reesa.

— Mulţumesc. Dake se uită urât la el, apoi o luă pe Reesa de braţ şi o conduse spre maşină, picioarele sale lungi parcurgând distanţa în câteva secunde.

— Stai, gâfâi ea, trăgându-i mâna cu care o ţinea de deasupra cotului. Or fi astea tocuri joase, dar nu pot fugi atât de repede cu ele. Aşa că mergi mai încet.

Dake coborî privirea spre ea, cu un colţ al gurii tresăltându-i în sus.

— Scuze, iubito. Voiam doar să te iau de-acolo până nu-i croiam una-n mutră.

Reesa îl privi, cu gura căscată.

— Încă nu mă pot obişnui cu stilul ăsta al tău.

— Nici eu nu-s prea obişnuit cu el, dar n-am încotro.

— Niciodată nu te deranja atât de mult când mă priveau bărbaţii.

Luă o gură de aer, deşi acum înaintau mai încet.

— Niciodată n-am putut suferi să se uite bărbaţii la tine. Nu pot, naibii, şi n-am să mă mai prefac. Dacă-l descopăr pe vreunul căscând ochii, îi lipesc una.

Reesa se opri, aproape derapând, lângă maşină, şi-l privi furioasă. Când de pe buze îi scăpă un chicotit, îşi acoperi gura cu o mână.

— Mă-nfurii că te porţi ca un om al cavernelor, dar nu mă pot abţine să nu-mi închipui cum s-ar desfăşura scenariul.Ai croi oameni în stânga şi-n dreapta. În meseria noastră, libidinoşenia e la ordinea zilei. Dake o studie un moment, apoi, ajutând-o să urce în maşină, în timp ce-i spunea şoferului destinaţia, rânji.

— Nu mai mult decât în orice altă meserie, cred. Poate că noi suntem puţin mai deschişi.

— Puţin? Reesa râse, lăsându-se pe tapiţeria de pluş. Dake îi ridică mâna stângă la gură, mângâind cu buzele diamantul montat cu smaralde, pe care i-l pusese în deget cu nici două zile în urmă.

— Voi căuta să mă controlez cât de cât... de vreme ce

mâine mi se vor adeveri visurile.

— Chiar aşa? îl privi Reesa prin cortina genelor, simţindu-i mâna mângâietoare ca pe un balsam, terminaţiile nervoase, deznodându-i-se sub apăsarea umărului lui într-al ei.

— A, da.Ba bine că nu. Din prima seară când te-am scos în oraş am fost gata să-ţi devin soţ. Ştiam, dar mi-am înăbuşit sentimentul sub o grămadă de scuze sofisticate.

— Starea inimii Cynthiei era adevărată. Reesa respira adânc, tremurător, conştientă că spunea adevărul.

— Recăsătoria ta i-ar fi putut cauza un infarct. Chipul lui Dake se contorsionă.

— Da. Uneori păream să mă aflu în nisipuri mişcătoare. Nu... nu puteam risca să omor o femeie care-mi fusese ca o mamă. Reesa îşi strecură mâna într-a lui.

— Mi-a plăcut atunci, prima şi singura oară când am întâlnit-o şi, cumva, cred că ştia despre noi.

— Nici o-ndoială, o strânse Dake de mână. Era pătrunzătoare, dar m-am temut să risc. Inspiră adânc.

— Acum s-a terminat.. „Iar acum e timpul să ai şi tu un strop de fericire,

Dake”. Gândul o surprinse, dar ştia că era adevărat. Avusese multe succese în tot ce-i căzuse-n mână, cu excepţia vieţii personale.” Acum e rândul meu,” îşi spuse Reesa, plină de-o neaşteptată încântare că putea fi ea aceea care să întoarcă pe dos viaţa lui Dake, aducându-i o măsură din bucuria de a trăi.

În seara aceea, ea şi Dake merseră să joace la cazinou, dar Reesa era atât de agitată la gândul zilei următoare, încât plecară devreme şi reveniră la vilă.

— Niciodată nu m-am gândit că te-ar putea face să fii nervoasă apropierea căsătoriei, o dojeni Dake ţinând-o în braţe, după ce făcuseră dragoste.

— Doamne. Nici eu nu credeam, dar asta e. Reesa îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi îngropă faţa la pieptul lui.

A doua zi, tremura toată, aşa că Dake trebui să-i încheie el nasturii mici ai costumului de mătase ca

piersica, rochia fără bretele strângându-i trupul pe sub jacheta Chanel şi pliurile inverse nevăzute de la genunchi până la pulpă, care nu se observau decât când păşea.

— Gata, o informă el.

Am încheiat doar cei doi nasturi de jos, pe restul îi lăsăm deschişi, de vreme ce afară va fi cald.

— Rece, se smiorcăi Reesa, urmându-l, în ciorapi, când Dake se duse în baie.

— Ies într-un minut, draga mea, o asigură Dake. Reesa dădu din cap, dar nu se clinti din faţa uşii, cu ochii la clanţă. Când Dake deschise uşa, ea i se prăvăli la piept, învăluindu-l cu braţele şi apăsându-şi faţa pe trupul lui.

— M-am răzgândit. Hai doar să trăim împreună. Căsniciile se destramă tot timpul.

— A noastră nu. Dake se eliberă din strânsoarea ei şi merse să-şi ia vesta costumului.

— Eşti gata? Reesa dădu din cap şi întinse tăcută mâna după bucheţelul de trandafiri roz-portocalii, pe care i-l comandase Dake.

— N-ar trebui să-ţi pui pantofii? întrebă el, mergând să scoată din secţiunea pentru încălţări a bagajului escarpinii din peau de soie de culoarea piersicii.

— Nu-i pot purta, îi spuse Reesa cu glas răguşit. Am picioarele umflate.

O lacrimă i se rostogoli pe satinul auriu al obrazului.

— Nici vorbă. Dake o sărută, desprinzându-i degetele reci ca de moarte, de pe buchetul de flori.

— Îţi duc eu florile până ajungem la capelă. Acum, stai jos în fotoliul ăsta şi lasă-mă să văd dacă-ţi pot pune pantofii în picioare.

— Nu merge, gemu Reesa. S-au umflat cu două numere. Am încercat să mă-ncalţ după duş. Nu merge. Dake o manevră în fotoliul tapiţat cu satin, apoi se ghemui în faţa ei, scoţând cocoloşul de bumbac introdus în pantof pentru a-i menţine forma delicată cât timp era împachetat.

— De-asta nu-ţi veneau, iubito. N-ai scos calapodul. Se ridică şi-i sărută buzele îngheţate, simţindu-i tremurul piciorului când i-l ridică să-l încalţe.

— Vezi? Nu te simţi minunat? Reesa dădu din cap, privindu-l.

— Divorţul se exclude, îşi linse buzele ca iasca. El ridică ochii spre ea, punându-i în picior şi celălalt pantof, încălzind-o cu zâmbetul său.

— Despre divorţ nu se va discuta niciodată între noi, nici despre despărţire. Când ne vom certa, ne împăcăm cât de repede posibil şi, să sperăm, fără a ne face vreun rău unul altuia.

— Fără să ne-ascundem cât de mult ne iubim... Cuvintele păreau smulse din gâtul ei cu cleştele, în timp ce-i scruta trăsăturile.

—... fi-fiindcă restul cercului nostru de prieteni cred că aşa ar trebui să fie.

— Ne vom face noi prieteni dacă trebuie, dar indiferent cine vor fi, prieteni vechi sau noi, nimeni nu ne va dicta relaţiile, decât noi înşine. Reesa inspiră cutremurat şi dădu din cap.

Când Dake îi luă mâna pentru a o ridica în picioare, zâmbea, deşi încă se mai simţea cam zguduită.

— Nu pot să explic cu-adevărat de ce-s nervoasă. Vreau s-o fac. Am nevoie să mă mărit cu tine, dar e ca şi cum am purta între noi un obiect foarte fragil, pe care l-ar putea distruge cea mai mică mişcare. Dake o conduse afară din vilişoară, la maşina parcată pe aleea şerpuitoare, căreia îi ţinea deschisă portiera un şofer în livrea.

— Toate căsniciile sunt fragile, îngerul meu. Efortul greu de a le scoate la liman e acela care le dă forţă. E o trudă de zi cu zi, ceas de ceas, şi n-o poţi abandona nici pentr-un minut. Niciodată n-am simţit nevoia să apăr şi să ocrotesc relaţia pe care am avut-o cu Linda. Şi nici ea. Ne-am căsătorit în pripă şi a fost o prostie din partea amândurora. Noi ne cununăm din dragoste şi vrem să muncim pentru a ne clădi şi menţine viaţa împreună.

— Îţi mulţumesc. Reesa îşi rezemă capul pe umărul lui, simţindu-se mai calmă, chiar dacă o parte din fluturaşi reveniseră când maşina opri în faţa capelei unde aveau să se căsătorească. Ceremonia fu scurtă, dar Reesa ascultă

fiecare cuvânt, încântată când Dake pronunţă jurămintele, cu glas puternic şi sigur.

O surprinse prezenţa la ieşire a fotografilor care luau instantanee, întrebările zburând dense şi iuţi.

— La naiba. Credeam că n-o să intrăm în aşa ceva. Dake reuşi să abată majoritatea întrebărilor, în timp ce o conducea pe Reesa spre limuzina care avea să-i ducă înapoi la cazinou.

— Nu vă faceţi griji, îi şopti şoferul lui Dake. Am prevăzut totul. Mergem înapoi la cazinou şi, când ieşiţi, treceţi prin cazinou, până în biroul şefului meu, unde-o să vă aştepte o maşină la uşa din spate. Toate bagajele dumneavoastră vor fi în ea.

Manevra reuşi, umplând-o pe Reesa de încântare, când ajunseră la aeroport, fără niciun reporter pe urme.

CAPITOLUL 10

La aeroportul Logan, reuşiră să evite presa; o altă maşină îi aştepta acolo, să-i ia repede.

— Cred că-ţi va plăcea casa unde m-am născut, Reesa, spuse Dake în timp ce goneau cu viteză. E mare şi datează din zilele Revoluţiei.

— N-am schiat prea mult, iar de patinat n-am patinat niciodată, dar voi încerca.

Iubeşti Boston-ul, nu-i aşa? se rezemă Reesa de Dake.

— Sigur că-l iubesc. Şi-ţi mulţumesc, iubito. Dake o răsuci în braţele lui, ochii săi de tigru fiind lichizi de-atâta dragoste. O sărută profund, apoi se retrase.

— Ţi-e teamă să stai cu familia mea, nu-i aşa? Nicio grijă. Asta va fi noaptea nunţii noastre şi o vom petrece în apartamentul meu personal din casa părintească. Dacă ajungi la concluzia că nu ţii la familia mea, nici măcar de *Thanksgiving* nu rămânem cu ei. Nu, nu, nu fericirea vieţii noastre împreună. Dacă familia mea te irită...

— Să nu spui asta! îl întrerupse Reesa, sufocată. Ţi-am cunoscut mama şi tatăl, o dată când filmam la New York.Au fost foarte politicoşi.

— Dar şi foarte distanţi, confirmă Dake. Ştiu. Când

eram tânăr, am crezut că ţineau unul la altul, la mine, dar crescând mi-am dat seama că liantul dintre ei erau afacerile, nu iubirea. Vezi tu, mama mea provenea dintr-o foarte veche familie Back Bay, înrădăcinată în tradiţii. S-a măritat cu tata împotriva voinţei familiei ei, dar – clătină el din cap – acest „dar” a fost foarte important; familia tatei avea mulţi bani, deşi numele lor nu era la fel de vechi şi albastru la sânge. Întrucât mama era singurul copil, şi tata fiul cel mai mare din familie, au cuplat numele ei cu banii lui şi a ieşit conglomeratul Masters.

— Ai o soră, nu?

— Da, dar nu ne vedem prea des. Dake ridică din umeri, apoi rânji. Arătă prin fereastră spre o casă de cărămidă, înălţată pe un gorgan.

— E minunată, exclamă Reesa. Parc-ar fi o ilustrată de Crăciun de pe vremuri.

— A şi fost odată. A venit un grafician şi a pictat peisajul, apoi a vândut diapozitive ale tabloului unei companii de cărţi poştale. Tata a cumpărat originalul de la el. E agăţat deasupra consolei, în living-room.

— Credeam că un portret al mamei tale ca tânără femeie căsătorită s-ar bucura de cinstea locului de deasupra consolei.

— Nu. Tabloul mamei mele e deasupra consolei din bibliotecă, unde tata lucrează acum în cea mai mare parte. Reesei îi trecu prin minte că părea un loc ciudat să agăţi portretul mamei, dacă niciunul dintre părinţi nu ţinea la celălalt, dar nu spuse nimic, căci maşina parcursese aleea circulară şi încetinea să oprească.

Uşa din faţă se deschise şi pe scări apăru un bărbat în vârstă, cu un câine de vânătoare alături.

— Bine-ai venit acasă, Dake. Un băiat cu ochi ca de tigru, foarte asemănători cu ai lui Dake, se repezi în jos pe trepte, cu sacoul agăţat pe un umăr, aproape căzând de atâta nerăbdare.

— Reesa! Reesa! Se aruncă spre ea, îndesându-şi chipul în trupul ei şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele.

— M-am rugat, Reesa, m-am rugat. Tremolurile

glasului îi erau înfundate în talia ei.

— O, dragule, Robbie, Robbie dragul meu, ce dor mi-a fost de tine! spuse Reesa.

Statură acolo legănându-se împreună, cu cuvintele pierdute în lacrimi şi râs.

— Acum sunt băiatul tău, dacă mă vrei, îi zâmbi Robbie.

— O, cum să nu te vreau? râse înlăcrimată Reesa.

— Ştiam eu, spuse Robert, cu înfumurarea celor tineri. El e Acme, câinele de vânătoare al bunicii, dar îi place când vin aici în vizită.Ne jucăm.

— Bravo ţie. Reesa continuă să-l ţină îmbrăţişat pe când intrau în enormul foaier.

— Iubito, el e Jesse. Conduce toată gospodăria.

— Bună ziua, salută Reesa, cam fără suflare, recunoscătoare că scăpase de vântul îngheţat care venea dinspre râu.

— Bine aţi venit, doamnă Masters. Cele mai bune urări pentru căsătorie, îi zâmbi Jeese şi dădu mâna cu Dake. Şi dumneavoastră felicitări. Întotdeauna aţi fost un om norocos.

— Păi sunt, nu? Dake o trase pe Reesa lângă el, apăsându-i gura cu a sa, fără a părea să-i pese că Jeese şi Robbie se uitau. Înălţă capul şi-i zâmbi fiului său.

— Ei bine, ţi-am adus-o acasă.

— Mulţumesc, tată, răspunse Robert, încă agăţat de mâna Reesei.

— David Kennedy! Vocea străbătu scările circulare, răsunând în antreul octogonal.

— Bine ai venit acasă, şi felicitări. O femeie graţioasă, mai înaltă decât Reesa, coborî în jos pe scară. Rochia ei de sifon gri-albăstrui era cu o nuanţă mai închisă decât părul; pielea, deşi ridată, stătea întinsă pe gât; era zveltă.

— Robert dragă, nu-i poţi da puţin drumul mamei tale vitrege?

Îi zâmbi cu blândeţe băiatului, surâsul lăţindu-i-se când acesta scutură din cap.

— Mulţumesc, mamă. Vino s-o cunoşti pe soţia mea.

Dake o ţinu pe Reesa aproape, în timp ce înaintau spre mama sa, la piciorul scării.

— Eşti puţin cam prea pretenţios îmbrăcată pentru după-amiaza, dinainte de *Thanksgiving*, nu crezi? o sărută el pe obraz, apoi o aduse pe Reesa înainte.

Cele două femei îşi strânseră mâna, fiecare observând-o discret pe celălalt.

— Draga mea, eşti fermecătoare. Priscilla Lynch Cabot Masters reveni cu privirea spre fiul ei.

— Nu mi-ai dat ocazia să-ţi spun că toată familia va fi aici pentru weekend, în cinstea sosirii Reesei. Cocktail-ul începe în treizeci de minute. Reesa trase aer în piept, experienţa ei actoricească ajutând-o să-şi ascundă surpriza.

— Minunat, spuse Dake. Vom fi gata.Ne scuzi, da, mamă?

— Ah, David Kennedy, vrei să-l laşi pe Jeese să-ţi conducă soţia în apartamentele ei? Aş dori să stăm de vorbă două minute. Reesa avu impresia că Dake voia s-o refuze pe mama sa.

— Du-te, Dake. Jeese şi Robert mă vor conduce.Ne vedem imediat. Îl sărută şi-i simţi limba aţâţând-o pe-a ei. Apoi se îndepărtară şi porni grăbită să urce scara.

Dake îşi urmă mama în bibliotecă.

— Tatăl tău face duş, explică ea, închizând uşa; se întoarse, îşi privi fiul şi nu-şi menaja cuvintele. De ce te-ai însurat cu o femeie care ţi-a pricinuit asemenea suferinţe, Dake?

— Am iubit-o, mamă, atunci şi acum. O voi iubi până la moarte şi după...

Dake se întrerupse, la vederea lacrimilor din ochii mamei lui. Această imagine îl şocă profund. Nu-şi amintea s-o mai fi văzut trădând o asemenea emoţie, şi cu siguranţă că nu mai plânsese niciodată în faţa lui.

— Mamă, nu! Iubirea pentru ea, pe care şi-o îngropase în adâncul sufletului, ieşi la suprafaţă, şi o cuprinse în braţe.

— Nu pot suporta să te văd plângând. Te rog, încearcă să fii fericită pentru mine, chiar dacă Reesa nu e genul de persoană pe care ţi-ai fi dorit-o în familia noastră.

— Băiatul meu, băiatul meu, suspină maică-sa. Întotdeauna te-am iubit, dar am crezut că ai putea fi fericit căsătorindu-te cu cineva ca Linda, pe care n-ai iubit-o.

Iubirea ologeşte omul, Dake. Dake îşi ţinu mama la distanţă de el.

— Mamă, fiindcă dumneata nu te-ai măritat din dragoste...

— O, ba da. Priscilla scoase o batistă dantelată din mânecă şi-şi tampona ochii.

— Îl iubesc foarte mult pe tatăl tău. Aşa am aflat că dragostea ologeşte. El s-a însurat cu mine pentru numele meu. Tot timpul a crezut că l-am luat de soţ pentru bani, dar nu este aşa. Dake îşi privi un lung răstimp mama, apoi clătină din cap.

— Ai pierdut atâta timp din cauza mândriei. De ce n-ai lăsa-o în sfârşit la o parte, să urci la el şi să-i spui că-l iubeşti?

— Aşa, pur şi simplu? zâmbi mama sa, îndepărtându-se de el. Dake o luă din nou în braţe.

— Aşa cum mi-ai spus şi mie că mă iubeşti. Un lucru pe care toată viaţa am dorit să-l aud, fiindcă eu te iubesc, mamă. Priscilla îşi îmbrăţişa fiul, apoi se retrase.

— Am destul curaj yankeu ca să-i spun tatălui tău! Sigur că da!

Îşi flutură mâinile spre fiul ei şi porni spre uşă. Cu spatele către el încă, continuă:

— Totuşi, nu retractez ce-am spus. Când iubeşti pe cineva, te răneşti. Nu vreau să te văd rănit, David Kennedy.

— Mamă, niciodată nu voi suferi o rană mai adâncă decât atunci când am crezut că Reesa murise. Risc orice altceva, atâta timp cât o am. Priscilla dădu din cap, apoi deschise uşa şi ieşi din cameră.

Reesa şi Dake sfârşiră prin a sta prea mult la duş, după care se grăbiră să se îmbrace. Reesa alese o rochie

de catifea verde care nu era nouă, dar se numărase întotdeauna printre favoritele ei. Ultima oară când o purtase, îi stătea strânsă pe trup. Acum era largă. Dură un timp până să mute capsa care era singura încheietoare din spatele veşmântului fără bretele. Rochia cădea drept, de sub sâni, faldurile moi de la poale adunându-se într-o semitrenă la spate astfel că, la orice mişcare, materialul greu îi cuprindea formele, accentuând fiecare curbură.La ea îşi puse inelele pe care i le dăruise Dake la logodnă şi nuntă, şi cerceii-lacrimă cu smaralde, de modă veche, care aparţinuseră bunicii ei. Nu purta nicio etolă pe umeri, sau bijuterii pe gât şi braţe. Dake veni din camera de toaletă, arătând doborâtor, într-un smoking de mătase neagră şi papion asortat. Cutele cămăşii albe de mătase fuseseră cusute manual, în fir auriu, de aceeaşi culoare cu ochii lui. Se opri, o privi de sus şi până jos şi fluieră încetişor.

— Eşti superbă. Te-am văzut în rochia asta când erai mai grasă şi erai frumoasă, dar acum eşti eterică, angelică. Clătină din cap.

— M-ai făcut fericit măritându-te cu mine, dar constat că încă mă mai simt gelos la gândul că alţi bărbaţi te vor vedea astfel. Reesa râse, simţind vâltoarea iubirii lui înconjurând-o.

— Ce ciudat, murmură ea, luându-l de braţ în timp ce ieşeau din cameră, atunci când ne-am întâlnit pe *Windward* am avut aceeaşi senzaţie de vârtej ca acum, dar mă simt atât de sigură în ochiul uraganului, fără să mă mai rostogolesc necontrolată.

— Fiindcă am fost acolo împreună, răspunde Dake, ridicându-i mâna la gură, pentru a i-o potrivi apoi sub cot înainte de-a o conduce în josul scării circulare.

Un bărbat înalt, cărunt, cu Robert alături, intră în foaier şi-i privi. Când ajunseră pe pardoseala de marmură a holului, Reesa îi atinse mâna fiului ei vitreg.

— Tată, doresc s-o cunoşti pe soţia mea, spuse Dake.

Kennedy Masters o sărută pe Reesa pe amândoi obrajii şi o trase de lângă Dake.

— Eşti adorabilă, copila mea, şi în calitate de socru

îmi revendic dreptul de a te prezenta familiei. Reesa rămase năucită de numărul de persoane pe care le cunoscu, fără să se fi aşteptat nici la jumătate. Antrenamentul ei de actriţă îi făcu mari servicii, astfel reţinând numeroasele nume.

Stătea lângă mama lui Dake, fiind prezentată unui văr numit Lowell, când observă că Dake vorbea cu tatăl lui. Curând, amândoi ieşiră din încăpere.

— O, Doamne, unde crezi că se duc David Kennedy şi tatăl lui? Nu-i mâine meciul de fotbal? se strâmbă Priscilla, iar Reesa râse. Nu reveniră o vreme, observă ea, iar când apărură, tatăl lui Dake avea pe chip o expresie amară.

Veni direct lângă soţia lui. Dake se apropie de Reesa.

— Ei, după cum ai propus când ţi-am spus despre „mica mărturisire" a mamei, am vorbit cu tata. Nu cred că m-a crezut. Îi cuprinse talia cu un braţ.

— Dar mă bucur că ţi-am urmat sfatul şi am spus ceva. Clătină din cap.

— La început, a părut năucit că-i vorbeam astfel. Ani întregi au stat izolaţi unul de altul, reţinerea aceea blestemată care se consideră că ar fi bună-creştere, îngreunându-le comunicarea. O privi, mângâind-o cu ochii, zăbovind pe umflătura sânilor deasupra rochiei.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce avem, Reesa Hawke Masters.

Reesa ridică faţa spre el, încântată, când Dake se aplecă s-o sărute.

— Doamne sfinte, Priscilla, nu poţi vorbi cu David Kennedy? ridică glasul o rudă cu numele de Sinclair, făcând capetele să se întoarcă spre Reesa şi Dake.

— De ce-ar trebui să vorbească cu el? interveni tatăl lui Dake; îşi cuprinse soţia cu braţul şi o trase lângă el, zâmbindu-i când ea rămase cu gura căscată.

Aprobăm, nu-i aşa, iubirea mea? se aplecă el, sărutând-o.

— O, da, aprobăm, răspunse mama lui Dake la câteva secunde după ce buzele soţului i le eliberară pe ale ei.

— Devii prost de-a binelea, comentă o altă rubedenie.

— Doar isteţ. Haide, iubito, e timpul să mergem la masă. Robert, tu te-aşezi lângă mama ta vitregă. Se întoarse spre cei care-i urmau pe el şi pe Priscilla.

— Dacă vreunii vă faceţi planuri de bridge pentru după cină, vă rog să nu contaţi pe Cilla şi pe mine.Ne retragem devreme, ca să putem merge mâine la patinaj cu nora noastră. Va fi prima ei zi pe gheaţă. Se aplecă şi-şi sărută din nou soţia, zâmbindu-i.

— Vrei să vii devreme la culcare, nu-i aşa, iubire?

— Da.

— Priscilla, scânci Sinclair, întotdeauna jucăm bridge.

— În seara asta, nu, răspunse Priscilla cu voce sufocată.

— Nu înţeleg. În casa asta se instalează rapid instabilitatea. Sinclair îl privi enervat pe Lowell şi-i spuse să lase aperitivele şi să vină la cină. Cina fu o poveste zgomotoasă.

— Credeam că neo-englezii cumsecade sunt tăcuţi la cină, îi spuse Reesa socrului ei, aşezându-se la dreapta lui.

— Nu-s nici cumsecade, nici tăcuţi, îi zâmbi Kennedy; cu ochii îngustându-i-se, se aplecă spre ea. Eram pregătit să te urăsc pentru toate necazurile pe care le-a avut Dake cu poliţia, după accidentul tău, dar cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai înapoiat fiul. Devenise atât de cinic, însurat fiind cu Linda. Din momentul când te-a cunoscut, o parte din duritatea din el a început să se desprindă, dar după accident a devenit mai rău decât oricând. Cred că ura faptul că era viu.

Kennedy oftă şi dădu din cap servitoarei să-i ia farfuria de supă goală.

— Mama lui şi cu mine ne-am dus în California de mai multe ori ca să vedem dacă nu-l puteam ajuta, dar era la fel de închis faţă de noi pe cât eram şi noi unul cu celălalt, îi aruncă Reesei o privire.

— Îmi iubesc soţia.

— Văd şi eu asta, murmură ea.

— Am iubit-o din momentul când am ridicat-o de pe gheaţă, unde căzuse, dar i-am ascuns-o, din mândrie.

Genul ăsta de neghiobie ajunge să-ţi intre-n obişnuinţă, şi mă tem că am transmis obiceiul... obiceiul răcelii, şi copiilor noştri.

— Cred că toţi vrem să ne apărăm de iubire. E un lucru instinctiv, să ne ascundem de suferinţe. Simţea o mare afinitate pentru acest om care arăta ca o versiune mai vârstnică a iubitului ei.

— Dake mi-a spus că speră că eşti însărcinată. Reesa făcu ochii mari.

— V-a spus el asta? Simţea sângele năvâlindu-i în obraji.

— Ai dori un copil, draga mea?

— Foarte mult, dar... dar nu ştiu dacă eu... Kennedy Masters o bătu pe mână.

— Fireşte că nu ştii, dar trebuie să spun că n-am crezut niciodată să-mi văd fiul atât de emoţionat de un asemenea proiect nebulos. Mi-a spus că-şi doreşte o fetiţă care să arate exact ca tine. Reesei îi scăpă un hohot de râs. Socrul ei râse la rândul său. Mai multe capete se întoarseră spre ei. După cină, urmă muzică la instalaţia stereo şi unii dintre verii mai tineri dansară într-un colţ al uriaşului living-room, unde se puteau trage la o parte covoarele persane.

— Reesa, dansează cu mine. Lowell cel cu chip de bufniţă veni în faţa Reesei, care stătea cu soacra sa, bând cafea din ceşti de Sevres.

— Ăă... Privi în jur, spre perechile care se roteau în zona de dans a podelei şi-şi aminti numeroasele prilejuri când dansase rock and roii cu Grupul de Scufundări Marine.

— Dake n-are nicio obiecţie. Obişnuiam să dansez cu Linda tot timpul, şi nu-l deranja. Priscilla tresări.

— Lowell!

— Păi, el nu dansa cu ea, spuse vărul Lowell, cu răutate.

— Vino. Să dansăm. Reesa dorea să-şi scutească soacra de alte momente penibile.

Lowell aparţinea tipului de dansator jack-in-the-box

(„Jack-la-cutie”; jucărie compusă dintr-un cap de clown sau monstru fixat pe un arc, sărind pe neaşteptate din cutie când e deschis capacul şi legănându-se.

Sărea, se bâţâia şi-şi rotea braţele, mişcându-şi energic trupul în ritmul muzicii).

— Eşti cam bună, Reesa, gâfâi el.

— Mulţumesc. Reesa se feri, când unul din braţele lui Lowell se roti ca o moară de vânt. Deodată, se simţi ridicată de la spate în afara razei ucigătorului Lowell.

— Ce dracu' ți-ai pus în cap, Lowell? Vrei s-o mutilezi? întrebă Dake.

— Nu te-ai supărat niciodată când dansam cu Linda! ripostă Lowell.

— Poţi dansa cu cine preferi naibii, da' nu cu nevastă-mea. N-am de gând s-o am stigmatizată de mişcările tale ameţite.

— Reesa e marea iubire a lui Dake, Lowell. Trebuie să înţelegi asta, remarcă Priscilla, aruncându-i o privire sfioasă soţului ei, care venise alături şi-i luase mâna.

— Vreau să dansez, dar nu pe muzica asta, anunţă Kennedy, cuprinzându-şi cu un braţ soţia. Pune un vals, Gibson, îi spuse el unchiului lui Dake.

În ciuda gemetelor membrilor mai tineri ai familiei, se găsiră câțiva care să danseze vals, inclusiv Dake şi Reesa. Dake propuse primul să se ducă la culcare, odată ce-aveau să se trezească devreme, pentru patinaj.

Reesa abia avu timp să spună noapte bună la toată lumea, când Dake o smulse din încăpere. Îi gunguri în timp ce ajungeau la etajul întâi şi străbăteau holul spre apartamentul lor.

— Iubito... icni Dake. Când te uiţi aşa la mine, simt că-mi cad rotulele.

Deschise uşa, o luă în braţe şi o purtă prin holul care dădea în apartament.

Se dezbrăcară unul pe altul într-o viteză record, făcând dragoste de parcă ar fi fost pentru prima oară, cu dulce gingăşie, dar în punctul culminant, pe piscul muntelui ce-l escaladaseră, forţa iubirii îi răpi pe amândoi

în vârtejul ei de vuiet, nimicind orice control, făcând din doi unul, singur în lume.

Mult mai târziu, Reesa îşi aminti conversaţia avută cu socrul ei.

— Ce-i povestea asta, cu spusul tatălui tău că sunt gravidă? îl întrebă ea pe Dake. Nu te cam grăbeşti?

— Da şi nu. Vreau un copil, dar te vreau toată pentru mine.Ai spus că nu te deranjează să avem un copilaş. Totuşi, vreau să fiu sigur că eşti sănătoasă.

— Sunt sănătoasă. Şi greşeşti – am spus că doresc să am un copil de la tine, prostule.

Adormiră, faţă în faţă, cu gurile atingându-li-se şi braţele înlănţuite.

A doua zi dimineaţă, se treziră şi mai făcură o dată dragoste. După aceea, Reesa încercă să-l convingă pe Dake că ar fi fost mai bine ca ea să stea în casă, în timp ce restul se duceau la patinaj.

— Niciodată.

— N-o să poţi suferi să mă târăşti după tine. În plus, n-am patine.

— Am comandat eu să se trimită aici pentru tine, când am ştiut că vom veni în est.

— Nu zău?

— Exact, îi zâmbi Dake ca un băieţandru. Merg să ţi le-aduc.

— Ajutor, şopti Reesa când rămase singură, imaginându-şi propriul trup zburând în cele patru vânturi când avea să încerce să patineze.

Douăzeci-treizeci de persoane se răsuceau şi se înclinau în piruete şi opturi graţioase, când Dake şi Reesa ajunseră la iaz.

— O, sfinte, deja mă ia cu frig, murmură ea, în timp ce Dake îi lega patinele cu ghete căptuşite. Mmm, sunt comode, observă, când se ridică şi-şi simţi gleznele ţinându-se ferme. În câteva minute, Dake o conducea pe gheaţă.

— Aaaagh! Alunecă! Reesa îşi simţi piciorul stâng

luând-o spre vest, dreptul spre est, dar Dake o ţinu dreaptă.

— Nu-ţi face griji, iubito, te sprijin. Acum, ţine-te bine. Aşa. Acum eşti echilibrată cu braţul meu pe după tine. Împinge piciorul înainte. Asta e. Acum alunecă.

Reesa îşi simţi trupul arcuindu-se şi lunecând, dar Dake o ţinea ca într-o menghină. După ce ocoliră o dată zona, Reesa gâfâia, însă îi plăcea mai mult decât se aşteptase, în pofida durerilor din picioare, de la încercările de-a şi le ţine drepte.

— Iubitule, îl îndemnă ea pe Dake, te rog, du-te şi patinează. Eu merg să termin o ciocolată fierbinte şi pe urmă văd ce pot face de capul meu la marginea eleşteului. Atunci se apropie Robert, chemându-şi tatăl să i se alăture pe gheaţă.

Dake ezită, însă Reesa era hotărâtă, căci îi observase licărul din ochi la vedera celorlalţi patinatori.

— În regulă. Atunci, doar un minut. Vin imediat. Îşi luă avânt, lamele patinelor stârnind pânze de gheaţă, în timp ce se repezea împrejurul iazului, cu Robert imediat după el. Când Reesa îşi sfârşi băutura fierbinte, se ridică în picioare, aşteptă un moment să-şi găsească echilibrul, apoi începu o înaintare lentă, zgâriată, pe la marginea eleşteului. Tocmai se felicita că nu căzuse, când se opri să privească un grup de rubedenii de-ale lui Dake rotindu-se pe apa îngheţată.

Cineva ţipă:

— Biciul! Biciul! Se prinseră cu toţi de mâini, într-un şir lung. Reesa zâmbi şi ridică mâna să-i facă semn lui Lowell, vărul lui Dake, care patina pe-alături în şarpele de oameni. Un tânăr din capătul şirului se roti pe lângă ea şi o apucă de mâna întinsă, trăgând-o după el.

— Nuuuuuuu! strigă Reesa, ţipătul ei plutind în urmă-i ca al unei banshee.

— Nu-i nemaipomenit? îi strigă omul care-o strângea de moarte.

— Reesa! o strigă Robert, cu gura căscată, privind-o cum luneca pe lângă el.

— Nuuuuuuuu! Reesa vedea chipuri şi forme neclare, devenind conştientă că mulţi dintre patinatori se opriseră să privească grupul ca un şarpe care-şi mărea viteza, ajungând spre capătul opus al gheţii, unde avea să se întoarcă, luând-o în direcţia opusă. Reesa îi întrezări ca prin ceaţă pe socrii ei, stând lângă un foc de lemne, apoi îl auzi pe Dake urlând:

— Reesa! Nu! Stai! Fir-ați ai dracu', opriţi biciul ăla!

— Ohhhhhh!

Reesa îşi simţi trupul acumulând inerţie, în timp ce se rotea în cercul larg. Ea era vagonul de poştă din capătul trenului de oameni. Se clătină, apoi i se păru că zbura, cu gura şi ochii larg deschişi. Mâna i se desprinse de cea a străinului şi zbură spre margine, unde un grup de patinatori surprinşi în diferite etape de punere sau scoatere a patinelor o priveau îngheţaţi de groază.

— Reesa! mugi Dake, şi imediat o prinse de talie. Viteza ei şi inerţia lui erau prea mari ca să se poată opri, dar reuşi să ţintească spre un imens troian de zăpadă, în care se repeziră cu toată forţa. Trupul lui Dake îl apără pe al ei. Scuipă zăpadă din gură, ştergându-se pe faţă pentru a-şi elibera vederea.

— Iubito, n-ai păţit nimic? Întinse mâna și-i şterse faţa, rămânând uimit, văzând-o că râdea, cu zăpada agăţată de obraji şi de frunte.

— Nu te-ai lovit. Lăsă să-i scape un lung oftat de uşurare.

— Nu... oh, Dake, mi-a fost frică... dar parcă zburam. Nu mă puteam opri!

Se înecă, râzând şi mai tare. Privi pe lângă el, spre Priscilla şi Kennedy, care se apropiau grăbiţi. Reesa era puţin cam invidioasă pe mişcările graţioase ale soacrei ei pe patine.

— Reesa, draga mea, eşti bine? se repezi Priscilla să-i mai şteargă puţin zăpadă de pe faţă. Probabil că Richard nu îi în toate minţile, să te tragă după el în bici.

Îşi muşcă buza, în timp ce Kennedy o ridica pe Reesa în picioare, privindu-şi apoi fiul care se ridica din zăpadă,

cu buzele strânse şi pumnii încleştaţi.

— Ei, David Kennedy, fii calm.

— Am să-l omor foarte calm, trase el cuvintele ca pe nişte gloanţe, făcându-i pe ceilalţi să clipească din ochi.

— Iubitule, nu fi aşa. E vărul tău şi n-a vrut să-mi facă niciun rău. Voia doar să fie prietenos, spuse Reesa pe un ton categoric!

— Puteai să mori, latră Dake. Uite-l, pronunţă el cu un glas ca al judecăţii de apoi, când privirea i se aţinti asupra tânărului său văr.

— Iubitule, mă simt cam ameţită, clipi Reesa din ochi, încercând să-i distragă lui Dake atenţia de la vărul său.

— Ce? se roti Dake către ea, cuprinzând-o în braţe. Eşti. Însărcinată, anunţă el, într-o voce cu bătaie lungă.

— Ba nu sunt! şuieră Reesa. El o culese de jos şi porni repede în susul colinei, spre casă, fără a se mai osteni să-i scoată patinele, ei sau sieşi, cu părinţii gâfâind în urmă-i.

— Reesa dragă, nu-i nevoie să te-ascunzi. Suntem încântaţi, nu-i aşa, Kennedy?

Kennedy Masters jubilă la vederea chipului Reesei care se holba peste umărul soţului ei.

— Nu te-alarma, copilă, suntem dispuşi să aşteptăm nepoţei, îşi cuprinse el soţia pe după umeri. Poate-ar trebui să mai încercăm şi noi un copil al nostru, Cilla.

— Kennedy! Doamna Masters îi aruncă Reesei o privire, apoi înlănţui mijlocul soţului ei cu un braţ. Ruşine să-ţi fie. Suntem prea bătrâni.

— Poate că nu, iubire.

— Tată, dulău bătrân ce eşti! râse aspru Dake, apoi o strânse şi mai tare pe Reesa, în timp ce traversau aleea circulară, spre uşa din faţă. O duc pe Reesa sus să facă un duş şi să tragă un pui de somn.Ne vedem la cină – poate.

— Dar, David Kennedy... începu maică-sa, în timp ce intrau în enormul foaier, patinele lui Dake scrâșnind pe pardoseală.

— Lasă-i în pace. Pot mânca oricând nişte tartine, o opri Kennedy.

— Iartă-mă pentru urme, mamă, strigă Dake spre ei, în timp ce urca scara.

— Nu trebuia să faci asta, gemu Reesa în timp ce o ducea pe culoar, spre aripa casei unde se afla apartamentul lor. N-am păţit nimic. Scoate-mi patinele alea.

Dake o depuse pe pat, apoi îngenunche în faţa ei să-i desfacă şireturile patinelor.

— Când te-am văzut în coada biciului, aproape am făcut stop cardiac. Niciodată n-o să te mai scap din vedere.

— Iubitule! îl privi Reesa în timp ce-şi scotea propriile lui patine, revenind apoi spre ea s-o dezbrace. Nu m-am rănit absolut deloc. Capul lui Dake zvâcni în sus, încruntat.

— Reesa, aproape te-am pierdut o dată. Am trăit în mijlocul unui vârtej de foc, un chin care nu nu se mai sfârşea. Crezi c-am să risc să te pierd din nou?

— Nu, bineînţeles că nu, dar...

— Fără niciun dar. N-am să-mi asum riscul. O privi de jos în sus, îngenunchind în faţa ei, scoţându-i ciorapii şi ridicând-o apoi în picioare pentru a-i scoate şi lenjeria.

— Te iubesc. Singurul vârtej pe care-l vreau e cel în care eşti şi tu. Poate fi dureros, vesel, fericit, trist, toate la un loc. Ştiu că fără tine, iubirea mea, viaţa e o gaură cenuşie.

— Dulcele meu, suspină Reesa, în timp ce o împingea la loc pe pat. Te iubesc mult, dar nu trebuia să spui că sunt gravidă. Nu sunt.

— N-ai de unde şti. N-ai ţinut calendarul, şi nici eu. Chiar şi aşa, nu vreau să te pună nimeni în pericol, îi gunguri el pe gât. Am atâta nevoie de tine.Mă excită ca toţi dracii că azi e *Thanksgiving Day* şi tu şi cu mine o petrecem împreună, ca soţ şi soţie. N-am să las să ţi se întâmple nimic rău. Dragostea făcută de ei fu la fel de volatilă ca întotdeauna, dar exista o dimensiune nouă, pe care o simţiră amândoi, o nouă profunzime a iubirii ce şi-o dăruiau. Se străduiră mai intens să-şi ofere unul celuilalt bucurie, împlinire. Când atinseră împreună apogeul,

rostogolindu-se prin vârtej ca unul, nu mai existau întrebări, nu mai încăpeau îndoieli. Nu mai era decât vâltoarea dragostei.

SFÂRȘIT